TERESA DAWSON

O singură pasiune?

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA.

ALCRIS

Capitolul 1

Fusese o zi îngrozitoare! Casey Everett se uită prin fereastra împroșcată de ploaie a trenului, la luminile care străluceau în întuneric, încercând să ghicească dacă era aproape de stația ei, dar nimic nu părea familiar. Se așeză la loc cu un oftat, dorindu-și să fie acasă. Totul îi mersese prost astăzi. Mai întâi mașina nu-i pornise și la ora când ajunsese la destinație parcarea era plină, așa că în disperare, lăsase mașina unde se nimerise și alergase să prindă trenul. Dar bineînțeles îl pierduse și asta o făcuse să întârzie la o serie de întâlniri pe care le stabilise cu șefii departamentelor de vânzări ale unor magazine mari din Londra, iar ultimul o făcuse să aștepte până la închiderea magazinului, înainte de a sta de vorbă cu ea. Și apoi, ca să pună capac întregii zile, apăruse o defecțiune pe linia ferată, și trebuise să aștepte o oră înainte ca aceasta să fie remediată și trenul să sosească.

Ceea ce i-ar fi plăcut mai mult acum, hotărî Casey, era să ajungă acasă, să facă o baie fierbinte, apoi să se urce direct în pat și să uite că ziua de astăzi existase vreodată.

În cele din urmă, trenul încetini și se opri în stație. Câțiva alți pasageri, toți arătând sătui de serviciul britanic de căi ferate, la fel ca și ea, se grăbiră să părăsească stația. Casey îi urmă și așteptă la stop să traverseze drumul spre parcare. Ploaia se oprise, dar noaptea era umedă și rece. Ea parcase, adică aproape își părăsise mașina veche la capătul parcării, negăsind nici un loc. Acum exista o grămadă de spațiu; mulți dintre navetiști își luaseră mașinile și plecaseră acasă lăsând locul gol până a doua zi. Erau doar două mașini lăsate la capătul cel mai îndepărtat al parcării, a ei și una în fața acesteia, cu botul în zidul împrejmuitor. Pașii lui Casey se încetiniră și inima începu să-i bată mai tare când își aminti că parcase atât de aproape de cealaltă mașină încât aceasta n-avea nici o șansă să poată ieși.

Oh nu! gemu ea în sine, sperând că celălalt șofer nu se întorsese încă și ea va putea să plece, lăsându-i liberă mașina. Dar ar fi trebuit să știe că astăzi nu era ziua ei norocoasă. Când ajunse mai aproape văzu un bărbat stând în cealaltă mașină, care când o văzu ieși imediat afară, trânti portiera și se rezemă de portieră cu brațele încrucișate.

Ea mai făcu câțiva pași șovăitori și se opri. Așa cum stătea lângă mașina lui, bărbatul arăta foarte înalt, iar aerul lui amenințător o făcu pe Casey să se simtă brusc înspăimântată.

- A... aceasta este...? Vocea i se opri în gât.

Bărbatul ieși din umbră la lumina unui bec și Casey înghiți în sec. El purta o banderolă neagră peste ochiul drept, ceea ce-i dădea o înfățișare stranie de pirat. Și acum era un bărbat chiar foarte iritat.

- Ar fi trebuit să presupun că este vorba de o femeie, rosti el caustic. Îți dai seama, femeie, că te aștept de mai bine de o oră să-ți miști mașina asta blestemată?

- Îmi pare rău. A fost o defecțiune pe linie și...

- În primul rând n-ar fi trebuit să parchezi aici, i-o tăie furios piratul. Dacă n-ai fi ajuns cu trenul acesta aș fi telefonat la poliție și ți-ar fi ridicat mașina.

Faptul că dreptatea era de partea lui, o făcu pe Casey să se simtă vinovată, dar acest lucru o și enervă.

- Dacă nu s-ar fi defectat nefericitul acela de tren aș fi fost aici cu mult timp înainte și n-ai fi aflat niciodată, replică ea.

El îi zvârli o privire disprețuitoare.

- Judecată tipic feminină, spuse el acru. Ei bine, acum că ești aici, ce-ar fi să-ți muți blestemata de mașină din calea mea?

Casey îi aruncă o privire piezișă și cotrobăi în poșetă după chei, avu un moment de panică în primul moment când nu le găsi, dar oftă ușurată când, în cele din urmă, degetele ei le descoperiră. Apoi, bineînțeles, le scăpă pe jos.

Piratul scoase un sunet de exasperare, dar nu făcu nici un efort s-o ajute când fata începu să caute prin noroi cu mâna înmănușată.

- A... aveți o lanternă? trebui ea să întrebe până la urmă.

Bombănind o înjurătură, el își deschise portiera, căută în torpedo și scoase o lanternă puternică. Cheile se aflau mult sub mașină, în mijlocul unei băltoace. Scoțându-și mănușa de data aceasta, Casey le pescui și el îi ținu lanterna până când ea găsi cheia potrivită și o vârî în broască.

- În sfârșit. Acuma poate o să ne mișcăm!

El se întoarse către mașina sa în timp ce Casey se grăbi să intre într-a ei și vârî cheia în contact, nedorindu-și nimic

altceva decât să se îndepărteze de nesuferitul... Cheia se răsuci, motorul scoase un vuiet trist și muri. Casey se uită uluită la bordul mașinii, nevenindu-i să creadă. Înnebunită, încercă din nou, dar de data aceasta motorul nu scoase nici măcar un zgomot. Oh nu! Numai asta lipsea!

Ușa de la mașina ei se deschise și apăru piratul înalt și amenințător în mantoul lui negru.

- Ai necazuri? întrebă el cu o voce mai calmă, dar care prevestea furtuna.

- Ă... ă... bateria pare să mă fi lăsat, recunoscu Casey.

- Bateria este moartă, nu-i așa? repetă el. Și nu cumva din întâmplare ai lăsat luminile aprinse azi-dimineață?

- Bineînțeles că nu. Eu... Vocea lui Casey se stinse când își dădu seama că butonul de lumină era în poziția „aprins".

Maxilarele piratului se strânseră și apoi izbucni furios:

- Dintre toate femeile proaste, uituce, fără minte, a fost ginionul meu să te întâlnesc pe tine, care ocupi locul întâi în această categorie, cucoană. Nu numai că ai parcat unde nu trebuia, dar n-ai avut minte nici măcar să stingi luminile. Niciodată...

Dar Casey se săturase. Împingând portiera, ieși, își puse mâinile în șolduri și-l înfruntă.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Oricine ar fi putut să uite să-și stingă luminile și să-i moară bateria. Am fost groaznic de grăbită azi dimineață și...

- Nu te-ai obosit să cauți un loc de parcare potrivit, termină piratul în locul ei. Doamne, apără-mă de toate femeile fără minte, spuse el tăios. Și acum te aștepți să-ți împing mașina?

Casey își dădu seama că era adevărat și-și înghiți vorbele pline de ură pe care avea de gând să le pronunțe.

- Ă... da, te rog.

El o străfulgeră cu privirea.

- Îți dai seama că ai parcat atât de aproape în spatele mașinii mele încât nu am loc să intru între cele două mașini?

Casey rămase tăcută, fără a îndrăzni să mai spună nimic. Apoi, bădăranul își scoase mantoul bine croit și rămase într-un constum la fel de elegant, bombănind.

- Crezi că ești în stare să deblochezi frâna? întrebă el sarcastic.

Casey îl privi, dar făcu ce i se cerea, în timp ce el se cocoță pe portbagajul mașinii lui și-și puse picioarele pe botul mașinii ei.

- Ai scos frâna?

- Da, am scos-o.

- Ar fi bine să fie așa.

El se opinti și ea văzu mușchii de la picioare încordându-se când își concentră puterea. Fugi în grabă la mașina ei și începu să împingă. Mașina se clinti un pic, dar nu se mișcă din loc.

Gâfâind, piratul se relaxă.

- Ești sigură c-ai deblocat frâna? întrebă el suspicios.

- Da, bineînțeles. Uită-te singur dacă nu mă crezi.

El se dădu jos și veni să se uite în interiorul mașinii după care o controlă împrejur și mormăi.

- Nu-i de mirare că n-am putut să mișc blestemăția asta; roata din spate este într-o groapă.

Casey veni să se uite și ea, neîndrăznind să spună ceva care să-l înfurie și mai mult.

- Caută o bucată de lemn, îi ordonă el scurt.

Unde naiba să găsesc așa ceva? Casey se uită în jur neputincioasă, apoi tatonând cu piciorul, dădu de ceva tare. Cu lanterna i-ar fi fost mai ușor să vadă ce este, dar el o păstra pentru sine și căuta pe lângă zid. Piciorul îi alunecă în noroi, și chinuindu-se să-și mențină echilibrul, glezna i se prinse în ceva care o proiectă la pământ. Dresul i se agăță în acel ceva și ca să se elibereze, se alese cu o gaură... Și când te gândești că ciorapii erau noi. Să-l ia dracu' de pirat, cugetă ea. Dar când mâna atinse acel ceva, descoperi că era o bucată de lemn și scoase un strigăt triumfător.

- Am găsit ceva, țipă ea.

Lanterna se întoarse în grabă și piratul îi examină descoperirea.

- Hm. Arată destul de solid. Să sperăm că este suficient de puternic. Uite, ține lanterna! După două sau trei opintiri, bucata de lemn fu scoasă din pământul în care era înfiptă și el o duse s-o pună sub roata din spate. Hai să împingem din nou.

De data aceasta el își scoase și haina, dar când se urcă pe portbagaj începu să plouă iarăși, cu picături mari care-i udară cămașa până la piele. El înjură și începu să împingă, Casey ajutând și ea cu slaba ei forță, iar acum mașina începu să se miște. Cu mușchii încordați, piratul făcu un ultim efort și mașina ieși din groapă, lăsând suficient spațiu ca ei să intre între mașini. El sări pe pământ, pieptul mișcându-i-se ritmic din cauza gâfâielii provocate de efort, sub cămașa udă.

El stătu o clipă pentru a-și recăpăta răsuflarea și Casey se întoarse să-l privească, realizând că trebuie să fie deosebit de

puternic dacă mișcase mașina. Era înalt, aproape un metru nouăzeci, dar mantoul și haina îi ascunseseră lățimea pieptului și forța din brațe și umeri.

Simțind ochii ei asupra lui, el îi întoarse privirea și sprânceana stângă i se ridică răutăcioasă.

- Ai văzut destul? întrebă el ironic.

Casey își înălță capul cu mândrie.

- Te-ai udat îngrozitor, spuse ea plină de compasiune.

Piratul scoase un hotot de râs răgușit.

- Ud. Înghețat. Împroșcat cu noroi. Murdar. Și totul din cauza ta. Hai, încă un efort s-o dăm la o parte!

Ei împinseră din nou și, cum mașina ei nu era prea curată, amândoi se murdăriră și mai tare.

- Bine, acum o să pot să-mi scot mașina.

Îmbrăcându-și haina, piratul intră în mașina lui, porni motorul și începu să facă manevre pentru a se îndepărta de zid.

Casey îl urmărea, devenind din ce în ce mai udă. Apoi o apucă o teamă bruscă și alergă spre el.

- Doar n-ai de gând să mă lași aici? se plânse ea.

Geamul acționat electric coborî și piratul se uită la ea.

- Cât aș găsi de fermecătoare compania ta, n-am absolut nici o dorință s-o continui.

- Dar nu poți pleca lăsându-mă aici. Și mașina mea?

El se uită în direcția mașinii ei vechi care stătea abandonată sub un bec.

- Ei bine, dacă vrei cu adevărat sfatul meu - eu aș arunca-o în râu și aș uita de ea.

- Tu...

Dar el ridică o mână înainte ca ea să-și dea drumul.

- Dar după cum văd, hârbul este mândria și bucuria ta, așa că mă voi opri la primul garaj să le spun să trimită un mecanic cu scule, care să te pornească. Flutură o mână murdară. Salut, cucoană. Nu pot spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Apoi el plecă și roțile lui o stropiră când trecu pe lângă ea, iar Casey privi după el furioasă, până când luminile din spate ale mașinii dispărură spre intrarea parcării. Se întoarse abătută și se urcă în mașină ca să aștepte mecanicul, întrebându-se cum naiba va ajunge acasă în noaptea aceea. Părul îi era ud și se simțea îngrozitor, așa că fu o adevărată minune când o mașină se opri lângă ea peste zece minute. Ieși repede afară și se îndreptă spre aceasta.

- Mulțumesc c-ați venit atât de repede. Bateria mea s-a descărcat și eu... Vocea i se întrerupse când geamul mașinii coborî și văzu fața acum familiară a piratului, uitându-se la ea. Te... te-ai întors?

- Da.

Parcându-și mașina iarăși lângă zid, el coborî și-și scoase o mapă și mantoul pe care și-l zvârli pe umăr.

- C... ce s-a întâmplat?

Cu buzele strânse amenințător, el se întoarse spre ea.

- Ei închid parcarea la ora nouă. Asta s-a întâmplat.

Casey se uită la el stupefiată.

- Vrei... vrei să spui că suntem încuiați aici?

- Exact. Din cauza nesăbuinței și prostiei tale, nu pot ajunge acasă acum când mașina mea este liberă, îi spuse el furios.

- Dar precis trebuie ca cineva să aibă o cheie. Stația, omul de la bilete trebuie s-o aibă.

- N-o are. Acolo am încercat în primul rând. Se pare că omul care are grijă de parcare ia cheia acasă cu el în fiecare seară. Și, adăugă el înainte de a fi întrerupt, este imposibil să dai de el acasă, fiindcă cel care vinde bilete știe că acesta iese în fiecare joi seară și ar putea fi în zece locuri. Așa că, făcu el o pauză elocventă, mulțumită ție, mașinile noastre vor trebui să rămână aici peste noapte. Și să sperăm că nu vor fi devalizate, deși, cel puțin a ta va fi în siguranță, fiindcă nimeni nu s-ar atinge de hârbul pe care-l numești mașină, adăugă el ironic.

- Nu trebuie să fii atât de răutăcios, îi zise Casey supărată. Este tot ce mi-am putut permite.

Vocea ei se ridicase și el o privi sarcastic.

- Îmi cer scuze.

Ea se calmă imediat.

- Bi... bine, nu-i nimic. Uite, îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat. Pentru că el nu răspunse, ea îl întrebă necăjită: Ce ne facem acum?

- Să încercăm să facem rost de două taxiuri, presupun. Doar dacă n-ai pe cineva căruia să-i telefonezi să vină să te ia?

- Nu, scutură Casey din cap. Trăiesc singură.

- Un taxi atunci. Hai, este o cârciumă la jumătate de milă de aici. Putem telefona de acolo.

Casey își recuperă lucrurile din mașină și începu să meargă lângă el cu picioarele plescăind în noroi. Nu-i venea nimic în cap despre care ar fi putut vorbi - nimic, care să nu-l înfurie din nou - și continuară să meargă într-o tăcere posomorâtă, Casey trebuind să se grăbească pentru a ține pasul cu el.

Luminile de la „Axa și Compasul“ arătau mai mult decât primitoare. Casey oftă ușurată când păși înăuntru și se duse să stea în fața focului din căminul mare din bar. Tovarășul ei se duse să vorbească cu barmanul, după care veni la ea.

- Am obținut numărul de telefon al firmei de taxiuri. Voi comanda un taxi și pentru tine, dacă-mi spui unde vrei să mergi.

- Mulțumesc. La Barham Ford, îi spuse Casey numind un sătuc la câteva mile spre nord de oraș.

El dădu din cap și se îndepărtă, în timp ce Casey comandă două whisky-uri duble, pe care le duse la o măsuță lângă foc. Își scoase haina, dar părul și picioarele îi erau ude. Casey se strâmbă când își văzu imaginea într-o oglindă de pe perete; părul ei blond și lung, pe care-l spălase și aranjase cu grijă dis-de-dimineață, se tranformase acum într-o masă de bucle lipite de cap, din care se scurgeau picături de apă pe umerii puloverului. Și picioarele îi arătau oribil; pantofii plini de noroi, picioarele stropite și murdare și o gaură mare în ciorap, acolo unde se prinsese în bucata de lemn. Lui Casey îi displăcea să fie murdară și neîngrijită și ar fi izbucnit bucuroasă în plâns. În loc de asta se așeză la masă și luă o înghițitură de whisky, care n-o făcu să arate mai bine, dar cu siguranță o făcu să se încălzească.

Ridicându-și privirea, îl văzu pe pirat întorcându-se în bar. Ea nu-l privise până acum cu atenție, dar cum stătea acum în lumina electrică puternică se uită la el și-l studie. Nu mai părea deloc amenințător, nu mai existau umbre care să-i asprească liniile feței, iar părul lui se dovedi a fi castaniu închis și nu negru cum crezuse, poate și des dacă ar fi fost

uscat. Dar avea o față aspră, bărbia sub gura cu buze strânse dovedea hotărâre. Arăta ca un om obișnuit să-și impună voința - și care era în stare de cruzime dacă era contrazis. Dar poate că era doar fâșia neagră de pe ochi care-l făcea să arate așa. Cine știe, fără ea poate i-ar fi făcut o impresie total diferită. Însă trupul lui era suplu și puternic așa că rămânea atrăgător și chipeș, chiar cu acel defect. El traversă încăperea pentru a veni lângă ea și Casey se întrebă ce se întâmplase cu ochiul lui.

Încercând să-și ascundă curiozitatea de pe față, ea spuse veselă:

- M-am gândit c-am avea timp să bem ceva. Sper că-ți place whisky.

- Mulțumesc, da. Dar n-ar fi trebuit.

- Oh, prostii. Este cel mai puțin lucru ce-aș fi putut face în a... aceste împrejurări, protestă fata.

Așezându-se lângă ea, el spuse strâmbându-se:

- Nu-i nici o grabă cu băutura; va trebui să așteptăm ceva timp pentru un taxi. Firma are doar două pe traseu în această seară, din cauza îmbolnăvirii șoferilor și ambele sunt ieșite în cursă.

- Oh, nu! Casey își ridică ochii îngroziți spre el.

El zâmbi drăcește.

- O noapte de pomină, nu? zise el.

- Dar nu mai sunt și alte firme de taxiuri?

El scutură din cap.

- Am încercat și la a doua firmă din oraș, dar acolo au o situație și mai proastă; două dintre taxiuri au fost închiriate de oameni pentru o plecare la Londra și nu se întorc până la

miezul nopții, iar altul s-a defectat, iar ceilalți taximetriști s-au dus să dea ajutor. Așa că mi-e teamă că o să așteptăm aici până se va elibera unul.

Ridicându-și paharul, el luă o înghițitură de whisky ca și cum ar fi avut nevoie și apoi se întoarse ca să se uite la ea, studiind-o tot așa cum făcuse și ea cu el, mai devreme. Devenind brusc conștientă de înfățișarea ei, Casey își luă cu sine poșeta plină cu „de toate" și scuzându-se, se duse la toaleta doamnelor. Așa cum sperase, aici era un uscător de mâini și vârându-și capul sub el și răsfirându-și părul cu mâinile, reuși să-l usuce până se transformă într-o aureolă de bucle aurii în jurul feței. Următoarea mișcare fu să-și spele picioarele și să curețe pantofii, apoi își refăcu machiajul, după care se privi în oglindă. Da, era mai bine. Cu fusta ei neagră și puloverul gri, strâns împletit de mână, arăta aproape prezentabilă. Nu așa cum ar fi vrut să fie la o masă cu un bărbat atât de arătos ca piratul, dar... oricum, ar fi trebuit s-o facă.

Îndreptându-și spatele, Casey părăsi toaleta și se întoarse în bar. Piratul o văzu și se ridică în picioare, privind-o cu ochi mari când se îndreptă spre el. Sprânceana neagră i se ridică surprinsă și rosti:

- Ce transformare.

Luând-o ca pe un compliment - în fond, ce altceva putea fi după felul în care arăta ea? - Casey zâmbi și spuse:

- Este bine să fii iar uscat. Dar tu? Cămașa ta este udă leoarcă.

El păru amuzat.

- N-o pot scoate de pe mine ca s-o usuc, accentuă el sardonic, adăugând: nu te neliniști. Sunt obișnuit să fiu ud. Se va usca repede pe mine.

Casey îl aprobă cu un semn din cap și-și luă paharul să bea, dar era conștientă că el o observa.

- Poate c-ar trebui să ne prezentăm, atâta timp cât stăm o vreme împreună, adăugă el. Numele meu este Lomax, Reid Lomax.

- Al meu este Casey Everett, răspunse ea.

- Un nume neobișnuit, comentă el. Și cred c-ai spus că locuiești la Barham Ford. Un sătuc mic, la două mile de drumul principal, nu-i așa?

- Da, numai câteva case și ferme. Nu sunt magazine, cârciumi sau altceva.

Reid îi aruncă o privire apreciatoare.

- Nu-i un loc cam singuratic pentru o fată tânără ca să locuiască acolo? Dar poate lucrezi la Londra?

- Nu, scutură ea din cap, lumina făcând să-i strălucească părul. Nu, în prezent lucrez acasă. N-am ales Barham Ford să locuiesc în mod special acolo, dar a fost singurul loc unde am putut găsi un atelier atașat de casă.

Sprânceana lui se ridică întrebătoare, dar Casey găsi enervant să-i vadă doar jumătate din expresia feței și nu mai continuă, așa că el trebui s-o îndemne:

- Și ce muncești? întrebă el, gura schițând un zâmbet ușor, de autoironie, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

- Eu... eu fac pulovere. Ca cel pe care-l port. Ochii lui - nu, unicul lui ochi - o măsură și Casey se înroși ușor, grăbindu-se să adauge: de aceea m-am dus astăzi la Londra, să încerc să obțin câteva comenzi. Dar mașina mea n-a pornit și am întârziat, așa că...

El zâmbi amuzat când ea se întrerupse și spuse sec:

- Da, cred c-ar fi mai bine să uităm ce s-a întâmplat. Ai primit ceva comenzi? Apropo, îmi place puloverul tău.

- Mulțumesc. Am primit câteva, dar nu atât cât am sperat. Cumpărătorii nu prea au încredere în mine că voi respecta termenele de livrare pe care le-am promis. Cred că asta-i din cauză că n-au mai negociat cu mine, presupuse ea mai mult pentru sine. O dată ce voi onora aceste comenzi, poate că vor fi mai binevoitori.

- Dar le-au plăcut creațiile tale? Casey încuviință din cap și el continuă: Asta-i încurajator, în mod sigur. Le lucrezi pe toate cu mâna?

- Oh nu, majoritatea sunt de mașină. Dar am câteva lucrătoare care tricotează cu mâna, pentru mine.

Gura lui Red se rotunji într-un surâs și toată duritatea de pe fața lui dispăru, dându-i un aer flegmatic.

- Un magnat al afacerilor, cel puțin, comentă el ironic.

Revenindu-și după efectul acelui zâmbet, Casey înțepeni, sensibilă la orice condescendență.

- Încerc doar să-mi câștig existența, asta-i tot, zise ea scurt.

Fața lui deveni imediat sobră.

- Îți cer scuze. Te felicit pentru cât ești de întreprinzătoare. Doar că pari prea tânără pentru a-ți conduce propria afacere.

- Nu sunt așa tânără. Am aproape douăzeci și doi de ani. Și oricine trebuie să pornească de undeva.

- Oh, negreșit. Luând paharele lor goale întrebă: Mai vrei să bei ceva?

- Da, dar aș putea bea altceva, te rog? Un suc sau așa ceva?

- Bineînțeles. Whisky-ul a fost doar pentru a te încălzi, nu?

Ea zâmbi și dădu din cap.

- Ca medicament.

Reid îi întoarse zâmbetul și-și ațintи privirea asupra feței ei.

- Ai mâncat ceva în seara asta?

- Nu, dar eu...

- Bine, o întrerupse el, deoarece nici eu n-am mâncat, voi vedea dacă o pot convinge pe chelneriță să ne găsească ceva de mâncare.

Poate că și chelnetița îl găsi atrăgător, pentru că atunci când se întoarse cu băuturile, spuse:

- Ne vor aduce ceva în zece minute. Îmi spuneai despre treburile tale, o îndemnă el.

- Da? se minună Casey; de obicei nu se aventura să-și povestească viața cuiva pe care abia îl cunoștea. Nu-i prea mult de spus. Creez modelele și le realizez, apoi încerc să le vând.

- Și ai succes?

- N-aș putea spune. Am început abia acum câteva luni, dar sper ca lucrurile să se îmbunătățească. Hotărând că vorbise destul de mult despre sine și curioasă în privința tovarășului ei, întrebă: Dar tu? Cu ce te ocupi?

Era rândul lui Reid să ridice din umeri.

- Oh, sunt și eu vârât în afaceri. Dar nu am pretenția că sunt un întreprinzător ca tine. A mea este o firmă de familie, pornită de bunicul meu. Noi construim ambarcațiuni, îi explică el.

- Chiar? N-aș fi crezut că este prea multă cerere de ambarcațiuni aici.

- Dar eu nu locuiesc aici în Westbridge. Locuiesc la circa douăzeci de mile depărtare, lângă Waterleigh, la marginea lacului Salford. Îl știi?

Casey scurută din cap.

- Nu, nu cunosc acea parte a ținutului. Și afacerea dumitale este profitabilă, domnule Lomax? întrebă ea stăpânindu-și curiozitatea care o frământa.

El râse.

- Da, este. Dar a avut nevoie de peste cincizeci de ani ca să se cimenteze.

Da, el trebuie să fi avut succes, gândi Casey. O privire la hainele lui bine croite și ceasul de aur îți spuneau acest lucru; și mașina lui era nouă și scumpă. În jurul lui plutea un aer de prosperitate, care dovedea succes și realizare. Părea un bărbat dinamic, și chiar dacă nu și-ar fi primit afacerea moștenire ar fi avut succes în tot ce ar fi întreprins. Și asta se vedea din bărbia hotărâtă, din energia care emana din el și inteligența ce strălucea în unicul său ochi.

Casey se uită în altă patrte, simțindu-se ciudat de jenată și totodată bucuroasă s-o vadă pe chelneriță sosind cu o tavă încărcată.

- Uite și mâncarea noastră, îi spuse ea, dându-și la o parte paharul, ca fata să poată pune jos bolurile cu supă fumegândă, pâinea rumenită, împreună cu grămăjoarele de unt. Mmm, ce bine miroase, rosti Casey, dându-și seama cât de flămândă era.

Reid îi privi silueta subțire, aproape băiețească.

- Când ai mâncat ultima oară?

- Nu știu, dădu ea din umeri. Am avut timp doar pentru o ceașcă de cafea azi-dimineață.

- Și ți-ai mâncat și micul dejun?

- Nu, n-am avut timp. Am lucrat până târziu astă noapte ca să termin o mostră de pulover și m-am trezit târziu.

- Trebuie să-ți spun unul din cele mai importante lucruri pentru cel sau cea care-și conduce singur afacerile? o întrebă Reid, dar continuă înainte ca ea să fi putut vorbi. Să-și dea seama că propria sănătate este cel mai important lucru. Ideile noi nu vin din minți obosite și dacă nu te simți bine, faci greșeli care-ți iau de două ori mai mult timp ca să le îndrepți. Făcu o pauză, uitându-se la ea, apoi zise: Îmi pare rău. Un sfat gratuit din partea unui străin este probabil ultimul lucru pe care-l dorești.

Casey scutură din cap.

- Nu și dacă vine din experiență. Dar astăzi este o excepție. De obicei mănânc și dorm cum trebuie.

Nu vorbiră prea mult în timp ce-și mâncară supa sau omleta care urmă, iar Casey profită de ocazie ca să se uite în jur. Nu mai fusese aici vreodată, era un local vechi, cu o colecție de puști atârnate pe grinzile înnegrite și multe plante în vase de cupru și alamă care luceau în lumina focului. Mai erau și alți câțiva oameni în micul bar, dar nu era înghesuială și totul părea prietenos. Casey își înghiți și ultima îmbucătură de omletă, după care se rezemă mulțumită de spătarul scaunului, gândindu-se că ziua nu fusese chiar atât de rea, la urma urmei.

- Te simți mai bine? o întrebă Reid.

- Da, mulțumesc. Își luă poșeta. Cât îți datorez pentru masă?

- Nimic. Este plăcerea mea, o refuză el.

- Oh, dar nu te pot lăsa. Mai ales după necazurile pe care ți le-am pricinuit. Și în afară de asta...

- Da? În afară de ce?

- Ei bine, spuse Casey stânjenită. Nu te cunosc.

Reid spuse, zâmbind amuzat:

- Putem remedia imediat. Vorbește—mi despre tine..

- Nu este nimic de spus.

- Femeile spun întotdeauna așa. De obicei înseamnă ori că sunt modeste, ori că au ceva de ascuns. În ce categorie te încadrezi?

În vocea lui exista o notă glumeață ca și cum era sigur că numai modestia o reținea și Casey simți o dorință teribilă să-i dezvăluie ceva care să-l șocheze. Dar poate că n-ar fi fost șocat; cine putea categorisi reacțiile unei femei ca el, trebuie să fi cunoscut o mulțime și să fi fost foarte experimentat. Sau poate că era căsătorit. Se uită pe furiș la mâinile lui, dar nu purta verighetă - nu că asta ar însemna foarte mult, bărbații nu trebuie să poarte un simbol al robiei așa cum fac femeile, putea fi însurat și să ai aibă jumătate de duzină de copii. Era suficient de matur ca să fie însurat; Casey aprecia că avea treizeci și doi, treizeci și trei de ani și brusc simți o mușcătură de invidie pentru femeia necunoscută care era măritată cu un bărbat atât de carismatic.

Își alungă în grabă gândurile și rosti:

- Chiar n-am ce spune. Am mers la școală și apoi la un colegiu de artă. Am lucrat pentru un an la un patron, înainte de a-mi începe propria afacere și sper să mă descurc.

- Sunt sigur că o vei face. Atâta timp cât n-o să ai multe zile ca aceasta.

- Categoric, aprobă Casey din suflet. Uite, chiar îmi pare rău că am fost atât de proastă... Și apoi, înainte de se a fi putut

opri, adăugă: Sper că soția dumitale nu te așteaptă cu cina.

Linia glumeață de la colțul gurii lui Reid se adânci.

- Din păcate nu sunt însurat, așa că nu m-așteaptă nimeni acasă. N-am nici măcar o logodnică sau o iubită permanentă în acest moment. Dar tu?

Casey începu să se îmbujoreze.

- Ți-am spus că locuiesc singură.

- Și nici un logodnic sau un iubit? Cum ea scutură din cap, el continuă: Îmi pare bine că am lămurit lucrurile, zâmbi el iarăși amuzat.

Stingherită, Casey își aplecă privirea spre pahar. Acest om era prea perspicace ca să te simți bine în prezența lui. Spuse în grabă:

- Nu cunosc prea mulți oameni pe aici. Am fost prea ocupată cu treaba ca să mai ies.

- Ar trebui să-ți faci timp liber. Nu se poate doar să muncești.

Casey își îndreptă spatele, temându-se ca el să n-o considere proastă.

- Oh, dar am o grămadă de prieteni.

- Nu mă îndoiesc. Dar presupun că ai și alte preocupări în afară de muncă? Pariez că-ți place să dansezi, să ieși la câte un restaurant, să mergi la balet și la teatru, se aventură el.

Ochii lui Casey sclipiră veseli.

- Ar fi un pariu simplu. Toate aceste lucruri nu sunt pe placul majorității fetelor? Dar te înșeli în privința baletului. Niciodată n-am fost la vreunul, așa că nu știu dacă-mi place sau nu. Dar îmi place să mă duc la teatru. Și la cinema când este un film decent. Încă impresionată de Reid, ea încercă o tentativă. Dar dumneata? Ce te interesează?

- Eu am ghicit câte ceva despre tine. N-ai de gând să ghicești și tu?

Felul în care o privi și ușoara notă sugestivă din vocea lui, aproape o făcură pe Casey să spună „femeile". Cu un bărbat de vârsta ei, sau cu cineva cunoscut mai bine, probabil ar fi făcut-o. Dar cu Reid... Era cu totul altceva. Era cu mult mai în vârstă decât bărbații obișnuiți cu care se întâlnea ea și mult mai sigur pe sine. De asemenea, mai exista acea notă ironică în comportamentul său ca și când n-o lua prea în serios - sau poate că pe sine nu se lua în serios? Indiferent ce era, Casey considera faptul extrem de intrigant. Și acel aer de vigoare controlată era atractiv, așa că putea judeca prin comparație cu bărbații pe care-i cunoștea.

Se uită la el gânditoare, mai obișnuită acum cu ochiul lui acoperit și fiind în stare să-l privească în față. Ochiul bun, observă ea, era de culoare neagră, iar bărbia cu gropiță.

- Ei bine? întrebă el cu nerăbdare ironică. Doar nu poate fi atât de greu?

- Ba este. Nu mi te pot imagina făcând lucruri pe care le fac majoritatea bărbaților: jucând golf, mergând la cârciumă cu prietenii sau participând la dejunuri de afaceri.

El o privi cu interes.

- Nu? Atunci, ce?

Ea ridică din umeri neputincioasă.

- Nu știu. Simt că trebuie să faci ceva deosebit, periculos. Ceva care-ți ține nervii încordați. Oh! izbucni ea în râs. Parcă aș fi ghicitoare.

Reid zâmbi.

- Poate c-ar trebui să te apuci de ghicit. Nu-i chiar așa rău ce spui.

- Faci ceva în genul acesta? întrebă Casey, surprinsă.

- Cam așa ceva. Fac și celelalte lucruri - joc squash, merg la dineuri de afaceri, dar cel mai mult sunt interesat de curse.

- Curse? Vrei să spui cai? Sau mașini?

Reid își scutură capul brunet.

- Nimic de genul acesta. Construiesc ambarcațiuni de mare putere și concurez cu ele... De formula unu, adăugă el după o ezitare.

Casey îl privi nedumerită.

- Ăă... Formula unu... ar trebui să însemne ceva?

- Evident că nu. Dar nu te necăji, lumea ambarcațiunilor de putere este una foarte mică și restrânsă.

Așa trebuie să fie, se gândi Casey. Își putea aminti doar un reportaj ocazional la televizor și apoi imagini de ambarcațiuni alergând pe Tamisa și pe lângă coastă. Așa cum spusese el, nu era atât de excitant ca la cursele de cai sau de mașini, dar destul de fascinant.

- Unde concurezi? îl întrebă ea. Pe lacul acela lângă care locuiești? Lacul Salford, nu?

- Da, așa este. Reid îi zâmbi nepăsător și ea avu sentimentul că se amuza. Mă antrenez acolo, dar trebuie să merg în altă parte pentru a concura.

- Și ești bun? Câștigi multe curse?

- Ambarcațiunile mele sunt bune. Eu doar le conduc.

Casey se cam îndoia și deschise gura să-l mai întrebe ceva, dar tocmai atunci ușa de la bar se deschise și intră un bărbat care strigă:

- A comandat cineva un taxi?

Își luară în grabă lucrurile și se așezară în taxiul care era o mașină obișnuită cu care șoferul probabil voia să câștige niște bani în plus.

- Noroc că merg în aceeași direcție, remarcă Reid. Te vom lăsa în drum. Se uită la ea în semiîntuneric. Sper că te bucuri să ajungi acasă?

Acum câteva ore Casey ar fi răspuns „da“ la această întrebare, dar acum descoperi că ar fi fost încântată să continue să stea cu Reid la cârciumă, să discute și să afle mai multe despre el. Numai că nu-i putea spune așa ceva, astfel că se mulțumi să-i răspundă:

- Da. Tu nu?

El încuviință din cap.

- Dar mâine dimineață ai de rezolvat problema mașinii. Ce vei face?

- Cred că va trebui să cumpăr o baterie nouă. Cea veche era oricum uzată. O să mă duc la Westbridge cu autobuzul până la garajul de la care voi cumpăra bateria și care mi-o va monta. Îi trecu un gând prin minte și-și duse mâna la gură. Oh, tocmai acum mi-am dat seama, mâine va trebui să iei din nou un taxi ca să-ți recuperezi mașina. Oh, Doamne, îmi pare tare rău...

Reid îi puse un deget pe buze.

- Nu-i nimic, îi zise el. Pot să trimit pe cineva să mi-o aducă.

- Dar trebuie să plătesc pentru taxi, cel puțin, insistă Casey. Dacă n-ar fi fost din cauza mea, n-ai fi avut nevoie de taxi.

- Casey. Ochiul lui Reid sclipi amenințător. Vrei să taci, te rog?

Realizând că n-are de ales, Casey spuse recunoscătoare:

- Este foarte amabil din partea ta. Nu cred că mulți oameni s-ar fi comportat așa. Mulțumesc.

Reid râse.

- Da, dar ei nu dau peste fete atât de drăguțe ca tine, aflându-se în încurcătură.

Șoferul se întoarse s-o întrebe unde îi este casa, iar Casey l-ar fi omorât pentru că întrerupea ceva ce părea atât de promițător.

- A cincea casă. Cea cu acoperiș de stuf. Se întoarse spre Reid, dar acesta nu mai continuă conversația și taxiul se opri, așa că ea trebui să spună: Noapte bună. Și mulțumesc din nou pentru masă și pentru tot.

Coborând din taxi, îl urmări cum se întoarce și făcu semn cu mâna când mașina trecu pe lângă ea. Apoi rămase până când luminile din spate dispărură în întuneric, întrebându-se de ce Reid nu-i ceruse s-o mai vadă și dorindu-și s-o fi făcut.

Capitolul 2

Cu un sentiment de regret că nu-l va mai vedea pe Reid, Casey luă autobuzul spre Westbridge, în dimineața următoare. Era intrigată de el, de experiența lui evidentă, cât și de faptul în care arăta și mai ales de sclipirea drăcească ce străbătea de sub acest comportament sofisticat.

Noua baterie pentru mașină costă mai mult decât se așteptase, ocazie cu care-și cheltui tot profitul ce urma să-l obțină de pe urma comenzilor ce le căpătase la Londra, cu o zi în urmă. Era o lovitură, dar după cum îi mergea acuma, nici nu era de mirare, gândi ea posomorâtă. Dar cel puțin mecanicul fu de acord să meargă în parcare și să-i instaleze bateria, luând-o și pe ea în camioneta lui. Mașina lui Reid dispăruse deja, dar a ei se afla acolo unde o lăsase noaptea trecută și îngrijitorul parcării veni imediat să o certe că o lăsase de-a curmezișul a trei locuri de parcare. Înțepată, Casey îi ripostă și cearta o făcu să se simtă mai bine.

Era nemaipomenit să aibă o mașină pe care s-o poată porni din nou. Tot ce dorea acum era ca Reid să-i telefoneze și s-o scoată în oraș. Cu aproape oricare alt bărbat pe care l-ar fi plăcut, Casey n-ar fi avut nici o ezitare în a-i telefona să-l salute, să-i vorbească și să dea de înțeles că era interesată de el. Dar cu Reid se simțea ciudat de jenată să procedeze așa. În fond, era cu zece sau doisprezece ani mai mare ca ea, și dacă voia să-i ceară să iasă cu ea era în stare s-o facă din proprie inițiativă. Casey își aminti că îi spusese că este drăguță și o întrebase dacă avea un iubit; precis asta însemna ceva. De aceea, se grăbi să ajungă acasă, sperând cu nerăbdare ca el să telefoneze.

Bineînțeles că el nu telefonă. Casey așteptă două zile și apoi se hotărî să caute numărul lui în cartea de telefon. Nu găsi decât numărul de la Lomax Marine care trebuia să fie compania lui de construit ambarcațiuni. După ce formă numărul, Casey întrebă de Reid și i se făcu legătura cu secretara lui, o femeie cu o voce atrăgătoare.

- Îmi pare rău, domnul Lomax nu este aici în acest moment. Vă pot ajuta?

- Nu, este o convorbire personală. Se întoarce mai târziu sau mâine?

- Nu, este plecat în străinătate și nu se întoarce până săptămâna viitoare. Îi lăsați veun mesaj?

- Da. Îi puteți spune că l-a sunat domnișoara Casey Everett?

Îi lăsă secretarei numărul ei de telefon și tot ce putea face era să spere că el îi va telefona după ce se va întoarce. Într-un

fel era o ușurare că nu fusese acolo; singura ei scuză pentru a telefona era să-i mulțumească din nou că o ajutase și dacă el ar fi fost supărat ar fi putut răspunde: „OK, las-o baltă“, dar acum el putea telefona când va avea timp să vorbească mai mult.

Scoțându-și-l pe Reid din minte, Casey se concentră asupra muncii, asigurându-se ca puloverele comandate de magazinele din Londra să fie gata la timp și perfecte. Spera ca și plata să fie la fel de rapidă; când îți conduci singură afacerile o duci cam greu de pe o zi pe alta. Citi în ziarul local că în orașul apropiat se deschideau mai multe magazine, așa că se duse acolo și avu mai mult noroc; primi comenzi pentru patruzeci de pulovere asortate.

Poate că norocul îi surâdea, se gândi Casey optimistă. Poate că de acum încolo comenzile vor începe să curgă. Și poate Reid va telefona astăzi.

Dar mai trecură trei zile până când, într-o dimineață, sună soneria de la ușă și Casey îl găsi pe Reid stând pe treptele casei. De această dată, era îmbrăcat mai puțin elegant, în pantaloni de pânză și o jachetă cu fermoar, banda de la ochi dându-i un aer șmecheresc. El zâmbi.

- Bună.

- De ce bună? Vino înăuntru! Casey se dădu la o parte pentru a-i face loc și de-abia atunci realiză că era îmbrăcată în haine de lucru - o pereche de blugi uzați și un pulover nu prea nou, cu mânecile suflecate. Vino aici, îl conduse ea în salonul ei mic, dar plăcut.

El se uită atent în jur și apoi se întoarse spre ea. Un anume instinct feminin îi spuse că îi plăcuse interiorul.

- Ai reușit să-ți aranjezi mașina? întrebă el.

- Da, mulțumesc. Mi-au pus o baterie nouă cei de la garaj și de atunci n-am probleme. Își dădu seama că el o va întreba probabil de ce telefonase și, ca să i-o ia înainte, îl întrebă repede dacă vrea o cafea.

- Mi-ar face plăcere. Dar dacă te întrerup de la treabă...

- Nu. Nu este cazul. Tocmai voiam să-mi fac și eu una. Nu durează mult.

Se duse în bucătărie și Reid o urmă, sprijinindu-se de tocul ușii ca s-o observe.

- Casa ta seamănă cu un capac de ceainic, remarcă el. Cu cărămida ei roșie și acoperișul de stuf.

Casey râse.

- Așa m-am gândit și eu când am văzut-o prima oară. Așa că am plantat trandafiri de ambele părți ca să completez imaginea.

Termină de făcut cafeaua și luă tava ca s-o ducă în salonaș, dar Reid i-o luă înainte.

- O să aprind focul, spuse ea.

Imediat camera deveni caldă și primitoare.

- Cum merge afacerea cu pulovere? întrebă Reid.

Luându-și ceașca de pe tavă, Casey se așeză în fotoliul din cealaltă parte a focului.

- Nu prea rău. Am primit o altă comandă săptămâna trecută.

Când se uită la el îi trecu prim minte că erau aproape ca un cuplu de oameni căsătoriți, așa cum stăteau amândoi lângă foc.

- Vinzi numai la magazine? Mă întrebam dacă n-aș putea să cumpăr un pulover de la tine.

Iluziile ei romantice se risipiră ca un fum și replică pe un ton oficial:

- Sigur că da. Mi-e teamă că-i cam scump, dar îți pot face un preț special.

Schimbarea tonului îl făcu pe Reid să zâmbească.

- Mulțumesc, frumos din partea ta.

- Deloc. Îți sunt foarte recunoscătoare că m-ai ajutat în seara în care ne-am întâlnit. Apropo, de aceea ți-am telefonat, termină ea neconvingător.

Reid făcu o grimasă.

- Te-aș fi omorât bucuros când am ajuns în parcare și ți-am găsit mașina în spatele mașinii mele. Dacă ai fi fost bărbat...

- Ți-ai fi exprimat sentimentele prin forță? îl întrerupse Casey.

- Cam așa ceva. De fapt, am fost cam dezamăgit când am văzut că ești fată. Nu m-am putut manifesta cum aș fi vrut.

- Dar erai furios la culme, oricum, accentuă Casey, amintindu-și.

- Chiar? Îmi cer scuze.

- Nu, aveai dreptul să fii furios. Dar am crezut că într-adevăr o să mă omori când ai descoperit că suntem încuiați acolo.

- Mm. Dar a fost mai curând un avantaj decât o nenorocire. Dacă n-am fi fost încuiați, eu aș fi plecat pur și simplu și nu te-aș fi cunoscut niciodată. Făcu o pauză în timp ce

inima lui Casey bătea nebunește, nerăbdătoare ca el să continue. Și n-aș fi fost în situația să vin și să cumpăr un pulover.

Casey încerca să nu-și arate dezamăgirea. Deschise gura ca să încuviințeze, dar Reid adăugă:

- Pentru sora mea - pentru ziua ei de naștere.

- Sora ta?

- Da.

- Oh! În... Înțeleg.

Ochii lor se întâlniră și această privire exprima totul; conștiința faptului că se simțeau atrași fizic unul de celălalt și că erau pe cale să se implice într-o relație ce putea duce doar la prietenie, dar care se transforma în mult mai mult.

Casey își întoarse privirea, cu obrajii roșii și buzele întredeschise ca și cum își pierduse răsuflarea.

- Știi ce mărime are sora ta?

- Cred că patrusprezece.

Deci el știa destule despre femei ca să le ghicească măsura?

- Secretara ta mi-a spus că ai fost în străinătate săptămâna trecută. Cu afaceri sau în vacanță?

- Nu chiar în vacanță, dar nici strict cu afaceri. Am luat parte la un concurs și am reușit să obțin comenzi pentru câteva ambarcațiuni, cât am fost acolo. La München.

- München? Nu mi-am dat seama că mergi în străinătate să concurezi.

Iarăși acea privire amuzată, dar era ca și cum râdea de sine însuși.

- Credeai că mă învârt doar în jurul lacului? Nu, este puțin mai mult decât atât. Treminându-și cafeaua el o întrebă unde lucrează.

- Există o mică încăpere în spate. Vrei s-o vezi?

- Foarte mult. Reid se ridică. Atunci voi alege acel pulover.

Merseră în partea din spate a casei unde Casey avea trei mașini de tricotat și o planșetă mare unde își crea modelele. Reid îi puse câteva întrebări, surprinzând-o cât de repede pricepuse.

- De ce trei mașini? o întrebă el. Nu poți lucra decât la una o dată. Nu?

- Da, dar mașinile fac lucruri diferite și adesea încerc un model în mai multe feluri. Dacă îmi vine vreo idee în timp ce lucrez ceva încerc și pe altă mașină.

- Este foarte bine să încerci o idee nouă imediat ce-ți vine în minte, altfel ai tendința s-o uiți. Câte modele diferite ai?

- Aproape zece modele de bază, dar variez culorile și nasturii în așa fel încât gama pare mult mai largă. Vreau ca femeile să simtă că poartă ceva individual și nu riscă să dea peste același model.

Casey luă mai multe pulovere ca să-i demonstreze ce voia să spună și Reid veni mai aproape de ea, să se uite. Fata continua să-i explice cum lucrează, dar era foarte conștientă de apropierea lui, de trupul și de virilitatea lui.

El punea și întrebări, întrebări pertinente, nu numai de complezență. Și pentru că Reid arăta un interes real, Casey vorbi din ce în ce mai entuziasmată. La un moment dat, se întoarse să-i arate un pulover și-l susprinse privind-o cu o expresie stranie, care o reduse la tăcere. Reid întinse încet o mână și i-o puse pe umăr. Cu inima bătând, Casey aștepta ca

el s-o sărute, dar mâna lui o strânse o clipă, înainte de a-și continua conversația. Chinuindu-se să-și ascundă senzația de dezaprobare, ea îi răspunse cât putea de bine, dar entuziasmul ei scăzuse.

Reid alese un pulover pentru sora lui, unul cu nasturi de perle la manșete, de un albastru deschis care s-ar fi potrivit cu ochii surorii sale, după cum spuse el. Reid plăti și se îndreptă către ușă, Casey nevrând ca el să plece, avu o inspirație și întrebă:

- Să ți-l împachetez?

- Ai putea? Ar fi nemaipomenit. Eu sunt foarte neîndemânatic la astfel de lucruri.

Întorcându-se în salonaș, Casey scoase o hârtie adecvată dintr-un sertar și îngenunche pe dușumea, pentru a împacheta și a adăuga o fundă de mătase.

- Uite. E-n regulă?

- Sigur.

Dându-i mâna, Reid o ajută să se ridice în picioare și o trase ușor înspre el. O privi intens în față, cu ochiul sclipindu-i de dorință, apoi scoase o mică exclamație și o luă aproape cu bruschețe în brațe ca s-o sărute.

Din momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei, senzuale și însuflețite, Casey nu mai opuse nici o rezistență, îi înconjură gâtul cu brațele și-i răspunse avidă. Gura ei se deschise imediat, până când se simți transportată de un val delicios de senzualitate. Mâinile lui Reid coborâră pe mijlocul fetei, strângând-o și mai tare, iar sărutul lui deveni și mai insistent. Ardoarea lui trezi dorința lui Casey.

El era foarte experimentat; se simțea din felul în care știa să sărute. Casey nu mai fusese niciodată atât de intens copleșită în brațele unui bărbat, trăind instens momentul și nevrând să se termine vreodată.

Reid fu cel care se îndepărtă, cu respirația ușor greoaie, șoptind aproape oftând:

- Nu mi-am închipuit!

Cu obrajii în flăcări, Casey întrebă:

- Ce anume?

Reid râse ușor.

- O mulțime de lucruri, dar în principal că am primit mai mult decât speram. Șimțind că fusese prea afectuoasă, Casey dădu să se retragă, dar el o ținu și adăugă: Ceea ce sunt foarte fericit să recunosc.

- Și ce altceva?

- Poate o să-ți spun altă dată, îi zâmbi el. Acum, care era acea listă a lucrurilor care-ți plac? Să mănânci în oraș, să dansezi, să mergi la teatru și cinema, nu-i așa? Te pot invita mâine seară? Și când Casey încuviință cu fața strălucindu-i de mulțumire, el continuă: OK, trec să te iau mâine seară la șapte.

Apoi plecă, dar Casey era prea tulburată ca să se mai apuce de lucru. Rămase cu ochii pierduți în gol, visând la ce avea să îmbrace mâine, întrebându-se unde o va duce Reid, dar cel mai mult amintindu-și cât de excitant fusese să fie ținută în brațele lui; cum ar fi continuat să-l sărute la nesfârșit, un sentiment atât de nou că-i era aproape frică să-l analizeze.

Casey se gândi la Reid tot restul zilei și în următoarea, iar înainte de ora șapte era gata și-l aștepta, cu părul proaspăt

spălat și purtând o rochie imprimată roșu cu alb, care știa că-i vine bine. Era bine că se pregătise din timp fiindcă Reid apăru cu zece minute mai devreme. Ea-i deschise ușa și el întră în hol luând-o în brațe și sărutând-o atât de puternic încât Casey trebui să se rujeze din nou, înainte de a putea ieși.

- Mi-a fost dor de tine, spuse el încet, mângâind-o pe obraz.

- Dar m-ai văzut abia alaltăieri.

- Mi s-a părut că a trecut o săptămână.

Ceea ce era extrem de flatant pentru mândria lui Casey, stabilind întreaga armonie a acelei seri și a celorlalte dăți când o scoase în oraș, în următoarele câteva săptămâni. Așa cum promisese, Reid o duse în toate locurile care-i plăceau: restaurante, cinema, la cină și dans, iar o dată o duse la Londra la teatru și o cină după aceea. Să fie cu el era suficient, dar lui Casey cel mai mult îi plăcea când o lua la dans. Era un dansator bun, iar când orchestra cânta dansuri lente el o ținea strâns, trupurile lor atingându-se și dându-i fetei o senzație de satisfacție, dar și chinuitoare în același timp.

Casey observă cum adesea oamenii se întorceau să se uite la ei, unele femei admirându-l fățiș pe Reid și întotdeauna cu o ușoară curiozitate în privința ochiului vătămat, care-i dădea un aer atât de îndrăzneț. Dar el ar fi atras oricum privirile femeilor, fiindcă era atât de înalt și arătos. Încă îi era puțin teamă de el, deși acest sentiment se micșora de fiecare dată când ieșeau împreună, dar încă nu-și lua curajul să-l întrebe despre ochiul lui și cum și-l accidentase. El nu menționa nimic despre acest lucru și ei îi era frică să nu-l

jignească, deși lipsa unui ochi nu-l oprea de la nimic - era un șofer extrem de bun, baderola neimpiedicându-i dexteritatea.

În ființa lui exista și ceva enigmatic. Deși era relaxat în majoritatea timpului, uneori îl surprindea cu o expresie întunecată pe față și simțea că o parte a lui se ascundea de ea, că existau în interiorul lui forțe ce nu erau dezvăluite restului lumii.

El o săruta adesea în timpul acelor săptămâni, înainte de a pleca din nou în străinătate, sărutările lui aducând-o într-o stare binecuvântată, dar trezindu-i o dorință crescândă de împlinire ce nu putea fi satisfăcută doar cu sărutări. Dar Reid nu făcea mai mult decât să o sărute și s-o mângâie, ori de câte ori intra în casă, și să-i spună noapte bună. Uneori, nici măcar nu intra, ci o săruta în mașină și apoi o conducea până la poartă. Într-un fel, asta se adăuga la emoția de a ieși cu el - senzația că el era stăpânul situației și că nu va merge mai departe până când nu va simți că așa trebuie.

În timp ce Reid era plecat la Stockholm de această dată, Casey făcu în sfârșit o vizită familiei sale. Părinții săi locuiau în Norfolk, nu departe de coasta de est, un ținut plăcut vara, dar unde iarna sufla un vânt înghețat, așa că zona era mai puțin populată ca restul Angliei; un motiv care o forțase pe Casey să se mute spre sudul mai populat ca să-și găsească piață de desfacere pentru produsele ei. Casey sosi acolo într-un weekend și la cina din acea seară, împreună cu părinții și fratele ei mai mic, Mark, începu să povestească despre viața ei profesională.

- Și am comenzi pentru alte cincizeci de pulovere de la unul din magazinele londoneze la care am fost, le spuse ea fericită. Se pare c-au vândut în două zile tot ceea ce-mi comandaseră.

- Asta-i bine, încuviință mama ei. Vei fi foarte cunoscută în curând. Se uită cu atenție la fiica ei. Pari foarte fericită; ai prins mai multă culoare în obraji. Ieși un pic mai mult? Nu muncești tot timpul?

- Nu, am ieșit din când în când. Am fost la Londra la teatru, săptămâna trecută.

Mark râse.

- Ți-ai cheltuit tot profitul, nu?

- Nu, eu... Casey făcu o pauză, apoi spuse: Nu, a fost o întâlnire. M-a dus cineva.

- Oh? Un băiat local? se interesă maică-sa.

- Da, aproape local, recunoscu Casey, dar râse în sinea ei - era greu de categorisit Reid drept băiat.

- Cum arată? întrebă doamna Everett. Ce face? Ești interesată serios de el?

- Oh, mămico! Ies cu el abia de șase săptămâni. El... ăă... m-a ajutat când mi s-a defectat mașina și de atunci am ieșit cu el de câteva ori.

- Ar fi trebuit să-l aduci cu tine.

- N-am putut; este plecat în străinătate și nu se va întoarce un timp.

- Se duce des în străinătate? interveni taică-său.

- Destul. De fapt are propria sa afacere - contruiește ambarcațiuni. Și trebuie să meargă în străinătate ca să

obțină comenzi, spuse ea nu fără o ușoară notă de mândrie. Oh, și face și unele ambarcațiuni puternice pentru curse.

- Chiar? Mark o privi cu interes. Și eu am început să iau parte la curse în ambarcațiuni de două și trei persoane. Este nemaipomenit, dar cam scump totuși. Cum se numește prietenul tău?

- Lomax. Reid Lomax. Mi-a spus că ia poarte la ceva numit Formula Unu.

Mark tocmai luase o îmbucătură când ea vorbi și se înecă.

- Ceva numit Formula Unu! rosti el când reuși să vorbească. Doamne, Casey, chiar nu știi cine este Reid Lomax?

- Ce vrei să spui? Ai auzit de el?

- Să aud de el? Oricine are de a face cu ambarcațiuni de putere a auzit de el. Cursa de Formula Unu a ambarcațiunilor de putere este precum concursul de Grand Prix de Formula Unu. Cei care participă, conduc ambarcațiuni sponsorizate și călătoresc în toată lumea în circuitul Grand Prix. Ceea ce fac eu este nimic pe lângă ce face Reid Lomax. Acum înțelegi?

Casey se uită la el.

- Da, așa cred. Și Reid este bun?

- Bun? Mark o privi cu milă. Scumpa mea surioară, prietenul tău se întâmplă să fi fost campion mondial de două ori și anul acesta este în fruntea Campionatului lumii. Și probabil ar fi fost campion și anul trecut dacă n-ar fi avut un accident grav, care l-a făcut să nu participe la două concursuri. Dar unul dintre lucruile cele mai cunoscute despre Lomax este că-și proiectează și construiește propriile lui bărci. N-are nici un sponsor.

Casey înghiți în sec, copleșită de cele auzite.

- Vrei... vrei să spui că este bogat? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

- Altfel nu și-ar permite să participe cu propriile lui ambarcațiuni. Bineînțeles, de fiecare dată când câștigă o competiție înseamnă o publicitate minunată pentru compania lui, îi spuse Mark, încântat s-o lămurească.

- Și crezi că face asta doar pentru publicitate?

- Nici gând. Ți-am spus, Casey, el este cu adevărat bun. Cei care sunt atât de buni ca el se dedică în întregime concursurilor. Dacă ar fi făcut-o doar pentru publicitate, nu s-ar mai fi întors să participe, după accidentul pe care l-a avut anul trecut.

- Se pare că ai dat peste o celebritate, remarcă tatăl ei. Poate că ar trebui să afli mai mult despre el.

Casey râse scurt.

- După cum ți-am spus, îl cunosc de puțină vreme. Este din nou plecat în străinătate și poate n-o să-mi mai ceară să ies cu el când se întoarce.

Ea schimbă repede subiectul, întrebând despre vechile sale prietene de școală, dar când în cele din urmă ajunse în camera ei, mintea îi era plină de cele auzite. Deci Reid era bogat? Asta nu era ceva nou pentru ea; întotdeauna avea bani și era mai mult decât generos când o scotea în oraș. Dar era o diferență între a avea bani destui și a fi bogat. Bogăția era ceva despre care Casey n-avea habar; tatăl ei era contabil și deși nu le lipsise nimic, ea și Mark își petreceau vacanțele lucrând. Și ea trebuise să economisească bani pentru a închiria casa și a-și cumpăra mașinile de tricotat pentru a-și începe afacerea, deși părinții săi o ajutaseră cum putuseră.

Scoțându-și din minte bogăția lui Reid, Casey se gândi la cursele lui și la accidentul despre care îi vorbise frate-său. Oare acolo își rănise Reid ochiul? Presupunea că accidentul se întâmplase în timpul unei curse. Era deci așa de periculos? Cursele de mașini erau cu siguranță; adesea auzeai despre accidente și șoferi răniți. Casey se întrebă cât de rău fusese accidentat Reid. Nu suficient de tare ca să-l facă să renunțe, evident. Dar era evidentă și greșeala ei care-și închipuise că el se învârtea doar în jurul lacului pentru a-și face publicitate. Casey stătea privind în întuneric și-și aminti secvențele de la televizor unde soțiile și iubitele celor angrenați în curse numărau secundele. Oare și cele ale conducătorilor de ambarcațiuni făceau la fel? se întrebă ea, imaginându-se într-un astfel de rol și plăcându-i. Petrecerile de după concursuri erau și ele nostime, probabil. Totul părea romantic și excitant. Buzele ei schițară un zâmbet când se imagină alături de Reid, dar ochii i se umbrira când își aminti de accidentul lui. Primul lucru pe care-l va face mâine va fi să-l facă pe Mark să-i spună tot ce știa.

Dar fratele ei ieși devreme a doua zi dimineață și abia după-amiază reuși să-l scoată la plimbare prin parcul localității.

- Trebuie să vrei ceva, îi zise Mark resemnat. De obicei nu mergi cu mine când te duci la plimbare. Spune repede ce vrei pentru că am o casetă video de văzut.

- Cum vrei să ajungi undeva dacă îți petreci tot timpul uitându-te la televizor?

- Nu începe și tu ca mama! Presupun că vrei să mă întrebi despre prietenul tău, Reid Lomax.

- Da. Casey se opri și se uită la el. Despre accidentul lui.

Mark se arătă surprins.

- Credeam că te-ar interesa afacerile și poveștile cu curselele lui.

- Mă interesează, dar mai întâi aș vrea să știu cum s-a întâmplat accidentul. Era la o cursă?

- Nu, nu cred. Din ce-mi amintesc era în timpul unui antrenament. Barca lui și-a luat avânt și s-a răsturnat.

- Ce înseamnă și-a luat avânt?

- Ambarcațiunile sunt așa de ușoare și motoarele lor atât de puternice încât uneori acestea decolează ca un aeroplan. Dar neavând aripi, ele se răstoarnă și pilotul este azvârlit.

- Dar cum te poți răni dacă ajungi în apă? obiectă Casey.

- Nu te-au învățat nimic la școală? întrebă Mark cu compătimire. Ambarcațiunile merg atât de repede încât atunci când pilotul atinge apa este ca și cum s-ar lovi de un bloc de ciment.

- Și știi cât de tare s-a accidentat Reid?

- Nu de la prima mână. Dar sunt aproape sigur că am citit un articol despre asta în revista de specialitate pe care o cumpăr la club și care trece din mână în mână.

Casey începu să meargă, dar după o clipă spuse:

- Aș vrea să citesc și eu când ajungem acasă.

- Îmi pare rău, dar am pasat-o altcuiva. Dar dacă o găsesc ți-o trimit? Când Casey încuviință, el continuă: Ți-aș putea-o aduce chiar și eu și în schimb m-ai prezenta prietenului tău. Poate că mă învață câteva șmecherii în conducerea ambarcațiunilor. Ar putea chiar să mă lase să merg cu una din bărcile lui, adăugă el cu optimism.

- Să nu îndrăznești! exclamă Casey. Nu vreau să te amesteci înainte de...

Se opri brusc și Mark întrebă:

- Înainte de ce? Înainte de a-l da gata complet? glumi el.

- Nu, nu chiar așa. Înainte de a mă lămuri în privința lui.

Dacă avusese dubii în privința lui, acestea fură risipite instantaneu când Reid apăru pe neașteptate la ușa ei, într-o seară, două săptămâni mai târziu, cu brațele pline de flori și pachete.

- Reid! exclamă Casey. Când te-ai întors? Credeam că nu vii până sâmbătă.

- Am reușit să mă întorc cu o zi mai devreme. Ajută-mă să pun astea pe masă, îi ceru el când o urmă în salonaș. Cu brațele eliberate, se întoarse nerăbdător spre ea. Pentru numele lui Dumnezeu, vino aici, femeie. Dacă mai aștept încă un minut să te sărut, voi înnebuni!

Trăgând-o în brațele lui, îi privi fața un minut înainte de a-și coborî capul s-o sărute, un sărut care dovedea cât de dor îi fusese de ea când fusese plecat. Când amândoi rămaseră fără suflare, sărutul se întrerupse, dar Reid încă o ținea în brațe și-i șopti:

- Ți-a fost dor de mine?

Casey se uită la el cu ochii ce oglindeau o multitudine de emoții.

- Da, recunoscu ea cu sinceritate. Mi-a fost dor.

Luându-i capul în mâini, Reid o sărută din nou, lung și apăsat, apoi zâmbi și zise:

- Uită-te la ce ți-am adus.

În următoarele minute, Casey începu să descopere cum era să ai un iubit bogat. El nu adusese numai flori, ci și un parfum franțuzesc, o minunată brățară de argint, câteva batiste brodate și o cutie mare cu ciocolată.

- Reid! Casey stătea pe jos și se uita la lucrurile împrăștiate în jurul ei. Este ca de Crăciun!

- Greșit sezon. Cu vara în minte ți-am cumpărat și asta.

Cu un zâmbet șăgalnic el îi dădu un alt pachet.

Casey îl privi precaută, începând să recunoască sclipirea din privirea lui. Desfăcând pachetul, găsi un costum de baie foarte frumos, croșetat.

- Vai! Ridică în sus cele două piese. Nu-i prea mult material în el? întrebă ea glumeață. Și chiar crezi că vara noastră englezească va fi suficient de fierbinte ca să îmbrac așa ceva?

Reid îi răspunse zâmbind:

- Cine știe, poate o să mergi în vacanță undeva unde-i mai cald.

Cum Casey nu menționase nici o vacanță și nu-și putea permite să plece în străinătate, cuvintele puteau fi luate drept o observație cu subînțeles, dar avu înțelepciunea să nu întrebe și în loc de asta spuse:

- Vorbește-mi despre călătoria ta. Ai luat parte la o altă cursă? Ai câștigat?

- Da, am luat parte la o cursă și, din fericire, am învins. Ceea ce este bine pentru afaceri.

- De aceea faci asta? întrebă Casey curioasă, dar încercând să pară indiferentă. Doar ca să vinzi bărci?

- Nu, îmi și place. Este un sport care mi-a intrat în sânge. Și tatăl meu participa la curse și m-a luat și pe mine destul de tânăr. Dar tu? Ce-ai făcut cât timp am fost plecat? Ai primit mai multe comenzi?

- Da, am fost chiar foarte ocupată.

Fericită, îi povesti totul.

- Bun. Mă bucur că ai fost ocupată. Nu mi-ar fi plăcut să ai suficient timp ca să ieși cu alți bărbați. Ai ieșit?

Vocea lui devenise serioasă și spre surprinderea ei, Casey recunoscu o notă de gelozie în întrebarea lui. Ridicându-se în picioare se duse la el și i se așeză pe genunchi.

- Nu, n-am ieșit cu nimeni altcineva. Deși...

Mâna lui Reid se strânse peste a ei.

- Da?

- Deși am fost acasă să-mi văd familia.

Reid oftă ușurat.

- Unde ai vrea să mergem în astă seară?

Îl mângâie pe față.

- Într-un loc liniștit, spuse ea încet. Undeva unde putem vorbi fără ca cineva să ne observe. Unde putem mânca la lumina lumânărilor, în voie. Unde putem dansa dacă vrem sau sta și conversa.

- Pare nemaipomenit, încuviință Reid. Dar unde există așa ceva prin apropiere?

Casey îi zâmbi.

- Nu ghicești? Aici, bineînțeles!

- Aici? Reid o privi și în ochi îi apăru o lumină caldă. Ești sigură că nu vrei să ieși?

- Nu. Doar dacă tu...

Reid îi puse un deget pe buze.

- Mi-ar plăcea să rămânem aici. Mulțumesc. O sărută. M-am gândit mult la tine cât am fost plecat.

- Chiar? Cum?

- Mi-am dorit să fim împreună. Mi-ar fi plăcut să te iau cu mine să-ți arăt Stockholm-ul. În timp ce vorbea o săruta mereu și o strângea în brațe. Oh, Casey! Ce bine-i să fiu înapoi și să te țin în brațe. Cred că m-ai vrăjit. De obicei îmi place să plec și să particip la curse, dar de data aceasta am tânjit să mă întorc acasă.

Se sărutară până când Casey își pierdu răsuflarea și-l împinse.

- Hei! Mă duc să pregătesc cina.

Reid își ridică mâinile.

- Știu, știu. Vrei să te ajut?

- Poți să gătești?

- Nu, dar sunt foarte bun la încurcatul lucrurilor.

Râzând, Casey se ridică în picioare și-l privi, apoi zise încet:

- Și mie îmi pare bine că te-ai întors, îl îmbrățișă ea, înainte de a se grăbi spre bucătărie.

Reid îi ținu companie în bucătărie, vorbind și bând sherry până când masa fu aproape gata. Apoi se duse să cumpere o sticlă de vin, dându-i lui Casey ocazia să se schimbe într-o fustă neagră lungă și o bluză albă cu corsajul foarte strâmt, să-și ridice părul și să se fardeze.

Reid fluieră apreciativ când se întoarse și o văzu.

- Arăți nemaipomenit.

El se aplecă s-o sărute, dar ea îl respinse.

- Nu, trebuie să văd de mâncare.

- Tirano, se plânse Reid. Întotdeauna o să-mi faci așa?

Inima lui Casey se opri o clipă, dar răspunse cu sinceritate:

- Bineînțeles. Nu permit astfel de lucruri în bucătărie.

- Ce fel de lucruri?

- Știi foarte bine ce vreau să spun.

- Asta, probabil.

Venind în spatele ei, Reid reîncepu să-i sărute ceafa. Casey se feri și luă o lingură cu care-l lovi peste degete.

- Pleacă și așteaptă în sufragerie sau nu voi termina niciodată mâncarea, îi ordonă ea neclintită.

Ochiul lui Reid râdea spre ea și se vedea că arăta foarte fericit, dar și ea se simțea fericită.

În curând se așezară la masa cu lumânările aprinse și cu focul trosnind în cămin. Reid pusese o casetă cu cântece de dragoste, iar sticla de vin se dovedi a fi șampanie.

- Ar trebui să bem pentru ceva, sugeră Casey când paharele fură pline.

Reid își ciocni paharul de al ei.

- Există un sigur toast de făcut, nu? spuse el privind-o în ochi. Pentru noi... și pentru viitorul nostru.

Și în timp ce Casey încuviință și-și bău paharul, fu sigură că viitorul ei era legat de Reid, că-l iubea și dorea să-și petreacă restul vieții cu el.

Capitolul 3

După ce-și goliră paharele, Reid îi acoperi mâna o clipă, dar apoi, spre ușurarea lui Casey, începură să vorbească despre alte lucruri. Ea îi răspundea, dar era atât de copleșită de emoție încât, la început, nu se putu concentra. Abia la desert ea își reveni și spuse:

- Fratele meu a fost foarte impresionat când i-am spus că te-am cunoscut. Habar n-aveam că ești așa de faimos. Se pare că și el participă la cursele cu ambarcațiuni de putere. Mi-a cerut imediat să te cunoască.

- Câți ani are? întrebă Reid.

- Douăzeci.

- Ah, vârsta la care ești plin de entuziasm. O privi țintă. Și presupun c-ar vrea să meargă într-una din bărcile mele?

- Da, ar vrea, recunoscu Casey șovăitoare. Dar bineînțeles că nu este obligatoriu.

- E-n regulă. Nu-i nimic. Ar putea fi bun. Și se întâmplă că sunt în căutarea cuiva pe care să-l pregătesc să mă ajute. Se lăsă pe spate în scaun și-i zâmbi. Și oricum, n-ar fi timpul să mă prezinți familiei?

Inima lui Casey se opri din nou și abia peste un minut putu răspunde:

- Bine. Am putea merge acolo într-o duminică.

Reid îi luă mâna și i-o sărută.

- Rămâne pe duminica viitoare, spuse el ferm. Da?

O simplă întrebare, dar Casey își dădea seama că înseamnă mult mai mult.

- Da, răspunse ea fără nici o ezitare. Vom merge duminica viitoare.

Reid îi zâmbi ușor și îi strânse mâna până când începu s-o doară.

- Bun, zise el cu o ușoară notă de satisfacție și fericire.

Băură cafeaua stând lângă foc; Reid în fotoliu și Casey așezată la picioarele lui, pe dușumea. Nu vorbiră prea mult, doar din când în când Reid îi mângâia părul sau își plimba un deget de-a lungul gâtului ei. Ridicându-și capul să-l privească, Casey se simțea atât de fericită încât se temea să nu-i explodeze inima. Ce ciudat, se gândi ea, că se întâlnească și că amândoi simțeau ce simțeau.

Își ridică mâna și o puse pe genunchiul lui Reid. Imediat el o trase pe genunchii lui. Cu ochiul întunecat de dorință, se aplecă s-o sărute, savurându-i buzele, gustându-le dulceața. Desfăcându-i părul din ace, își plimbă degetele prin mătasea lui. Buzele lui se îndepărtară spre gâtul fetei, provocându-i senzații chinuitoare de plăcere, trezindu-i acea

dorință adâncă, atât de familiară acum, ce părea să crească, până când fiecare părticică din trupul ei dori să fie atinsă, sărutată. Buzele lui Casey se deschiseră cu un mic geamăt de plăcere.

- Oh, Reid

- Știu, iubito, îi murmură el. Crede-mă că știu.

Gura lui o găsi iarăși pe a ei, sărutând-o cu o pasiune adâncă. Începu să-i desfacă nasturii de la bluză și Casey își dori să nu fi îmbrăcat acea bluză care avea atât de mulți nasturi când trupul ei era atât de flămând după mângâierile lui. Până la urmă nasturii erau desfăcuți și el îi dădu bluza la o parte, sărutându-i umerii. Îi scoase bluza și apoi, îi scoase sutienul, îmbătându-se de priveliștea sânilor ei tineri, cu sfârcuri ca niște muguri de trandafiri roz. Își ridică mâna să-i atingă. Era pentru prima oară când făcea mai mult decât s-o sărute. Și Casey știu că ea era deosebită pentru el, că se străpânise ca ea să fie sigură, astfel că ce se întâmpla acum între ei va fi o experiență minunată pe care și-o vor aminti întotdeauna și nu o unire oarecare între două trupuri ce se simțeau atrase fizic.

El o mângâie ușor dar expert, degetele lui stârnindu-i dorința. Sfârcurile i se întăriră ca niște muguri care așteptau să se deschidă și doar atunci Reid se aplecă să-I sărute și să-i mângâie.

Casey tremura cu inima bătând nebunește, dar dorința era mai mult decât putea suporta. Punându-și mâinile pe umerii lui îl îndepărtă puțin ca el s-o privească.

- Reid, spuse ea într-o șoaptă și apoi îl sărută cu putere. Strânge-mă. Te rog strânge-mă tare.

El se conformă, simțindu-i inima bătând cu putere lângă pieptul lui. După câteva clipe, cu gura îngropată în părul ei, Reid zise:

- Casey, draga mea. Te doresc foarte mult, dar...

- Și eu te doresc. Își întoarse capul să-l privească. Te... te iubesc, Reid.

- Oh, scumpa mea fată, o sărută el cu tandrețe. Și eu te iubesc. Atât de mult. Atât de mult... Pentru o clipă, Reid o ținu în brațe nemișcat, apoi îi ridică fața spre el. Casey, probabil o să crezu că-i o nebunie, dar... ei bine, am mai avut femei. Nu prea multe de-a lungul anilor. Dar întotdeauna am sperat să mă îndrăgostesc de cineva ca tine. Cineva foarte deosebit. Așa că, iubita mea, oricât te-aș dori, mai întâi ne vom căsători și aș vrea s-o facem cum trebuie.

Casey îl privi cu ochi umezi.

- Să... să avem o nuntă în toată regula, vrei să spui?

- Da, bineînțeles. Cât de curând posibil. Aș vrea ca noaptea nunții să fie prima noastră noapte împreună. El o privi puțin îngrijorat. Bănuiesc că gândești că este o atitudine complet învechită.

- Nu, scutură Casey din cap cu lacrimi de fericire în ochi. Cred că este minunat, spuse ea mișcată. Dar... dar crezi că vom putea aștepta atât?

Reid izbucni în râs și o îmbrățișă.

- Nu va fi ușor, mai ales când ești atât de frumoasă încât să înnebunești un bărbat. Dar sezonul de curse este acum în toi și eu voi fi plecat o vreme, așa că poate ne vom descurca.

Casey își trecu un deget peste obrazul lui, gândindu-se la ochiul lui vătămat și la accidentul care-l produsese.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile. Reid zise:

- Te descurajează ochiul meu?

- Bineînțeles că nu. Oh, nu, Reid, să nu crezi niciodată așa ceva. Casey îl sărută pe banderola neagră pentru a-l asigura că nu-i pasă deloc. Ar fi vrut să-l întrebe cum s-a întâmplat, dar nu voia să stice farmecul serii. Printre altele, am considerat-o atrăgătoare. Prima oară când te-am văzut m-am gândit că arăți ca un pirat. M-am gândit și că erai absolut fascinant.

- Chiar? Dar nici pe jumătate pe cât de fascinantă te-am considerat eu pe tine, draga și frumoasa mea fată.

* * *

Ei nu spuseră nimic familiei ei când ajuseră la Norfolk, duminica următoare, dar trebuie să fi fost foarte evident, după felul în care se uitau unul la celălalt, că erau foarte îndrăgostiți. Părinții ei au fost puțin surprinși, la început, să descopere că Reid era un bărbat de trezeci și trei de ani, în loc de băiatul la care se așteptau, dar foarte repede fură cuceriți de el, mai ales mama ei.

Mark, bineînțeles, l-ar fi monopolizat pe Reid întreaga zi dacă i s-ar fi permis. Băiatul îi puse nenumărate întrebări, dar asta nu-l deranjă pe Reid care-i propuse să meargă cu una din ambarcațiunile lui.

După masă, se plimbară cu toții de-a lungul coastei și când Casey avu ocazia să se afle pentru câteva clipe în compania fratelui său, îl întrebă:

- Ai găsit acel articol?

- Sigur. Te mai interesează? Am vrut să ți-l trimit, dar mama a spus că vii astăzi așa că nu m-am mai obosit. Este în

camera mea. O privi curios. Nu l-ai întrebat încă pe Reid despre asta? Eu așa aș fi crezut după cât de apropiați ați devenit.

- Ce vrei să spui? întrebă Casey.

- Aducându-l acasă să-i cunoască pe mama și tata. N-ai mai făcut asta niciodată. Și oricum este foarte vizibil că sunteți morți unul după altul.

- Ei bine, poate că suntem, recunoscu Casey. Dar nu le spune încă nimic mamei și tatei.

Mark chicoti.

- Ca și când ar fi nevoie. Și ei au ochi, să știi.

Casey zâmbi.

- Da, așa cred și eu. Dar tot vreau să citesc acel articol, așa că strecoară-mi-l când Reid nu este prin preajmă, vrei?

- Bine Dar de ce nu-l întrebi direct?

- Nu știu. El nu vorbește niciodată despre asta. Cred că aș vrea să știu ce s-a întâmplat înainte de a mă hotărî, explică Casey. Nu vreau să-i reamintesc de ceva ce el încearcă să uite.

Așa că înainte de plecare, Mark așteptă până când Reid își luă rămas-bun de la părinții lor și-i strecură soră-si o bucată de hârtie neîmpăturită, pe care Casey o vârî la iuțeală în poșetă.

Făcură cu mâna până când ei nu se mai zăriră, după care Reid răsuflă ușurat, prefăcându-se că își șterge sudoarea de pe frunte.

- Slavă Domnului că am trecut cu bine prin această încercare.

Casey râse încântată.

- Să nu-mi spui că ai fost emoționat! Nu te-aș crede.

- Sigur că am fost. Întâlnirea pentru prima oară cu socrii poate fi o experiență stresantă pentru un bărbat. Am fost speriat de moarte.

- Prostii. Nu mi te pot imagina speriindu-te de ceva.

Ajunseseră la un stop și Reid se întoarse spre ea în timp ce așteptau.

- Greșești. Există un lucru de care sunt complet îngrozit.

- Da? Care-i acela? întrebă Casey surprinsă, trecându-i tot felul de idei prin cap.

Reid îi acoperi mâna cu a lui.

- Să te pierd, bineînțeles, spuse el cu sinceritate. N-aș putea suporta.

Ochii lui se ațintiră lung asupra ei, dar apoi semaforul se schimbă și o mașină îi claxonă, obligându-l să pornească și să se concentreze asupra drumului.

Era aproape miezul nopții când Reid se despărți de ea și Casey avu ocazia să citească articolul din poșetă. Nu exista nici o dată pe pagină, ci doar o descriere a cursei de Formula Unu ce avusese loc la Milano. Începea cu un titlu spunând „Speranțele campionatului mondial spulberate pentru Reid Lomax“ și continua cu descrierea accidentului, care se întâmplase așa cum spusese Mark; barca decolând și răsturnându-se. Reid fusese dus la spital inconștient, suferind de răni la cap și contuzii severe. La început se crezuse că-i fusese afectat creierul, dar nu se întâmplase așa ceva, deși doctorii nu reușiseră să-i salveze ochiul drept.

Casey puse jos articolul, simțind că i se face rău, dar brusc fu cuprinsă de mânie.

Cum îndrăznește să-și riște viața astfel? Cum îndrăznește? se înfurie ea.

Era hotărâtă să-l întrebe pe Reid despre accident cu prima ocazie când îl va vedea din nou. Dacă urma să se mărite cu el avea dreptul să știe.

Dar deși Reid o sună în fiecare zi, era foarte ocupat și nu se văzură decât după câteva zile, când primul șoc al citirii articolului se mai atenuase. Părea că trecuseră ani de când nu-l văzuse și Casey alergă nerăbdătoare să-i deschidă ușa când el sosi. Reid intră, o luă în brațe, și o sărută lacom, dovedindu-i cât de dor îi fusese de ea. Sărutul lui, bineînțeles, îi alungă totul din minte, și trecu ceva timp până când Reid să închidă ușa.

Ea râse în timp ce o ținea înlănțuită.

- Cred că ar trebui să grăbim nunta, ce zici? Ce părere ai de luna iunie?

- Iunie pare minunat, încuviință Casey luându-l de gât. Dar mai sunt încă două luni.

Ea-l simți înfiorându-se când îl mușcă de ureche.

- O putem face la începutul lui iunie, propuse ea.

- Chiar foarte la început. Diavolițo! Nu mai suport. Vino aici.

Dar Casey o luă la fugă prin salonaș până când Reid o prinse, ea se plânse când o prinse din spate, aproape ridicând-o și deși se zbătu să scape, simți pentru prima oară cât era de puternic.

Râzând, Reid îi puse mâna peste gură.

- Liniște, fetițo. Altfel vecinii vor crede că te violez.

Întorcându-i capul, el o lipi de el, ochiul lui privind-o insistent. Era doar un joc, pe care-l provocase chiar ea și care o făcea să se simtă pătrunsă de un fior delicios de pericol și

excitare. Pentru o clipă, Reid fusese din nou piratul și ea captiva lui. Când el o sărută, ea îi răspunse cu atâta ardoare încât el gemu și o îndepărtă.

- Casey! o admonestă el zâmbind. Doamne, sunt nebun după tine. Devenind serios, spuse cu fermitate: Unde ți-e haina? Mergem să ne plimbăm până la cârciumioară, să bem ceva.

Când ajunseră acolo, el îi spuse că va pleca săptămâna următoare. Ochii lui Casey se umbriră și își aminti de articol.

- Ce este? o întrebă Reid luându-i mâna. Nu vrei să plec?

- Nu, nu vreau să pleci, încuviință Casey încet. În special din cauza asta.

Își retrase mâna, scoase articolul din poșetă și i-l întinse. Reid o privi foarte serios și apoi citi.

- Mm, foarte edificator, comentă el. Mark ți l-a dat?

- Da. Asta-i tot ce ai de gând să-mi spui? întrebă Casey nerăbdătoare. Doar „foarte edificator"?

- Ce altceva vrei să-ți spun?

Reid lăsă să cadă articolul pe masă și-și luă paharul cu bere.

- Reid, ai fi putut să mori! Și... și ți-ai pierdut un ochi. Nu mi-ai spus că este atât de periculos. Ar... ar fi trebuit, termină ea acuzator.

- De ce? Ar fi fost vreo diferență?

În vocea lui era un ton de sfidare care o făcu pe Casey să-l privească. Se gândi mai mult și apoi scutură încet din cap.

- Nu, bănuiesc că nu, spuse ea cu o voce nefericită și-și coborî privirea supra mâinilor din poală.

Imediat Reid se aplecă și-i prinse mâinile.

- Uită-te la mine, Casey, îi comandă el și continuă când ea își ridică ochii. Multe sporturi au un element de risc, unele mai mult decât altele. Recunosc că aceste cursele de bărci de mare putere pot fi periculoase dacă nu ești precaut. Dar eu sunt precaut, iubito. Particip la curse de când aveam șaisprezece ani și a fost prima oară când am fost rănit grav și atunci a fost doar un ghinion. M-am lovit de o altă ambarcațiune care s-a răsturnat peste mine.

Casey se uită la el și la urma accidentului de pe fața lui.

- Și crezi că n-o să mai ai ghinion la următoarea cursă, sau la cea care va urma după asta?

- Lucrăm la întărirea siguranței în acest sport. Limităm forța motoarelor la mărimea bărcilor ca să nu se mai răstoarne, reducem numărul concurenților, ca să nu existe pericol de coliziune. Dar cel mai important este că cei mai mulți participanți au ambarcațiunile prevăzute cu elemente de siguranță, care-i protejează în caz de accident.

- Și ți-ai pus aceste elemente de siguranță la ambarcațiunile tale?

- Bineînțeles. Nu doresc un alt accident. Uite, spuse el convingător, sora mea ne-a invitat sâmbătă la cină. De ce n-am merge mai devreme să-ți arăt fabrica mea, ca să vezi cu ochii tăi ambarcațiunile? Și o să-ți arăt și unde locuiesc. Unde o să locuim amândoi după ce ne vom căsători. Și am găsit un loc în apropiere care cred că este potrivit să-l folosești pentru afacerea ta.

Casey se înveseli numaidecât.

- Și nici n-am vorbit încă despre asta, nu-i așa? Sunt bucuroasă că nu te aștepți să renunț.

- Deloc. Nu mă aștept să vrei să vii în străinătate cu mine tot timpul, așa că va fi bine pentru tine să ai o ocupație, și oricum, zâmbi el, este întotdeauna bine să ai ceva de rezervă dacă dă faliment afacerea cu bărcile.

- Spune-mi despre acest loc, îl îndemnă ea.

- Este un depozit care a fost împărțit în sectoare pentru uzul industriei ușoare. Deja există câțiva oameni acolo, și unii dintre ei chiar tineri, așa că vei fi o companie bună. M-am uitat pe acolo și există un compartiment care are o lumină naturală foarte bună și cred că ar fi exact ce-ți trebuie. Dar ar trebui să mergi și să vezi, bineînțeles.

- Pare interesant, recunoscu Casey, dar cu ușoară tristețe.

Ajunsese să-și iubească micuța ei casă și ar fi fost o lovitură s-o părăsească. Pentru o clipă, îi veni ideea să-i sugereze să locuiască în căsuța ei, dar Reid părea atât de sigur că vor locui în casa lui încât ea se hotărî să aștepte și mai întâi s-o vadă.

Când veni ziua de sâmbătă, Casey îl aștepta nerăbdătoare pe Reid să vină s-o ia, simțindu-se la fel de nervoasă, după cum spusese Reid că fusese când cunoscuse familia ei.

- Povestește-mi despre sora ta, îl rugă ea.

Reid zâmbi.

- Numele ei este Elaine și este măritată cu un doctor numit Richard. Au doi copii: Emma, de opt ani și Paul, de șase. Se uită la ea, apoi îi acoperi mâna cu a lui pentru o clipă. Nu fi îngrijorată, o să te iubească la fel de mult ca pe mine. Și sunt sigur că și tu o să-i placi.

Impulsivă, Casey se aplecă și-l mușcă de ureche.

- Te iubesc, murmură ea.

- Hei! Poartă-te cum trebuie când conduc, fetițo. Sau opresc mașina și-ți dau ce meriți.

Ce femeie de pe pământ ar putea rezista unei astfel de provocări? Casey începu să-i descheie nasturii de la cămașă și-și strecură mâna înăuntru.

Reid frână brusc, opri motorul și se întoarse s-o prindă. Strângând-o în brațe o sărută cu putere făcând-o să-i simtă forța, dominând-o, așa încât când în cele din urmă o lăsă, ea-l privi cu răsuflarea tăiată.

- Te pot întreba unde ai învățat să săruți așa?

El zâmbi.

- Poartă-te frumos și poate că într-o zi o să-ți spun.

- Oh, înțeleg, este un secret! Dar mă gândesc că dacă nu mă comport frumos s-ar putea să-mi spui mai repede.

- S-ar putea, râse Reid și porni iarăși motorul.

Ajunseră la Salford Lake cam după o oră și jumătate și el opri mașina lângă un complex uzinal care arăta foarte modern. Casey coborî din mașină și se uită în jur surprinsă.

- Mă așteptam să văd o grămadă de bărci pe aici, dar nu există nici una.

- Te gândeai la un șantier de reparare a bărcilor. Aici doar le construim.

Luând-o de mijloc, Reid dechise o ușă laterală și o conduse înăuntru.

Era o fabrică aerisită, cu bărci de diferite modele, în diferite stadii de finisare. Carcasele erau făcute din fibră de sticlă și Reid îi arătă matrițele unde fibrele erau turnate strat cu strat.

- Acestea sunt ambarcațiuni de plăcere, îi zise el arătându-i câteva carcase mai mici. Cel mai adesea sunt folosite pentru a trage schiurile pe apă.

O conduse apoi în altă parte a fabricii.

- Acestea sunt adevăratele bărci de curse, spuse el. Aceste frumuseți merg până la patruzeci de picioare lungime și sunt proiectate pentru doi sau trei membri ai echipajului.

Casey se duse să se uite la una dintre carcasele zvelte ce era în curs de vopsire.

- Și pe asta o conduci tu?

Reid scutură din cap.

- Am condus și așa ceva, dar acum mă concentrez pe Formula Unu. Pentru asta avem ambarcațiuni diferite. Hai să-ți arăt!

O conduse în afara fabricii spre o altă clădire închisă și prevăzută cu alarmă. După ce intrară, Reid aprinse luminile deoarece clădirea nu avea gemuri. Pe un postament se afla o barcă ce arăta de parcă ar fi fost în curs de reparare. Pentru o clipă, Casey nu realiză că era vorba de o barcă, fiindcă semăna mai mult cu o suveică, o mașină construită pentru nimic altceva decât pentru viteză, pentru a propulsa omul din interiorul ei ca pe un proiectil viu, prin apă.

- Este mai mică decât celelalte bărci, comentă Casey atingând-o.

- Da, are doar optsprezece picioare lungime.

- Și nu seamănă a fibră de sticlă.

- Nu, este făcută din placaj marin.

- Cât de repede merge?

- Ajunge la o sută cincisprezece mile pe oră.

Casey stătea cu spatele la Reid, dar când se întoarse, pe chip îi era întipărită teama. Imediat, acesta începu să vorbească repede pentru a-i împrăștia temerile.

- Uite, acesta este elementul de siguranță despre care ți-am vorbit. Este făcut dintr-un material compozit numit Kevlar; un amestec de materiale rezistente și neinflamabile care îți protejează tot corpul. Este atât de puternic încât președintele american are o vestă antiglonț făcută din acest amestec. Și bărcile sunt prevăzute cu un sistem de plutire care-l ține pe conducător întotdeauna deasupra apei. Și apoi, în timpul cursei, noi purtăm jachete de salvare și căști de protecție. Este într-adevăr foarte sigur, Casey, crede-mă.

- Și cum de te-ai accidentat atât de tare? întrebă ea neîncrezătoare.

- Fiindcă anul trecut n-aveam barca prevăzută cu elemente de siguranță. Este ceva nou, dar care a redus numărul accidentelor. Luând-o de umeri, Reid o întoarse cu fața spre el. Crede-mă, draga mea, nu mi se va întâmpla nimic. Nu-i mai periculos decât orice alt sport. Nu dacă ești bun și știi ceea ce faci, iar cursele pe apă sunt ceea ce știu eu cel mai bine.

O sărută pe nas și continuă să-i spună cât de puțin pericol exista, până când îngrijorarea dispăru de pe chipul ei.

- Concurează și femei? întrebă ea.

- Bineînțeles. Dar nu la Formula Unu. Sunt alte diferite forme de concursuri. Adesea concurează echipe formate din soț și soție. Ai vrea să încerci și tu o dată?

- Da, dar nu garantez că nu o să am rău de mare.

- În acest caz, o să te iau pe lac, unde nu sunt valuri, îi spuse Reid râzând. Ai văzut destul? Hai să intrăm în casă, atunci.

Merseră cu mașina până la casa lui Reid, deși era o aproape. Era situată fără a se vedea lacul și era ascunsă de

drum fiind înconjurată din trei părți de un grup de copaci bătrâni. Era o clădire frumoasă, cu o ușă în centru vopsită în alb și cu câte cinci ferestre de o parte și de alta. Casa era așezată între pajiști verzi și straturi de flori.

- Oh, Reid! exclamă Casey plăcut impresionată. Este... este perfectă.

Se uită la casă, nevenindu-i să creadă că va fi căminul ei. Se simțea ca o fetiță care primise în dar o păpușă de Crăciun și de-abia aștepta să se deschidă ușa ca să vadă ce minuni existau înăuntru.

Luând-o de mână, Reid alergă cu ea până la ușa din față, o descuie, dar în loc s-o ducă înăuntru, se opri s-o ridice în brațe. Zâmbi spre ea.

- Asta pentru cazul când nu voi fi în starea adecvată să te trec peste prag, când ne vom întoarce din luna de miere.

- Și de ce să nu fii în stare?

- Pentru că intenționez să fiu foarte, foarte extenuat, o învârti el râzând în timp ce ea țipa și se agăța de el. Închide ochii, îi porunci el. Nu-i deschide până când nu-ți spun.

Casey îl privi cu drag și-l sărut, după care închise ochii.

El o duse înăuntru și merse prin hol către o cameră din spatele casei, unde o lăsă jos și-i a spune:

- Deschide ochii.

Reid o pusese cu fața spre o ușă de sticlă cu vederea spre grădina care cobora către lac. Soarele strălucea umplând camera de lumină și căldură, făcând-o să pară ca o parte a grădinii și a aleii minunate ce ducea spre apă.

- Acesta este locul meu favorit din casă, camera în care iau micul dejun în fiecare dimineață. Ori în camera asta, ori afară

pe terasă în timpul verii. Să stai aici, cu această priveliște, a fost întotdeauna pentru mine un mod perfect de a începe ziua. Sau așa credeam până te-am întâlnit pe tine și mi-am dat seama că n-ar fi cu adevărat perfect până n-ai fi aici, împărțind totul cu mine.

- Oh, Reid, sunt așa de fericită, spuse ea cu ochii umezi, dar apoi o teamă rece îi strânse inima și se agăță de el. Promite-mi că nu vei lăsa să ți se întâmple ceva. Dacă ți s-ar întâmpla... Of, Doamne, n-aș putea suporta. Își înfipse mâinile în umerii lui. Promite-mi, Reid. Trebuie să-mi promiți. Trebuie.

- N-o să mi se întâmple nimic. Jur. Brațele lui Reid se strânseră în jurul ei, făcând-o să se simtă în siguranță. Nimic nu ne va despărți, scumpa mea, o liniști el, cu buzele lipite de tâmpla ei. O să fim împreună pentru tot restul vieții noastre. O să trăim aici, în această casă și o să ne creștem copiii, o să îmbătrânim împreună. Își ridică fața s-o privească și seriozitatea îi dispăru. Atâta timp cât îmi garantezi că n-o să te înțepi la deget într-una din acele mașini de tricotat ale tale ca să adormi pentru o sută de ani. S-ar putea să n-am răbdare să aștept atâta timp să te trezești.

Casey râse, înveselită brusc.

- Dar tot ce vei avea de făcut va fi să găsești un prinț frumos care să mă sărute, ca să mă trezesc, accentuă ea.

- Dar eu ce cusur aș avea?

- Tu te-ai preface la loc în broască!

Remarca, bineînțeles, trebuia sever pedepsită, dacă era o pedeapsă faptul de a fi sărutată de omul iubit și trecu o vreme până când Reid o lăsă să răsufle și rosti:

- Hai să vezi și restul casei!

Interiorul casei era la fel de frumos ca și exteriorul, cu prea multă ordine și curățenie. Dar camera pe care Reid o folosea drept birou arăta mult mai însuflețită. Era nevoie de o familie ca să umple casa. Uitându-se la Reid, Casey realiză că asta era exact ceea ce dorea ea să-i dea.

- Asta va fi camera noastră, îi explică el, conducând-o într-un dormitor din spatele casei, care avea un pat imens. De aici se vede lacul și acolo tufișurile de zmeură, îi arătă el. Avem și propria noastră baie. Reid se întoarse spre Casey, dar aceasta rămăsese cu ochii ațintiți asupra patului. Se duse spre ea și-i înconjură mijlocul cu brațul. Te gândești la ce mă gândesc și eu?

- Așa cred, zâmbi ea fericită.

- Bun. Ești o femeie după gustul meu. O sărută cu pasiune, apoi îi luă mâna și se așeză pe pat lângă ea. Cred că este momentul și locul potrivit să-ți dau ceva.

Scoase o cutiuță din buzunar, o deschise și luă un inel cu diamant. Luându-i mâna stângă îi puse inelul pe deget și-i sărută buzele ce rămăseseră deschise de uimire și fericire.

Din acel moment, restul zilei păru că trece ca într-un soi de ceață. Se duseră să se întâlnească cu sora lui Reid, cumnatul lui și cei doi copii ai lor în casa lor modernă situată la zece mile depărtare. Ei o primiră cu căldură și scoaseră o sticlă de șampanie ca să bea în sănătatea lor când văzură inelul de pe degetul lui Casey. Bând șampania înainte de masă, cina în sine se desfășură cu mare veselie. După aceea, Casey își amintea doar cum se uita adesea și descoperea ochii lui Reid asupra ei ca apoi el să-i prindă mâna pe sub masă.

Era, poate, cea mai fericită zi pe care Casey o avusese până atunci. Se vedea pe fața ei care strălucea și o făcea să radieze din interior, transformându-i drăgălășenia într-o adevărată frumusețe. Îi mulțumea în gând soartei pentru miracolul pe care-l făcuse, îndrăgostindu-se unul de călălalt.

Elaine și Richard îi observau, apoi se uitau unul la altul amintindu-și de perioada dinaintea căsătoriei lor. Plini de tact, își duseră copiii la culcare și-i lăsară pe Casey și Reid singuri pentru o vreme. Aceștia ieșiră în grădină și, printre sărutări, Reid îi spunea cât de mult o iubește, făcând ziua și mai minunată.

În ziua următoare, ea telefonă părinților să le spună și, înainte să-și dea seama, nunta fu aranjată pentru luna iunie, așa cum spusese Reid. Viața, apoi, deveni foarte febrilă, cu insuficiente ore pentru a aranja cele o mie și una de amănunte necesare unei nunți. Aceasta urma să aibă loc la Norfolk, bineînțeles, în biserica parohială locală. Reid avu o discuție cu părinții ei și următorul lucru pe care-l află Casey, a fost că maică-sa închiriase un cort mare care urma să fie instalat în grădina unui hotel local, comandase mâncarea și un alai de Rolls-Royce-uri albe, fără a vorbi de flori, un tort și invitații pentru o listă de musafiri ce părea să cuprindă sute de oameni.

- Dar, mamă, se plânse Casey la tefefon. Va costa o avere! Tata se va îndatora pentru tot restul vieții. Am să telefonez să anulez din comenzi dacă nu micșorezi lista de invitați.

Continuă să se certe cu maică-sa până când aceasta recunoscu faptul că Reid îi dăduse „mână liberă“ și-i spusese că va plăti totul.

- Bineînțeles că n-o să-l lăsăm, o asigură maică-sa. Tatăl tău și cu mine vom plăti cât vom putea, iar Reid va plăti restul. Dar să nu îndrăznești să-i spui că ai aflat de la mine. M-a făcut să-i promit că nu-ți spun.

Casey închise telefonul, ferm hotărâtă să-l sune pe Reid și să-i spună, dar apoi ezită și zâmbi cu tandrețe. Ar fi fost imposibil să nu descopere, bineînțeles, dar dacă Reid dorea ca ziua nunții lor să fie perfectă, atunci avea ea dreptul să nu-i facă pe plac? În afară de asta, erau invitați un mare număr de membri ai familiei lui și prieteni și probabil se așteptau la un standard mai ridicat decât puteau părinții ei să-și permită, își dădu ea seama.

Așa cum promisese, Reid îl lăsase pe Mark cu una dintre bărcile lui, cu rezultatul că băiatul devenise atât de entuziast încât petrecea fiecare minut liber la Farmouth sau la Reid, ori de câte ori putea ajunge acolo. Băiatul era nerăbdător să se apuce de curse imediat ce părăsea colegiul în vară și deja luase parte la curse locale. Când Reid auzi despre asta îl făcu pe Mark să se simtă în culmea fericirii promițându-i o slujbă în echipa care-l însoțea peste tot.

Dar Mark trebuia să aștepte până la terminarea colegiului, iar Casey trebuia să aștepte acasă în timp ce Reid participa la curse în săptămânile care mai erau până la nuntă.

Îi telefona în fiecare zi oriunde se afla, anunțând-o că a câștigat sau că era bine plasat în concurs. Dar, pentru că nu-l văzuse niciodată participând la o cursă, pentru Casey această lume era o lume ireală și era mult mai nerăbdătoare să discute cu el despre nuntă, sau aranjamentele făcute pentru mutarea mașinilor ei de tricotat în noul local.

Când venea acasă, nu stătea mult și întotdeauna erau foarte ocupați să se întâlnească cu cavalerul de onoare, să cumpere inelele de cununie, să viziteze rude ale lui Reid. În acest fel, n-aveau deloc timp pentru ei. Dar exista și un lucru bun în asta, le era mai ușor să reziste tentației de a face dragoste până la mult așteptata noapte a nunții.

În cele din urmă sosi și ziua nunții, o zi frumoasă și caldă care anunța o vară promițătoare. Reid cu Elaine, Richard și cei doi copii stăteau la hotel. Cununia se celebră la orele unsprezece, cu mama lui Casey înlăcrimată și tatăl la fel de emoționat. Casey purta o rochie elegantă din dantelă albă, cu trenă și întoarse o față strălucind de fericire spre el, când îi ridică voalul. Se simțea atât de plină de dragoste și emoție că abia putea să repete jurămintele. Doar când Reid îi luă mâna într-a lui, avu puterea să vorbească.

Și apoi totul se termină și ieșiră să facă fotografii, să meargă la hotel și să-i întâmpine pe oaspeți. Casey dădu mâna cu nenumărați prieteni ai lui Reid, care adesea se dovedeau a fi colegi de curse cu el și care veniseră din diferite țări să participe la nuntă. Ea îi prezentă rude și vechi prietene de școală, iar el îi prezentă pe ai lui. Timpul zbură, Mark sosi ca să se scuze pe un ton grav că trebuie să plece la un concurs, iar Casey își luă rămas bun de la acesta, sărutându-l , după care uită de el.

Se tăie tortul, se băură multe pahare și apoi veni timpul să se ducă să se schimbe, să arunce buchetul spre grupul prietenelor ei care chicoteau și să alerge spre mașina care-i ducea la aeroport, sub o ploaie de confeti, orez și petale de trandafiri.

- Cât durează călătoria? întrebă ea o dată instalați în avion.

- Ore întregi. Prea multe ore.

Reid îi strânse mâna și-i privi fața cu nesaț, ambii tânjind după timpul când vor fi singuri în cele din urmă, când Reid o va dezbrăca încet și o va duce în patul lor de nuntă, unde toată pasiunea din ultimele săptămâni se va împlini când el o va face soția lui. Ochii lor promiteau o noapte de dragoste și senzualitate, care va cimenta jurămintele pe care le făcuseră în acea zi.

Avionul zbură toată noaptea și ei dormiră puțin, Casey, cu capul pe umărul lui Reid. Când se treziră, era ziuă și avionul ateriza.

După ce-și recuperară bagajele și ajunseră la vamă, ofițerul se uită la pașaportul lor și spuse:

- Vreți să veniți cu mine, domnule? Doamnă?

Uluiți, îl urmară pe ofițer într-o încăpere unde acesta îi anunță:

- Doamnă Lomax, îmi pare rău, dar am primit un mesaj din Anglia. Trebuie să vă spun că fratele dumneavoastră, domnul Mark Everett, a fost grav accidentat și nu se știe dacă va supraviețui.

Capitolul 4

Reid era nemaipomenit. Reuși să facă rost de bilete la avionul următor spre Anglia și aranjă o convorbire telefonică acasă la Casey, în timp ce așteptau. Răspunse una dintre mătuși, dar biata femeie era atât de șocată încât nu se înțelegea nimic. Reid luă telefonul din mâna lui Casey și spuse ferm:

- Dă-mi-l pe soțul dumitale la telefon.

El ascultă un timp, puse câteva întrebări, apoi rosti:

- Ne întoarcem în Anglia... se uită la ceas, la ora șase seara după ora de acolo. Aranjează să vină cineva la aeroport să ne ducă direct la spital. La revedere. Punând receptorul în furcă, Reid îi luă mâna și-i spuse repede: Mark trăiește. A fost dus la spitalul din Yarmouth și părinții tăi sunt cu el. A fost operat și este la reanimare. Se pare că și-a rupt ambele picioare și are leziuni interne, deoarece a trebuit operat.

El ezită și Casey cu ochii ațintiți asupra feței lui întrebă:

- Nu-i așa că nu-i numai atât? Spune-mi.

- S-a accidentat și la cap. Are o fractură și le e teamă să nu-i fi fost afectat creierul.

Ea îl privi cu ochi mari și întunecați.

- S-a întâmplat în timpul cursei. A avut un accident... spuse ea; era o constare, nu o întrebare.

Gura lui Reid se strânse, dar el încuviință din cap.

- Mi-e teamă că da.

Casey continuă să-l privească un lung moment, după care își trase mâna dintr-a lui, și-o puse în poală uitându-se la verighetă.

- Casey. Reid îngenunche în fața ei. Iubito, lasă-mă să te ajut, să te îmbărbătez, o rugă el.

- Da, sigur.

Ea se uită la el și Reid își dădu seama că nu se poate gândi la altceva în afară de Mark.

Părea să fi trecut un secol până se îmbarcară în alt avion. Personalului li se spusese despre ei și erau cu toții foarte amabili, oferidu-le mâncare, băutură, pături și reviste. Casey scutura din cap cu încăpățânare, dar Reid insistă să bea un brandy și apoi o înfășură într-o pătură.

- Îngrijorarea n-o să ne facă să ajungem mai repede acasă. Și ai nevoie de toată puterea când vom fi în Anglia.

Casey încuviință din cap, știind că el avea dreptate și închise ascultătoare ochii, dar era prea neliniștită ca să adoarmă. În minte avea doar imaginea lui Mark, zăcând pe un pat de spital, cu trupul rănit și plin de pansamente. Scoase un oftat și Reid o înconjură imediat cu brațul, strângând-o la pieptul lui.

La ora când ajunseră în Anglia, călătoriseră peste douăzeci și patru de ore și Casey se simțea obosită de moarte, deși Reid, chiar dacă se simțea obosit, nu arăta. Pentru că practic nu intraseră în America, trecură prin vamă și bagajele duse la mașina unchiului lui Casey.

- Ceva nou? întrebă Casey îngrijorată. O să-și revină?

Dar el nu putu decât să scuture din cap.

- Încă este pe lista celor gravi. Vreți să mergem întâi acasă să vă schimbați sau direct la spital?

- La spital te rog și grăbește-te.

Unchiul făcu tot ce putea, dar pentru Casey călătoria dură prea mult. O obseda nu numai imaginea lui Mark, ci și cea a părinților săi, care probabil îndurau chinurile iadului.

Când ajunseră în sfârșit la spital, Casey sări din mașină, iar Reid fugi după ea și el fu cel care se interesă unde se afla „Reanimarea". Părinții ei stăteau în sala de așteptare, arătând cu zece ani mai bătrâni decât atunci când îi văzuse ultima oară, fluturând fericiți din mâini spre perechea ce pleca în luna de miere.

Casey alergă spre ei și se îmbrățișară cu fețele pline de lacrimi, maică-sa spunându-i ce se întâmplase și scuzându-se că o chemase acasă.

- Am simțit că trebuia să-ți spunem pentru cazul în care Mark... în cazul în care el... Vocea i se frânse și izbunci în plâns.

- Mamă! Te rog nu plânge. O să fie bine, știu că se va face bine. Știi că Mark este puternic. Ai să vezi că scapă!

Acum Casey era cea care încerca să îmbărbăteze și trecu ceva timp până când își aminti de Reid, care stătea liniștit lângă ușă.

- Oh, Reid, îmi pare rău că v-am întors din luna de miere, sări repede mama ei în picioare.

- Vă rog. Reid o luă de braț și o conduse la locul ei, așezându-se lângă aceasta. Locul meu este aici cu Casey și să fac tot ce pot pentru dumneavoastră. Acum, spuneți-ne exact ce s-a întâmplat.

Pe părinții ei îi liniștea să vorbească, în special pe maică-sa și Reid era bun cu ei, încurajându-i și spunându-le că Mark fusese protejat de cască, cu experiența cuiva care avusese și el un accident.

- De ce n-am închiria două camere la hotel? întrebă Reid. Am putea dormi cu rândul, în timp ce ceilalți vor veghea. Doar nu vreți ca Mark să vă găsească obosiți și îngrijorați când se va trezi.

Doama Everett spuse imediat că ea nu putea pleca, deoarece nu va fi în stare să doarmă, dar Reid putea fi foarte convingător când voia, așa că el închirie camerele și-i conduse pe părinții ei să doarmă câteva ore. Înainte de a pleca, o sărută pe Casey și o anunță că se va întoarce foarte repede.

Cum Casey stătea singură în sala de așteptare, cu inima strânsă de neliniște, îi veni în minte că Reid trebuie să fi fost într-o situație similară cu a fratelui ei după accidentul de anul trecut. Sora lui trebuie să fi așteptat, așa cum făcea ea acum, întrebându-se dacă va mai fi întreg sau nu. Încercă să-și imagineze cum s-ar fi simțit dacă Reid ar fi fost cel care zăcea aici și nu Mark și alungă imediat acest gând.

Când Reid se întoarse la spital după o oră și jumătate, stătea nemișcată, cu fața foarte albă și pentru o clipă, se temu că Mark murise. Îi prinse mâinile și o întrebă repede:

- S-a... s-a înregistrat vreo schimbare?

Își ridică încet fața, îngrozindu-l cu tristețea din ochii ei.

- Nu, scutură ea din cap.

Așezându-se lângă ea, Reid îi luă mâna și-i spuse:

- Doctorul a dat părinților tăi câteva tablete de dormit așa că acum dorm, ceea ce îi va face să se simtă mai bine. Am dus bagajele noastre la hotel. De ce nu te duci acolo să faci o baie și să încerci să dormi puțin? Îi dădu la o parte părul de pe frunte, cu blândețe. Îți promit să-ți telefonez imediat ce voi afla ceva.

- Nu. Du-te tu. Eu sunt bine.

Ea continua să refuze cu încăpățânare, așa că Reid rămase cu ea până când, opt ore mai târziu, părinții ei se întoarseră, tot neliniștiți, dar mai refăcuți. Casey mai făcu o încercare de a rămâne, dar Reid o luă ferm de braț și o duse spre mașină. Ea clipi pe treptele spitalului, cu ochii care o dureau din cauza oboselii.

- Cât este ceasul? Este dimineață sau seară?

- Este ora șase dimineața. Ai pierdut noțiunea timpului din cauza dublei schimbări a fusului orar. Mașina-i acolo.

Ea îl urmă, dar se împiedică. Reid se întoarse repede și o prinse, iar ea remarcă:

- O, Doamne, niciodată n-am fost așa de obosită.

O sprijini până la mașină și din nou când ajunseră la hotel, până în camera lor. O rezemă de perete până când deschise ușa, apoi o ridică și o cără înăuntru, împingând ușa cu umărul. Camera era plăcută, cu un pat dublu. Reid o așeză jos și o ajută să-și scoată jacheta și pantofii. Se îndepărtă o clipă și Casey căzu cu spatele pe pat, dar el o ridică și începu să-i deschidă rochia.

- Hai, iubito, o să te simți mult mai bine dacă faci mai întâi o baie, o îndemnă el.

Adormită, ea încuviință din cap și încercă să se dezbrace singură, dar mâinile lui Reid erau de departe mai abile ca ale ei. El scoase din valiza ei un halat de baie.

- Pune-l pe tine. Mă duc să dau drumul la apă.

Amețită, Casey făcu ce i se spusese, găsind că-i mult mai ușor să-l asculte decât să gândească singură.

- Gata. Reid o ajută să intre în baie și ezită. Poți să te descurci?

Casey încuviință și el se duse către ușă. Slăbită, Casey lăsă halatul să-i alunece de pe umeri, dar nu reușea să-și desfacă sutienul și oftă neputincioasă. Într-o secundă, Reid era din nou lângă ea. Desfăcu sutienul și i-l scoase, ezitând doar o secundă înainte de a-i da jos și chiloții.

- Ușurel! Acum intră în cadă.

El o ținu de braț și o ajută să intre în apă. Casey scoase un mic sunet de mulțumire și-și lăsă capul pe spate, relaxându-se pentru prima dată în apa caldă și parfumată.

- Hei, nu adormi, Casey! Trezește-te.

Reid se uită la ea, așa cum stătea lungită în baie, în apa înspumată. Maxilarele i se strânseră, dar își suflecă mânecile, îngenunche lângă cadă și, luând săpunul, începu s-o spele.

Casey se forță să-și deschidă pleoapele grele.

- Mmm, ce bine este, murmură ea și adormi din nou.

Uitându-se la ea, Reid zâmbi gânditor.

- Speram să fac asta în condiții mult diferite, iubita mea.

O sărută pe nas și nemaifiind în stare să reziste se aplecă să-i sărute sfârcurile umede ale sânilor. Continuă

s-o spele bucurându-se de trupul ei, dar înnebunind aproape din cauza dorinței frustrante. Gemu și puse săpunul jos.

- Hai, Casey, ridică-te în picioare să te șterg.

Ea îl ascultă, protestând.

- Reid, sunt atât de obosită. Te rog lasă-mă să dorm.

- Într-un minut, scumpo.

Învelind-o într-un prosop mare, începu s-o frece, mâinile lui întârziind pe alocuri mai mult decât ar fi trebuit. Spre surprinderea lui, când ridică fața, Casey îl luă de gât și-l sărută violent. Într-un moment nebunesc, fu pe punctul s-o ducă în pat și să facă dragoste cu ea, dar în clipa următoarea, capul lui Casey căzuse pe umărul lui și ea adormise iarăși.

Lui Reid îi trebuiră câteva minute ca să-și revină, după care o ridică pe Casey și o duse în pat.

Stătu s-o privească un timp și blestemă soarta care-i lipsise de noaptea nunții și le stricase mult așteptata lună de miere. Apoi se întoarse și făcu și el o baie, își puse un halat și se lungi pe pat lângă ea. Când telefonul sună peste câteva ore, Reid se trezi instantaneu și ridică receptorul înainte ca ea să fie deranjată. Vorbi câteva minute și se întoarse s-o trezească pe Casey, dar ea dormea atât de profund încât se răzgândi și se lungi la loc în pat.

Aproape trecuse după-amiaza când Casey se trezi în cele din urmă. La început nu știu unde se află, dar mai apoi își aduse aminte și se ridică în șezut, plină de îngrijorare. Uimită, constată că era goală și o privire la cealaltă pernă arăta că Reid dormise lângă ea. Se înroși toată când realiză că trebuie s-o fi

pus în pat după ce mai întâi o îmbăiase. Îl auzi pe Reid mișcându-se în baie și-și luă halatul la iuțeală să și-l pună pe ea.

Reid intră în dormitor cu o secundă mai devreme și-i văzu sânii înainte de a putea fi acoperiți. Gura lui schiță un zâmbet amuzat, dar veni să se așeze pe pat și s-o sărute.

- Bună. Cum te simți?

- Mult... mult mai bine. Și Reid purta tot doar un halat și ea era conștientă de intimitatea creată între ei, care părea nelalocul ei. El voi s-o sărute din nou, dar ea își întoarse capul și întrebă prompt:

- Ai vreo veste?

- Tatăl tău a sunat acum câteva ore să-mi spună că Mark și-a revenit pentru câteva minute, dar nu suficient ca să fie coerent. Dar acum inconștiența lui nu este atât de profundă și se speră că își va reveni pentru mai mult timp.

Casey îl ascultă mirată și totodată furioasă.

- De ce nu mi-ai spus?

- Dormeai adânc și eu...

- Ar fi trebuit să mă scoli, se răți ea. Mi-ai promis că-mi spui în momentul în care vei avea vreo veste, îl acuză ea.

Reid ridică din umeri.

- Nu era o veste rea, nici bună, așa că am considerat că-i mai bine să te las să dormi.

- Dar n-ai dreptul să judeci ce este bine și ce este rău! exclamă Casey sărind din pat și strângându-și halatul în jurul ei.

Ridicându-și sprânceana, Reid spuse scurt:

- Nici un drept, Casey?

Ea se înroși, dându-și seama că se referea la faptul că erau căsătoriți.

- Nu, în acest caz, nu. Se duse la valiză și scoase niște haine. Mă duc la spital.

- Bine, mâncăm ceva la restaurant și apoi mergem direct acolo.

- Nu mi-e foame, spuse ea, îndreptându-se spre baie.

Reid îi prinse brațul.

- N-am mâncat nimic în douăzeci și patru de ore în afara gustării servite în avion. Trebuie să mâncăm.

- Mănâncă tu, îl repezi Casey smucindu-se. Eu mă duc la spital să fiu cu mama și tata.

Ea se îmbrăcă în baie mai repede decât Reid care încă nu terminase.

- Ne vedem mai târziu, spuse ea luându-și poșeta, după ce termini de mâncat, și fugi din cameră.

- Casey, așteaptă!

Dar ea nu-i dădu nici o atenție și, înjurând, se încălță rapid, își luă haina și fugi după ea. O prinse pe scările de la intrare când fata tocmai voia să caute un taxi.

- De ce ai fugit? întrebă el.

- Spuneai că vrei să mănânci.

- Nu fără tine. Nu știi asta?

- De ce aș ști? În fond, Mark nu este grija ta, nu-i așa?

Reid se opri și o răsuci furios cu fața spre el.

- Nu mă scoate din sărite, Casey, spuse el cu asprime.

Casey îl privi o clipă împietrită, apoi își trase brațul și exclamă nerăbdătoare:

- Pentru numele lui Dumnezeu, hai la spital!

În starea lui Mark nu era nici o schimbare. Părinții ei erau încă în camera de așteptare.

- Cred că o să-mi amintesc toată viața această cameră, spuse mama ei cu un oftat, când luă mâna lui Casey. Ai reușit să dormi?

- Da, răspunse Casey, simțindu-se imediat vinovată. De ce nu te duci cu Reid să mâncați ceva în timp ce eu rămân aici?

- E o idee bună, fu de acord tatăl ei. N-am mâncat decât câteva sendvișuri de la snack-barul de aici; o masă adevărată ne-ar face bine.

Dar Reid spuse ferm:

- Nici Casey n-a mâncat nimic, de ce nu ne-am duce cu toții? Putem spune celor de aici unde mergem ca să ne poată contacta dacă au vreo veste.

Dar nici Casey și nici mama ei n-au vrut să meargă, așa că toți se mulțumiră doar cu sendvișuri și ceai. Nu era nimic de făcut decât să stai și să aștepți în tăcere, nemaiexistând se pare, nimic de spus. Casey stătea lângă maică-sa, iar Reid în fața ei, frunzărind o revistă și ridicându-și din când în când ochii spre Casey pentru a-i prinde privirea. Dar Casey refuza să-l privească.

Încăpățânarea lor se dovedi justificată când, după o oră și jumătate de la întoarcerea la spital, a venit o soră și le-a spus că Mark își recăpătase cunoștința și puteau intra să-l vadă.

- Oh, Dumnezeule! Doamna Everett își luă imediat soțul de mână.

Casey li se alătură, dar sora o anunță că nu aveau voie decât părinții.

Respinsă, Casey se așeză lângă ușă privindu-i cum se grăbeau de-a lungul coridorului. Venind în spatele ei, Reid îi puse mâna pe umăr, însă ea abia îl simți, împărțită între speranță și teamă.

Și temerile ei cele mai rele părură să se confirme când își văzu părinții revenind după zece minute, maică-sa hohotind și taică-său încercând s-o calmeze.

- Oh, nu! șopti Casey. Oh, te rog, Doamne, nu!

Reid o cuprinse cu brațele, dar ea se smuci și fugi către părinți. Maică-sa îi zâmbi printre lacrimi.

- O să se facă bine, Casey. Ei spun că va fi din nou sănătos.

Maică-sa era prea copleșită ca să continue, așa că tatăl ei le spuse că Mark îi recunoscuse, fusese suficient de lucid ca să facă teste ce dovedeau că nu-i fusese afectat creierul. De abia terminase de vorbit când sora apăru din nou și-i zâmbi lui Casey:

- Vreți să vă vedeți fratele acum? Doar cinci minute, o preveni ea.

Fata fugi după soră cu Reid pe urmele ei.

Mark zăcea într-un pat de fier, cu o mască de oxigen pe față și picioarele în ghips. Chipul îi era plin de răni și avea sânge chiar și în păr. Era treaz și reuși să zâmbească atunci când ea se aplecă să-l sărute pe frunte. Ridicându-și masca de oxigen, el îngăimă:

- Ce porcărie, nu?

Casey era prea șocată ca să spună ceva și ținea doar mâna băiatului cu ochi uzi de lacrimi.

Reid fu cel care-l îmbărbătă spunându-i:

- Nu te necăji, în curând vei ieși de aici și te vei antrena pentru campionatul de anul viitor.

Mark zâmbi.

- Trebuia să ne fi văzut concurând, spuse el cu pleoapele obosite și-și lăsă din nou masca de oxigen peste față.

Casey stătea uitându-se la el, cu fața foarte albă, apoi se întoarse brusc pe călcâie, îl împinse pe Reid și părăsi camera. Dar în coridor se răsuci furioasă pentru a-l înfrunta.

- Cum ai putut? se răsti ea. El zace acolo pe jumătate mort și tu îi amintești de cursă! Chiar l-ai încurajat să se întoarcă! Aproape a fost ucis; chiar crezi că o să fie suficient de nebun ca să se apuce din nou?

- De ce nu? Eu am făcut-o.

Casey îl fulgeră cu privirea.

- Da, încuviință ea cu amărăciune. Tu ai făcut-o. Dar asta nu-ți dă dreptul să-mi încurajezi fratele să fie la fel de prost ca tine.

- Casey... începu Reid, vrând să-i prindă brațul.

Dar ea se smuci.

- Lasă-mă în pace! spuse ea înainte să fugă spre camera de așteptare. Mă duc să mă plimb, spuse ea părinților ei. Am... am nevoie de aer.

Afară era încă ziuă și străzile pline de turiști când Casey se îndreptă spre mare. Își scoase pantofii și începu să meargă pe nisipul ud, indiferentă la copiii care se jucau cu scoici sau la tinerii care se plimbau.

În minte avea doar imaginea lui Mark zăcând acolo; realitatea picioarelor rupte, masca de oxigen, cadrul de metal în care îi era ținut capul și toate celelalte aparate care-l țineau în

viață. Bine, avusese noroc și o să se facă bine, dar ce noroc fusese acesta de trebuise să se accidenteze? Vor trece luni până când va fi recuperat complet și ce se va întâmpla cu examenele pentru care muncea de doi ani? Și ce povară pe capul părinților care vor trebui să facă totul ca el să poată merge iarăși? N-ar fi trebuit niciodată să participe la o cursă, nu când avea atâta de pierdut. Și poate că n-ar fi făcut-o, dacă Reid nu l-ar fi încurajat, nu l-ar fi lăsat să se antreneze în propriile lui bărci.

Merse mai departe pe plajă până când oamenii se rărire și zgomotele rămaseră în urmă. Se așeză pe nisip și urmări zborul pescărușilor, absorbită aparent de activitatea lor, dar gândul îi era numai la fratele său și la Reid.

Reid o urmărise tot timpul și acum o observa de la distanță. În cele din urmă se apropie și se așeză lângă ea.

- Bună. Îți amintești de mine?

Casey se întoarse să-l privească, deloc surprinsă că-l vede.

- Da, îmi amintesc, răspunse ea pe același ton.

- Bine. El îi luă mâna, o duse la gură, sărutându-i degetele unul câte unul. Ți-e foame?

- Da, cred că da, recunoscu ea. De fapt, aș fi în stare să mănânc și un cal.

Reid zâmbi, cu o umbră de ușurare în ochi.

- OK, de ce nu ne-am întâlni cu părinții tăi să ne ducem și să deschidem o sticlă de șampanie pentru a sărbători vindecarea lui Mark?

Casey își strânse buzele.

- Nu cred că-i un lucru potrivit, răspunse ea sărind în picioare.

Reid i se alătură.

- De ce nu? Este tânăr și puternic, în câteva luni va uita că i s-a întâmplat ceva.

- Și o să se întoarcă la cursele de bărci.

- Da, dacă vrea.

- Așa cum ai făcut tu?

- Casey, eu...

- Reid, nu mai vreau să concurezi. Te rog, spune-mi că nu o vei mai face. Te rog, renunță.

Ea-l privea cu ochi mari și rugători, implorându-l.

Dar Reid își vârî pumnii strânși în buzunare.

- Mă așteptam la acest lucru, spuse el scurt. Te gândești să mi-o spui încă de când ai auzit de Mark.

- Și nu este firesc? izbucni Casey. Te iubesc. Nu vreau să te văd zăcând acolo ca Mark. Atât de rău bolnav. Atât de rănit.

- Sigur că este firesc. Dar vorbești sub impulsul emoțiilor pe care le simți acum. Ai trecut printr-o mare încercare și ești înfricoșată. În câteva zile, când o să te simți mai odihnită și când o să vezi că Mark se face bine, o să-ți dai seama că dracul nu este chiar așa de negru.

- Nu, interveni Casey, furioasă. Nu te las să mă faci să cred că nu este periculos. Mark ar fi putut fi omorât, la fel și tu. Mark ar fi putut rămâne o legumă dacă creierul i-ar fi fost afectat și... ezită, dar adăugă cu brutalitate, și pe tine te-a lăsat fără un ochi. Îmi pare rău, Reid, știu că-ți place să concurezi, dar sper că pe mine mă iubești mai mult. N-aș putea... vocea i se frânse. N-aș putea suporta să ți se întâmple ceva.

- N-o să mi se întâmple nimic, spuse Reid ferm, pășind spre ea și luându-i mâinile. Uite, tu n-ai văzut niciodată vreo cursă. Vrei să vii la următoarea să vezi cu ochii tăi?

- Nu, nu vreau să te văd. Aș fi îngrozită tot timpul. Spune doar că renunți, Reid. Te rog.

El se încruntă și răspunse hotărât.

- N-o să discut despre asta acum - ești prea supărată. Hai să mergem la hotel să-i găsim pe părinții tăi.

- Nu mă voi răzgândi, Reid, spuse ea sfidătoare.

Reid o luă de mână și merse cu ea în tăcere de-a lungul plajei.

Părinții ei acceptară imediat propunerea lui Reid de a cina la restaurant și ambele cupluri se retraseră să se schimbe.

În camera lor, între Casey și Reid exista o tensiune, deși Reid făcea tot ce putea ca s-o alunge, vorbind tot felul de lucruri, în timp ce despacheta. Casey intră în baie să-și facă un duș și îmbrăcă o rochie roz fără mâneci, se fardă și încălță o pereche de sandale cu tocuri înalte. Când reveni în dormitor și-l găsi pe Reid într-un costum negru impecabil i se tăie răsuflarea și simți din nou înțepătura de dorință în trup.

- Arăți foarte bine, îi spuse el luându-i mâna.

- Mulțumesc, râse Casey ușor. Sunt și foarte flămândă.

- Atunci să mergem. Cred că părinții tăi ne așteaptă.

O trase spre el și o sărută, după care punându-i un braț posesiv în jurul taliei coborâră la cină.

Masa a fost agreabilă, toți fiind ușurați că lucruruile mergeau spre bine și băură în sănătatea lui Mark șampania pe care o promisese Reid.

- Mă simt vinovată că stau aici mâncând și bând, în timp ce Mark zace la spital, mărturisi doamna Everett.

- Prostii, o admonestă soțul ei. El ar fi primul care ți-ar spune s-o faci. În afară de asta, când va mânca și tu-i vei putea aduce tot ce știi că-i place.

Mama lui Casey clătină din cap și se uită la fiica sa și la Reid.

- Voi doi vă puteți duce în luna de miere, acum că Mark este în afara oricărui pericol.

Casey zâmbi, dar nu făcu nici un comentariu și mai târziu, se ridicară de la masă și urcară în camerele lor.

- Cine folosește baia întâi? întrebă Reid, scoțându-și haina.

- Dacă vrei, poți s-o folosești tu. O să termini probabil mai repede ca mine.

În timp ce el era acolo, Casey scoase cămașa de noapte pe care și-o alesese pentru noaptea nunții, din mătase și dantelă crem, simplă și atrăgătoare în același timp. Scoțându-și sandalele și rochia, se așeză la oglindă să-și perie părul, apoi luă cămașa de noapte să intre în baie, când Reid ieși îmbrăcat în halat. El întinse mâna când ea trecu pe lângă el și o opri.

- Să nu stai mult, spuse el răgușit.

Când se întoarse după circa douăzeci de minute, el stătea trântit pe pat. Draperiile fuseseră trase și doar veioza lumina camera. Sărind repede în picioare, Reid veni către ea cu ochi scânteind de dorință și trupul încordat.

- Oh, Casey, ești așa de frumoasă, șopti el mângâindu-i brațele goale, apoi o trase și o sărută cu tandrețe.

Casey stătea nemișcată, lăsându-l să facă ce dorea, simțind cum îi crește pasiunea când el o atingea, când îi săruta gâtul și ochii, murmurându-i cât de mult o iubește. Mâna lui era fierbinte pe pielea ei și îi simțea încordarea din degete, îi simțea tremurul anticipării ce-i înfiora trupul.

Se îndepărtă puțin de el și-l întrebă cu o voce nesigură:

- N-ai de gând să-ți pui pijamaua?

Reid zâmbi, mângâindu-i gâtul.

- Nu port niciodată.

Casey își dădu capul pe spate ca să-l privească. Inima îi bătea nebunește și trupul îi era înfiorat de dorință. Dar îl iubea atât de mult și dragostea trebuia să vină mai întâi. Trebuia să-i spună.

- Reid, izbucni ea. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

- Și eu, iubita mea, îi spuse el cu pasiune.

El ar fi vrut s-o îmbrățișeze din nou, dar Casey îl ținu la distanță cu brațele.

- Îmi promiți ceva? Te rog?

- Sigur. Orice, zise el cu o voce virbrând de dorință.

- Atunci promite-mi că renunți la curse. Te rog, Reid, dacă mă iubești, spune-mi că renunți.

El rămase nemișcat, cu ochii închiși și dinții strânși, parcă străbătut de durere. Își înfipse degetele în brațele ei.

- **Acum?** Trebuie să mă întrebi asta **acum?**

- Da. Trebuie să... să am promisiunea ta.

Deschizându-și ochii, Reid o privi.

- Și dacă refuz... ce-o să fie, Casey? Ce vei face?

Ea se uită la el, consternată.

- Dar ai spus că-mi vei promite orice.

- Dar vreau să știu, insistă el. Vreau să știu ce vei face dacă voi refuza să renunț la curse.

Casey clipi, apoi făcu un pas înapoi.

- Atunci... atunci ar trebui să-ți spun că nu... că nu mă voi culca cu tine, răspunse ea ferm, cu bărbia ridicată sfidător.

Capitolul 5

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare ce părea să nu se mai sfârșească. Reid o privea cu o față albită dintr-o dată.

- Dumnezeule, spuse el în cele din urmă, nevenindu-i să creadă. Ai merge așa departe? Pentru că ea nu răspundea, adăugă cu amărăciune: Și eu care credeam că mă iubești.

- Te iubesc. Oh, Reid, te iubesc atât de mult! Nu poți înțelege? Din cauză că te iubesc vreau să renunți.

Îi puse o mână pe braț, scuturându-l în nerăbdarea ei.

- Dragoste! râse Reid aspru. Brusc, îi prinse brațul și o întoarse pentru a se vedea ea însăși în oglindă. Uită-te la tine! îi comandă el. Vezi cum arăți? Dar deja știi, nu-i așa? adăugă el șuierând. Știi că arăți seducătoare și frumoasă cu părul periat și această cămașă de noapte lipindu-se de tine. Și dantela... Vocea i se frânse. Știi cât de mult te doresc și cu câtă nerăbdare am așteptat acest moment în care să te fac cu adevărat soția mea. Doamne, Casey, niciodată nu mi-am închipuit c-ai putea fi atât de crudă, zise el, cu o voce plină de durere și amărăciune, lăsându-i brațul să cadă.

- Nu sunt crudă. Oh, te rog, Reid, încearcă să înțelegi. Tot timpul cât am fost la spital așteptând și când l-am văzut pe Mark zăcând acolo atât de zdrobit - tot timpul mi-am dat seama ce-aș fi simțit dacă tu ai fi fost în locul fratelui meu. N-aș... n-aș putea suporta. Îmi pare rău dacă mă crezi o lașă, dar te iubesc așa de mult încât n-aș suporta să te văd rănit. Și... și n-aș putea trăi cu această spaimă. Văzând că vorbele ei nu produceau nici o impresie asupra lui Reid, reluă cu mai multă forță: Nu vreau să-mi petrec restul vieții temându-mă de fiecare dată când pleci să concurezi. Îngrijorându-mă dacă o să vii întreg acasă... sau dacă o să mai vii.

Reid o privi cu o furie rece.

- Știai că particip la curse înainte de a consimți să te măriți cu mine.

- Dar mi-ai spus că nu-i nici un pericol. Și uite ce i s-a întâmplat lui Mark.

- Pentru că nu este experimentat. Este doar un novice.

Casey izbucni, furioasă:

- Dar tu nu erai novice când te-ai accidentat anul trecut! Ce ai de gând să faci... să continui să participi la curse până când vei muri? Sau până când o să pierzi și al doilea ochi?

Pierzându-și controlul, Reid făcu un pas spre ea. Casey se dădu înapoi, dar el o prinse, o trase spre el și o sărută cu sălbăticie. Buzele lui le forțară pe ale ei să se deschidă. Sărutul lui își dublă intensitatea încercând s-o forțeze să se supună, supunere pe care și-o dorea cu atâta disperare. Frustrarea îl conducea la o violență pe care altfel nu și-ar fi manifestat-o

niciodată. Îi sfâșie dantela de la piept, dezgolindu-i sânii. Se luptă să-i stârnească o dorință egală cu a lui, încercând s-o facă să uite totul în afară de clipa prezentă.

Casey scoase un geamăt și încercă să-l împingă, dar Reid îi aplecă trupul pe spate pentru a ajunge să-i sărute sânii.

Dorința se împrăștie prin vinele ei ca un vulcan în erupție și Casey tremură convulsiv. Mâinile ei se înfipseră în umerii lui și începu să se zvârcolească sub degetele și gura lui, cu broboane de transpirație pe piele. Când gura ei se deschise cu un lung geamăt de plăcere, degetele lui Reid se înțepeniră într-o mișcare involuntară de triumf, crezând că a învins, dar nu se știe de unde, Casey găsi puterea să se răsucească brusc și să se elibereze. O luă la fugă către baie, dar se împiedică și căzu pe pat.

Reid veni după ea, o prinse când încerca să se rostogolească spre cealaltă parte a patului și o trase înapoi. Îi înșfăcă mâinile și i le țintui deasupra capului. Fața lui era întunecată de furie și dorință, iar răsuflarea chinuită.

În ochii lui Casey apărută lacrimi când rosti cu voce spartă.

- Poți acum să faci ce vrei, nu-i așa? Nu te pot opri. Dar... dar eu nu voi participa. Va trebui să... să mă iei cu forța, Reid. Dacă mă vrei, va trebui să mă violezi... dacă nu am promisiunea ta.

- Șantajistă ordinară! scrâșni el strângându-i și mai tare încheieturile mâinilor. Am un motiv serios să fac asta!

Dar apoi privirea lui se înnegură, îi dădu drumul și se întoarse cu spatele, luptându-se cu disperare să-și vină în fire.

Cu un mare efort, Reid se îndreptă și se întoarse spre ea, cu o față rece și golită de emoții.

- Bine, zise el, ți-ai stabilit condițiile și eu nu le accept. Și acum ce vei face?

- Vrei... vrei să spui că nu vei renunța?

- Nu, răspunse el hotărât.

Casey se uită la el, consternată. Fusese atât de sigură că va ceda. Că dorința lui pentru ea va fi prea puternică pentru a-i rezista. Pe un ton plin de dezolare, ea zise:

- Atunci... atunci înseamnă că nu mă iubești.

El nu răspunse, stătea tăcut și ea simți cum inima i se împietrește. Dar își ridică fața plină de speranță când, în cele din urmă, vocea lui se auzi plină de iritare.

- Da, te iubesc. Și te înțeleg că vrei ca eu să renunț la curse. Dar nu te voi ierta niciodată pentru că încerci să mă forțezi. Nu în noaptea aceasta. În special nu în noaptea aceasta, rosti el cu amărăciune.

Ducându-se spre dulap, luă o sticlă de whisky pe care o cumpăraseră din avion și-și turnă o porție zdravănă.

- Vrei și tu?

Ea deschise gura să refuze, dar apoi se răzgândi.

- Da, te rog.

Așezându-se pe celalată parte a patului, Reid îi întinse paharul.

- Am fi putut sta așa și discuta. N-ar fi trebuit să ajungem la o astfel de confruntare, Casey. Ar fi putut aștepta, fiindcă nimic nu este atât de important ca noaptea asta... sau ar fi trebuit să fie. Puteam discuta peste câteva zile. Îți puteam chiar promite dacă asta te-ar fi făcut fericită...

- Nu! izbucni Casey. Deja mi-ai spus că nu vei renunța, deci care-i problema?

- Problema este că vom fi amanți, răspunse Reid cu asprime. În adevăratul sens al cuvântului. Nu vor mai exista tensiuni între noi. Nu te vei mai neliniști din cauza lui Mark. Vom fi capabili să discutăm rațional fără... fără a ne lăsa copleșiți de emoții. Și fără a fi o formă de șantaj!

-Vrei să spui că vei încerca să mă convingi să te las să continui să participi la curse, spuse Casey, înfuriindu-se iarăși.

- Dacă mă iubești, Casey, spuse el gânditor, vei fi de acord să uiți deocamdată și să facem dragoste acum.

Ea îi privi fața, dar nu văzu nimic în afară de dovada durerii prin care trecuse.

- Și tu dacă mă iubești, accentuă ea, îmi vei promite aici și acum că renunți aici și acum.

Reid luă o înghițitură din pahar, în aparență foarte calm.

- Deci, am ajuns la un impas. Și ce intenționezi să faci?

Casey se uită la el nefericită.

- Nu... nu știu, recunoscu ea.

Reid râse aspru.

- Nici eu, Dumnezeu să mă ajute, nu știu ce să fac. Nu este o situație pe care s-o mai fi întâlnit. Ochiul lui o măsură, văzu nefericirea de pe fața ei și cearcănele de oboseală din jurul ochilor. Hai, culcă-te, fetițo, zise el, brusc ridicându-se în picioare. Vom vorbi despre asta mâine dimineață.

Privindu-l cu fermitate, Casey replică.

- Nu sunt un copil, Reid.

Cu gura strâmbându-se de suferință, el ripostă supărat:

- Dumnezeule, crezi că nu văd? Oh, la dracu'! Se smulse de lângă ea și își mai puse un pahar de băutură înainte de a se duce să se așeze într-un fotoliu. Culcă-te, repetă el.

Casey își puse jos paharul și stinse veioza din dreptul ei, așezându-se pe pernă și trăgându-și cuvertura până la gât. Rămase trează mult timp, dorindu-și să poată plânge. Tânjea ca Reid s-o ia în brațe și s-o consoleze, dar își pierduse acest drept. În adâncul sufletului, știa că nu procedase bine; încă putea să-i spună că greșise, dar atunci Reid, cu puterea lui de convingere, îi va explica ce puțin riscant era sportul pe care-l profesa. Nu, acest mod de a proceda era singura cale, singura ei armă împotriva farmecului și experienței lui. Dar patul era prea mare și se simțea singură fără el și tânjea după apropierea și dragostea lui.

Când Reid fu sigur că a adormit, veni la pat și se culcă la rândul lui.

Când Casey se trezi a doua zi dimineață, el plecase. Se îmbrăcă în grabă și-l găsi la parter, luând micul dejun împreună cu părinții ei.

- Hai, somnoroaso, spuse mama ei cu un zâmbet cald.

Oh, Doamne, ea crede că am dormit mai târziu fiindcă am făcut dragoste, se gândi Casey roșind puternic.

- Ce face Mark? Ați telefonat la spital? întrebă ea pentru a-și ascunde jena și se așeză pe scaunul rămas gol, lângă Reid, care abia dacă-i aruncă o privire.

- Este mult mai bine. De fapt, îl mută în salon, mai către prânz. Mama ei luă cafetiera și începu să-i toarne lui Casey. Acum, ce aveți de gând voi doi? Vă duceți să vedeți dacă puteți lua avionul înapoi spre America?

Casey își punea zahăr și lapte în cafea, întârziind cu răspunsul, fiindcă nu știa ce să spună. Dar Reid o privi pieziș și interveni:

- Mă îndoiesc că putem zbura înapoi într-un timp atât de scurt. Zborurile sunt aglomerate în această perioadă a anului. Și, oricum, Casey preferă să stea aici să-și viziteze fratele în fiecare zi.

Doamna Everett se încruntă:

- Drăguț din partea ta, scumpule, dar cum rămâne cu luna voastră de miere? Cred că ar trebui...

- Nu, o întrerupse Casey. Putem pleca oricând. Important este acum să-l veghem pe Mark. Noi... așa am hotărât, mamă.

- Bine, dacă sunteți siguri... spuse maică-sa.

- Bineînțeles, zâmbi Reid. Așa cum a spus Casey putem avea o lună de miere oricând. Nu-i așa, dragă? întrebă el cu un zâmbet malițios.

Casey reuși să dea din cap aprobator.

- Frumos din partea voastră, spuse doamna Everett cu adâncă recunoștință. Mark va prefera compania voastră în loc de a noastră, când va începe să se facă bine. Oh, am uitat să vă anunț: doctorul a spus că probabil îl vor muta la spitalul nostru local, peste două zile. Apoi voi veți putea sta acasă la noi. Va fi mult mai bine, nu?

Casey se gândi la mărimea dormitorului ei în comparație cu cel de la hotel și zâmbi vag.

- De ce nu? încuviință ea.

În acea dimineață, tatăl ei îl duse pe Reid la aeroport să-și aducă propria mașină, în timp ce cele două femei făcură ceva cumpărături și-l vizitară pe Mark, după-amiază. Spre seară, se duseră cu toții la spital. Între timp, Mark realizase cât de grav fusese rănit și era deprimat. Ei făcură tot ce putură pentru a-l înveseli, dar el își plângea de milă, mai ales că pierduse ocazia

de a participa la cursele de coastă, în tot restul sezonului. Ciudat, dar Reid fu cel spre care se întoarse Mark și-i povesti tot accidentul.

- Păcat că barca ta n-a fost prevăzută cu elemente de siguranță, remarcă Reid. Ai fi scăpat doar cu câteva zgârieturi.

Casey știa că acest comentariu fusese făcut special pentru ea, dar nu zise nimic fiindcă nu era locul să pornească o ceartă.

Când orele de vizită se terminară, merseră cu toții în parcarea spitalului, unde Casey își luă rămas-bun de la părinții ei, care hotărâseră să se întoarcă acasă și să vină seara următoare la Yarmouth.

- Mai sunt multe de aranjat acasă după nuntă, se scuză mama ei. Și vreau să pregătesc camera pentru voi când veți veni să stați.

Casey își dădu seama de tensiunea revenită între ei când mașina părinților dispăru în zare, Reid stătea tăcut și inima ei bătea cu putere, temându-se să vorbească prima.

- Hai să mergem, spuse Reid și se duse acolo unde era parcată mașina. N-ai mai condus această mașină și ar fi bine pentru tine s-o încerci.

- Bine.

Casey se așeză pe locul șoferului și Reid îi arătă cum să-și aranjeze scaunul, mâna lui atingându-se accidental de a ei. Casey îșI retrase mâna ca arsă, neputând suporta contactul fizic.

Ridicându-și capul, Reid o privi cu atâta mânie încât inima ei îngheță. Strânse volanul cu mâini care tremurau și nu îndrăzni să-l privească atunci când se așeză pe locul de lângă ea.

- Ți-ai pus centura de siguranță? Este-n regulă?

- D...da, reuși Casey să bâiguie, deși se simțea atât de nervoasă încât nu mai voia să conducă.

Chinuindu-se să se concentreze, Casey porni mașina și o scoase cu grijă din parcare, îndreptându-se spre oraș. Mașina era foarte diferită de vechea ei rablă; avea un motor cu mult mai puternic și se conducea foarte ușor. După aproape douăzeci de minute, Casey simți că este stăpână pe mașină și se relaxă puțin.

- Mergi bine, o încurajă Reid. Ești mulțumită de ea?

Ea încuviință cu un semn din cap.

- Este mult mai mare și mai puternică. Cât de repede merge?

- În țara asta nu mai mult de șaptezeci de mile. Știi că există limită de viteză?

- Bătrâna mea mașină n-ar prinde șaptezeci nici dacă aș urca în vârful dealului și aș coborî având vântul din spate, zise Casey. N-aș putea merge ceva mai repede pe drumul acesta drept?

El nu răspunse pe moment, dar apoi se instală și mai bine în scaun și spuse:

- Bine, dă-i drumul!

- Chiar? Casey zâmbi larg și apăsă pedala de accelerație. Mașina prinse viteză din ce în ce mai mare și ea se lăsă cuprinsă de beția vitezei, regretând din suflet când trebui să frâneze la o intersecție. A fost nemaipomenit, se entuziasmă ea cu fața strălucindu-i de satisfacție. Niciodată n-am condus atât repede.

- Uite, acolo este un drum care duce la mare, îi arătă Reid. Hai să mergem până acolo.

Casey conduse și opri chiar lângă plajă. Marea murmura blând, valurile spărgându-se pe nisip, iar apusul de soare înroșea cerul.

- Deci îți place această mașină, remarcă Reid când ea opri motorul.

- Sigur. Este o frumusețe.

- Și cred că ți-ar fi plăcut să conduci și mai repede dacă s-ar fi putut.

- Da, eu... Casey se întrerupse dându-și seama ce urmărea.

- Da, încuviință Reid. Și mie îmi place să conduc repede, dar mai mult pe apă decât pe uscat. ȘI de câte ori concurez am senzația de excitare pe care ai avut-o tu. Numai că este de o sută de ori mai impresionant pentru că totul este construit pentru concurs - săptămânile în care pui ambarcațiunea în perfectă ordine, antrenându-te până când cunoști circuitul, vârându-ți în cap să învingi. Apoi, mai este și arta de a conduce ambarcațiunea perfect, cu ceilalți concurenți lângă tine și senzația nemaipomenită când ieși primul. Îți imaginezi ce trebuie să simt eu, Casey? Poți? o întrebă el nerăbdător.

- Da, răspunse ea răgușită.

- Și ai putea renunța dacă ai fi în locul meu? insistă el. Mai ales când ești pe cale de să-ți realizezi cele mai mari ambiții?

Ea se întoarse să-l privească, realizând că fusese atrasă fără voie într-o discuție în care nu putea învinge. În loc să recunoască, îl întrebă:

- De ce te-ai căsătorit cu mine, Reid?

El își ridică o sprânceană.

- Pentru că m-am îndrăgostit de tine, bineînțeles.

- Și ți-a trecut prin cap că ceea ce faci este o dovadă de egoism? Că n-aveai dreptul să ceri nici o fată în căsătorie când ești implicat într-un așa-zis sport care te poate nenoroci sau ucide în orice moment? întrebă ea cu amărăciune.

Fața lui Reid se înăspri.

- Spui că ai fi vrut să nu te măriți cu mine?

Ea se uită în altă parte, și murmură, cu lacrimi în ochi:

- Nu, scutură ea din cap.

- Casey, uită-te la mine. Cum ea nu voia, Reid o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el. Văzându-i ochii umezi, scoase o exclamație furioasă: Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vezi ce faci? Acesta este timpul când ar trebui să fim cel mai apropiați. Vreau să fac dragoste cu tine, Casey. Vreau să te pot ține în brațe, să-ți simt trupul lângă mine. Să te ating și să-ți spun numele. Să știu că ești a mea. Cu adevărat a mea.

El vorbea cu ardoare, brațele lui înlănțuind-o, buzele sale înfiorându-i pielea gâtului ca și cum ar fi vrut să-i anticipeze voința.

- Nu! Lasă-mă în pace.

Se smulse din brațele cu un efort suprem, deschise portiera și aproape căzu pe nisip. Ridicându-se, alergă pe plajă, dar purta tocuri înalte care-i încetineau mersul.

Reid o ajunse și o răsuci cu fața la el.

- Nu, țipă ea. Nu... nu mă atinge.

Dar nu era momentul potrivit s-o spună și furia lui spori. O imobiliză în brațele lui.

- Ești soția mea, șuieră el furios. Te voi săruta... și te voi îmbrățișa... oricând voi vrea.

Încercă să o sărute, dar Casey își feri capul.

- Nu. Nu ești decât un mincinos.

- Ce vrei să spui?

- Chiar acum, ai spus că vrei... să fim amanți mai mult decât orice pe lume. Dacă ar fi așa, ai demonstra că ții mai mult la acest lucru decât să concurezi. Dar tu nu poți renunța la competiții, așa că nu este adevărat.

- Logică tipic feminină, comentă Reid și apoi își ridică fața spre cer ca și cum i-ar fi cerut lui Dumnezeu să-l ajute. Nu vezi, Casey? N-are nimic de a face cu asta! Cum te-ai simți dacă ți-aș cere să renunți la afacerea ta?

Cu un râs aspru, Casey îl ironiză:

- Este greu de crezut că m-aș putea omorî folosind o mașină de tricotat.

Reid îi dădu drumul.

- Am fost un prost crezând că ai putea înțelege. Ești prea tânără.

Se întoarse cu spatele la ea, vârându-și mâinile în buzunare.

- Dar nu atât de tânără ca să știu că nu vreau să fii omorât, răspunse Casey mânioasă.

- Nu asta vreau să spun. Vreau să spun că ești prea tânără ca să înțelegi că procedeul tău este greșit. Te rog, Casey. Pentru ultima oară. Renunță. Să ne întoarcem la hotel și să facem dragoste, apoi să rezolvăm și asta. Eu... vocea lui se frânse. Casey, te doresc atât de mult. Nu-ți dai seama?

- Ba da, recunoscu ea, înghițindu-și nodul din gât. Și eu te doresc. Cu disperare. Dar nu vreau să te pierd. Scoase un suspin și trupul i se cutremură. A spune „nu“ este unica mea armă. Alergă spre el și-i prinse brațul. Reid, nu vreau să te rănesc. Vreau să fim împreună, să fim fericiți. Dar mi-e atât de teamă. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, n-aș mai vrea să trăiesc. N-aș putea... fără tine. Casey își acoperi fața cu mâinile, sfâșiată de suspine.

Cu un geamăt, Reid o luă în brațe, ținând-o strâns și mângâindu-i părul după ce-i pusese capul pe umărul lui.

- Nu plânge, iubita mea. Te rog nu plânge. Mă distrugi.

El continuă s-o mângâie ușor până când suspinele se mai rărira.

- Îmi... îmi pare rău, bâigui Casey. De... de obicei nu plâng. Își ridică mâna să-și șteargă lacrimile, dar Reid se aplecă și o sărută. Trebuie să arăt îngrozitor, murmură ea în timp ce buzele lui urmăreau urma unei lacrimi ce curgea pe obraz.

- Ești frumoasă. Întotdeauna ești frumoasă.

El îi sorbi o lacrimă din colțul gurii și apoi o sărută. Ea își simți lacrimile pe buzele lui și scoase un mic suspin, pierzându-se în îmbrățișarea lui fierbinte.

Casei îi înconjură gâtul cu brațele și se lipi de el cu dragoste. Reid o săruta cu pasiune și acum erau întinși pe nisipul moale. El îi murmura numele lângă gură, brațele cu mâini fierbinți, cuprinzându-i sânii, urmărindu-i linia picioarelor lungi de la călcâie până la coapse. Mângâierile lui o făceau să simtă că ia foc și că tremura de dorință.

Reacția ei mărindu-i propria dorință, Reid se aplecă peste ea. Cu trupul tremurând la fel de tare ca al ei, îi desfăcu bretelele rochiei, dezgolind-o până la brâu. Devorându-i sânii din priviri, Reid își scoase și el cămașa.

- Atinge-mă, spuse el, insistent. Atinge-mă, Casey.

Încet, ea îl ascultă și-i cercetă suprafața pieptului și a umerilor, degetele ei întârziind pe tăria mușchilor, uimită de cât de puternic era în comparație cu ea. Îi pipăi gâtul și simți cum i se iuțește pulsul în timp ce-l mângâia.

Gura lui ajunse pe sânii ei, făcând-o să țipe și să se arcuiască sub el.

- Casey, spune da, îi șopti el la ureche. Iubita mea, spune da, o sărută el cu pasiune.

Înflăcărată de dorință, cu respirația greoaie, Casey nu mai era în stare să se opună simțurilor. Deschise gura să pronunțe cuvântul pe care el aștepta să-l audă, dar tocmai atunci o lumină străbătu întunericul și auziră zgomotul unei mașini ce venea pe plajă.

Încremeniră amândoi, ascunși vederii de dunele de nisip. Cealaltă mașină se opri o clipă, apoi își continuă drumul când șoferul văzu mașina lor. Această întrerupere nedorită risipise vraja, trezindu-i la realitate. Reid înjură violent, se ridică brusc și păși către mare. Când ajunse la marginea apei, se dezbrăcă și intră repede în valuri, razele lunii mângâindu-i trupul zvelt și puternic.

În timp ce-l urmărea, Casey simți durerea dorinței neîmplinite. Îl dorea atât de mult... Pentru ea era o tortură la fel de mare ca și pentru el, faptul că-l refuza. Dar era vina lui că acum nu erau înapoi în hotel făcând dragoste, își aminti

Casey cu amărăciune. Reid trebuia doar să spună că va renunța la competiții și ar fi fost fericiți pentru tot restul vieții lor, fără continua neliniște de a fi rănit sau omorât. Era prea mult ce-i cerea? Și totuși era furios pe ea pentru că-l iubea, pentru că voia să rămână în viață.

Gândul îi lăsă un gust amar, mai ales când își aminti cât de aproape fusese să-i cedeze. Își dădea seama că nu putea să-i reziste când el încerca s-o seducă, devenind o jucărie în mâinile lui. Deci, trebuia să se asigure ca acest lucru să nu se mai întâmple până când el nu va ceda, hotărî ea cu încăpățânare.

Reid ieși din mare și se îmbrăcă.

- Ești gata de plecare? întrebă el scurt.

Casey se ridică în picioare fără să răspundă și merse înaintea lui, către mașină, așezându-se pe locul pasagerului. Călătoria spre oraș se desfășură în tăcere. Când ajunseră în camera de hotel, Reid îmbrăcă o altă cămașă și anunță:

- Mă duc la bar să beau ceva. Este prea devreme să mă culc.

El așteptă un moment, dar cum Casey nu vorbea, ieși din cameră.

Neconsolată ea făcu baie îndelung și zăcu trează mult timp. Adormise de circa o oră când Reid se întoarse și se întinse lângă ea, ferindu-se să n-o deranjeze sau s-o atingă.

Amândoi se refugiară într-o politețe rece unul față de celălalt, ziua următoare, străduindu-se să se prefacă veseli când îl vizitară pe Mark și chiar și mai veseli când reveniră către seară și erau și părinții ei acolo.

În timp ce erau acolo, sora de serviciu le spuse că Mark va putea fi mutat la spitalul local a doua zi.

- Este minunat! exclamă mulțumită maică-sa. Atunci veți părăsi hotelul mâine? întrebă ea întorcându-se spre Casey. Camera voastră este deja pregătită.

- Ați putea veni în seara aceasta, dacă vreți, sugeră tatăl ei.

- Da, de ce nu? se alătură și doamna Everett.

Casey vru să refuze, dar Reid interveni repede:

- Mi se pare o idee bună. Ne vom duce la hotel să ne facem bagajele, după orele de vizită și apoi vom pleca.

Casey îl ascultă, surprinsă; nu se aștepta să fie atât de nerăbdător să stea în casa părinților ei. Oare credea că-i va fi mai ușor să facă dragoste cu ea într-un mediu mai intim? Inima începu să-i bată mai repede. Cum putea să continue să-l țină la distanță acolo unde nu exista o baie alăturată ca să se dezbrace, iar patul era atât de îngust încât ar fi trebuit să doarmă unul în brațele celuilalt?

Se întoarseră la hotel să împacheteze, Casey împăturindu-și toate rochiile neîmbrăcate în luna de miere. Părinții ei plecaseră înainte și ei îi urmară peste o oră, ajungând acasă tocmai când se însera. Nu vorbiseră prea mult în timpul călătoriei; Reid concentrându-se asupra condusului, realizând că în acea noapte va fi marea încercare a voinței... sau a lipsei ei de voință, gândi ea cu un râs interior, nervos.

Când ajunseră în fața casei, Reid luă mai întâi valizele ei și le duse pe verandă.

- Asta-i tot? întrebă el.

- Ale mele, da, dar ale tale... Vocea îi pieri brusc când îi privi fața și înțelese ce urma.

- N-am să stau aici cu tine, spuse Reid tăios. Mă duc acasă pentru două zile și pe urmă trebuie să plec în America.

Încet, fără a-i veni să creadă, Casey întrebă:

- La un concurs?

- Da. Este concursul Grand Prix la Chattanooga pe douăzeci și unu, la care iau parte.

- Înțeleg, răspunse Casey, încercând cu disperare să-și ascundă durerea. Luându-și cheile din poșetă, deschise ușa. Presupun că te văd la întoarcere - dacă supraviețuiești, adăugă ea cu cruzime.

Fața lui Reid împietri.

- Nu-ți face griji, mă voi întoarce. Și când o voi face, mă aștept să-ți vii în fire și să fii gata să trăiești cu mine ca bărbat și femeie în adevăratul sens al cuvântului!

Apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Capitolul 6

Casey rămase buimăcită pe verandă. Se sprijini de perete vrând să alerge după el și să-l aducă înapoi, dar știa că era prea târziu.

- Casey, tu ești? o strigă maică-sa din hol și veni să deschidă ușa. Ah, aici erai? Unde este Reid?

- S-a... s-a hotărât să se ducă acasă la el, recunoscu Casey, prea zăpăcită pentru a se gândi la o minciună. Luă valizele și le duse înăuntru. Le duc în camera mea.

- Nu, asta o va face taică-tău. S-a întâmplat ceva între tine și Reid? întrebă doamna Everett.

- Nu, sigur că nu, reuși Casey să spună. Cum nu-l putem vizita mâine pe Mark, s-a hotărât să dea o raită pe acasă să se asigure că totul este în ordine.

- Înseamnă că se va întoarce mâine sau poimâine? întrebă maică-sa.

- Da, dacă totul este în ordine, temporiză Casey, încercând să-i găsească o scuză pentru cazul în care nu se mai întorcea.

- Atunci de ce ești albă ca varul?

- O, mamă, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt doar obosită, asta-i tot. Dacă tata îmi duce valizele sus o să mă duc să despachetez. Pot să beau și eu o ceașcă de ceai?

- Sigur că da.

Tatăl ei îi duse valizele sus și apoi se duse să se uite la televizor, apoi apăru maică-sa cu o ceașcă de ceai și câțiva biscuiți pe o tavă.

- N-ar fi trebuit să-mi aduci aici. Coboram eu să beau ceaiul.

- Nici o problemă. Mi-ai spus că ești obosită și m-am gândit că vrei să te urci în pat. Se duse până la dulapul unde Casey își pusese rochiile neîmbrăcate. Ce păcat că nu v-ați dus în luna de miere. Aproape că-mi pare rău că v-am anunțat.

- Nu te-aș fi iertat dacă n-ai fi făcut-o. Ne putem duce altă dată în timpul anului, zise Casey așezându-se pe pat și bându-și ceaiul, dorindu-și ca maică-sa s-o fi lăsat în pace.

Dar doamna Everett cercetă tot dulapul și exclamă.

- L-ai umplut numai cu lucrurile tale, lui Reid nu i-ai lăsat loc deloc. El nu se întoarce? întrebă ea.

Casey se sprijini de capătul patului, obosită.

- Nu, recunoscu ea. Nu se mai întoarce.

- De ce? Ce s-a întâmplat între voi?

- Nimic. Pleacă în America să ia parte la un concurs.

- Și presupun că a vrut să te duci cu el, dar tu n-ai vrut, gândindu-te că ai promis să rămâi să ai grijă de Mark, conchise maică-sa. Oh, Casey, ar fi trebuit să pleci! Eu și cu taică-tău

suntem în stare să-l îngrijim și el va avea o grămadă de vizitatori acum, când este atât de aproape de casă. Măcar dacă Mark n-ar fi avut accidentul în ziua nunții tale.

- Măcar de n-ar fi avut accidentul deloc, rosti Casey tăios.

- Da, bineînțeles. Dar era de așteptat să se întâmple într-o zi. Indiferent ce sport ar face, fotbal, rugbi sau orice altceva, el pune atâta entuziasm că ajunge să se accidenteze într-un fel sau altul. Sper doar să nu se mai rănească atât de grav, data viitoare.

Casey o privi îngrozită.

- Sigur n-o să-i interzici să mai participe la curse?

Mama ei râse fără veselie.

- Încearcă să-l oprești. Acum a devenit fanatic și nimic nu-l va opri să se urce în altă barcă în clipa în care se va însănătoși. Așa cum nici pe tine nu te-am putut opri să pleci de acasă și să-ți începi propria afacere. Se ridică în picioare. Mâine îi voi telefona lui Reid și-i voi spune să vină să te ia! El poate...

- Nu! izbucni Casey. Apoi, spre surprinderea mamei adăugă mai calmă: După cum ai spus, sunt foarte încăpățânată. I-am... i-am promis lui Mark că stau și intenționez să mă țin de cuvânt.

- Dar sunteți căsătoriți de mai puțin de o săptămână, spuse mama ei. Cum puteți suporta să fiți despărțiți când doar... Se întrerupse. Oh, dar am uitat. Voi tinerii din ziua de azi nu așteptați până la casătorie, nu-i așa? Cred că tu și cu Reid ați trăit împreună înainte de nuntă.Deci nu înseamnă prea mult să fiți despărțiți acum. Plecă imediat după această discuție și Casey se dezbrăcă și se culcă. Cât de puțină

dreptate avea maică-sa, se gândi ea. Ce șocată ar fi fost să afle că această căsătorie nu fusese consumată. Brusc, Casey își dori cu ardoare să fi făcut dragoste cu el înainte de nuntă, înainte de a fi aflat cât de periculoase erau cursele de bărci. Atunci n-ar mai fi avut nici o armă împotriva lui Reid. Își vârî capul în pernă și începu să plângă, prima dată când plângea în voie de la nuntă.

Reid îi telefonă în ziua următoare și apoi seara care urmă, după ce se întorseseră de la vizitarea lui Mark. Se interesă cum suportase Mark călătoria și cam atât. De fiecare dată întrebă:

- Te-ai răzgândit?

- Dar tu? replică ea.

- Nu. Plec miercuri în Statele Unite. Dacă ai nevoie de mine - sau te răzgândești - mă găsești la acest număr.

Casey notă numărul, gândindu-se că avea nevoie disperată de el chiar acum. Dar în loc de asta spuse:

- Îmi telefonezi când ajungi acolo?

- Are vreo importanță? răspunse Reid cu vocea dintr-o dată tăioasă.

Încercând să se controleze, Casey întrebă1:

- Aș vrea să știu dacă ai ajuns bine. Și aș vrea să știu dacă ești întreg la sfârșitul cursei.

- Știi, Casey, spuse Reid supărat. Încep să cred că ai dori să mă accidentez doar ca să dovedești că ai dreptate.

- Oh, Reid! Vocea lui Casey se frânse și închise telefonul, nefiind în stare să continue.

Ducându-se în grădină, plânse până când nu mai avu lacrimi și apoi fugi la culcare, abia spunând noapte bună când urcă scările.

După aceea, convorbirile cu Reid au fost seci, politicoase și rapide. Dar cel puțin o suna. O întreba întotdeauna ce face ea și familia ei, ea îl întreba ce face el, dar nici un cuvânt despre concurs. Pe data de douăzeci și unu Casey nu părăsi casa, tresărind ori de câte ori suna telefonul și simțind încontinuu un nod în stomac. Când Reid telefonă în noaptea aceea, ușurarea ei fu enormă. Abia putea vorbi și Reid întrebă:

- Ești bine?

- Da. Dar... dar tu?

- Bineînțeles, răspunse el ca și când participarea la Grand Prix era ceva banal.

Atitudinea lui o irită pe Casey.

- Când te întorci? întrebă ea.

Reid ezită.

- Este un alt concurs în America peste două săptămâni. Te deranjează dacă nu vin acasă până atunci?

Ea fusese atât de nerăbdătoare să-l vadă întors acasă încât acest răspuns o înfurie.

- Fă cum vrei, îl repezi ea.

Se lăsă o pauză, după care Reid rosti tăios:

- Bine, așa voi face.

El nu mai telefonă a doua seară, astfel că acceptă invitația unei vechi colege de școală, în seara următoare și era plecată când el sună. După ce plecase în America, Reid îi trimisese mașina lui printr-un angajat, așa că ea putea să se miște mai ușor. La început, refuzase câteva invitații de teamă să nu sune Reid, dar în săptămâna care urmă acceptă câteva, lăsând-o pe maică-sa să răspundă la telefon. Biata doamnă Everett era bucuroasă că fiica ei se distra, dar era îngrijorată că între Casey și Reid apăruse o ruptură.

- Trebuie să vorbești cu el diseară, Casey, o sfătui maică-sa. Pare din ce în ce mai rece, de fiecare dată când sună. Și colegii lui Mark iau vacanță săptămâna viitoare așa că el nu va mai avea timp pentru tine.

De aceea, că se strădui să fie acasă când Reid telefonă din nou.

- Ce surpriză, comentă el rece când răspunse. N-ai mai avut nici o invitație la cină în astă seară?

Vocea lui era plină de ironie, alungându-i lui Casey orice emoție la auzul glasului lui.

- Nu, răspunse ea acru. N-o să mă mai găsești aici, fiindcă mâine plec.

- Te duci acasă? spuse Reid repede, aproape nerăbdător.

- Vrei să spui înapoi la casa ta? N-am altundeva unde să mă duc, nu-i așa? spuse ea nervoasă.

După o pauză încordată, Reid spuse cu reproș:

- Casa mea este căminul tău, Casey. Căminul nostru - dacă alegi să-l transformi în așa ceva... Iei cheia de la menajera mea care locuiește în sat. Uite adresa ei, îi dictă el. Eu îi voi telefona și o voi anunța că vii mâine.

- Bine. Voi fi bucuroasă să mă întorc la munca mea.

- Da, bineînțeles, aprobă Reid răutăcios. La ce altceva?

Astfel că în dimineața următoare, Casey își împachetă din nou lucrurile și porni spre Waterheigh cu sentimente foarte amestecate. Ar fi trebuit să fie o întoarcere fericită după luna lor de miere... Își amintea cum Reid o purtase în brațe peste prag, prima dată când o dusese acolo și glumise că probabil va fi prea slăbit după luna lor de miere. Casey își înghiți lacrimile amare.

Doamna Grover, menajera lui Reid își manifestă regretul auzind că nu fuseseră în luna de miere din cauza accidentului fratelui lui Casey.

Casey se descotorosi de menajeră cât putu de repede și plecă spre casă. Se simțea ciudat să descuie ușa și să intre într-un loc atât de mare și pustiu, știind, mai ales, că urma să fie căminul ei. Se plimbă peste tot, cercetând, simțindu-se în tot acest timp ca o intrusă. Toate hainele pe care nu le luase cu ea erau așezate în dulapul din dormitorul principal, dar când Casey se pregăti să despacheteze, ezită. Oare Reid nu va interpreta acest lucru ca pe un semn de capitulare din partea ei, dacă era pregătită să împartă acest dormitor cu el?

Se uită lung la patul mare, amintindu-și că acolo îi pusese Reid inelul de logodnă pe deget și ochii i se umplură din nou de lacrimi. Îl iubea atât de mult și dorea o relație normală cu el. Opunându-i-se în acest fel nu era în firea ei; ea era o persoană caldă și iubitoare și i se rupea inima să fie atât de dură. Dar erau prea multe în joc. Dacă Reid ar renunța la concursuri, ei ar putea fi atât de fericiți. Casey oftă lung, își șterse ochii cu hotărâre și își cără valizele în camera de oaspeți.

Soneria de la intrare sună tocmai când ea își ducea hainele din dormitorul principal și alergă la parter să răspundă.

- Doamna Lomax?

Afară era o mașină de la florăria locală și șoferul îi înmână un minunat coș cu flori.

- Da, mulțumesc.

Casey luă florile și deschise repede plicul din coș, în speranța că era un dar de la Reid, care-i va scrie că a renunțat

la curse. Fusese o speranță deșartă pentru că citi: „Bun venit în noul tău cămin. Cu dragoste de la Elaine, Richard, Emma și Paul."

Casey îngheță de dezamăgire și-i trebui un timp să-și revină și a să se întrebe de unde știuse sora lui Reid că va veni astăzi. Probabil îi telefonase Reid, ceea ce însemna că el se gândea la ea. Moralul i se mai ridică puțin.

Casa era impecabil de curată și după ce-și mută hainele în camera de oapseți, nu prea era nimic de făcut așa că ieși ca să mănânce ceva și se duse apoi în locul unde îi fuseseră instalate mașinile de tricotat. Reid scrisese numele firmei ei la intrare, ceea ce-i făcu plăcere. Era o senzație minunată să descuie ușa de la atelierul ei situat la etajul al doilea și să vadă toate mașinile instalate, așteptând-o.

Depozitul în care erau situate mai multe ateliere, fusese folosit pe vremuri ca parte a unei mori mari și dădea spre râul care alimentase moara. Casey își petrecu după-amiaza despachetându-și cutiile cu dosare și desene, sortându-le și aranjându-le pe rafturi. Era încântată mai ales de camera de lucru, mult mai largă decât cea pe care o avusese înainte și foarte luminoasă. În lipsa ei veniseră câteva comenzi și era nerăbdătoare să înceapă. Era sigură că aici va putea lucra bine, dar fața i se înnegură; va putea să lucreze doar dacă nu se va mai frământa tot timpul în legătură cu Reid.

La cinci și jumătate, tocmai când era pe pe punctul să plece acasă, se auzi o bătaie în ușă și un bărbat își vârî capul înăuntru.

- Bună. Am auzit pe cineva mișcându-se pe aici. Trebuie să fii Everett Knitwear. Eu sunt Johnson's Stained Glass, spuse tânărul intrând și întinzând mâna.

Casey zâmbi și-i scutură mâna. Era probabil puțin mai mare ca ea, dar era dificil de apreciat din cauza părului negru și creț și a bărbii la fel de neagră și de creață. Purta un halat de lucru plin de găuri provocate de arsuri, iar mâna îi era aspră și bătătorită. Avea și o mască de protecție a ochilor pe care și-o ridicase pe cap.

- Sunt în atelierul alăturat, spuse el. Lucrez aici de trei luni.

- Da? Și faci vitralii, mi se pare?

- Da, într-adevăr. Majoritatea pentru biserici.

- N-aș fi crezut că mai există cerere pentru așa ceva în zilele noastre.

- O să fii surprinsă; se construiesc câteva biserici, iar vandalii care sparg geamurile cu pietre la cele vechi, îmi asigură comenzi, spuse el vesel. Și ce faci cu toate aceste mașini? se interesă el.

- În majoritate, pulovere. Le vând unor magazine selecte din Londra și din orașe mari.

- Ah, pentru scorpiile bogate, vrei să spui. Ești foarte deșteaptă, de aici vin bani. Toate acele femei răsfățate care n-au nimic de făcut decât să cheltuie banii soților lor, observă el cu dispreț.

- Nu crezi că generalizezi? întrebă Casey zâmbind.

- Probabil, îi întoarse el zâmbetul. Cum te cheamă? Nu pot continua să-ți spun Everett Knitwear.

- Casey. Casey Lomax, adăugă ea, amintindu-și noul nume. M-am măritat recent.

- Ăsta-i norocul meu, remarcă el ridicându-și expresiv sprâncenele. Toate fetele drăguțe mi se suflă înainte de a le cunoaște. N-ai vreo soră? întrebă el plin de speranță.

- Îmi pare rău, nu. Și care-i numele tău adevărat, Johnson's Stained Glass?

El zâmbi șmecherește.

- Justin, dar mi s-a spus Johnny Johnson de când mă știu.

Casey râse și-l întrebă cum se înțelegea cu proprietarul lor. Petrecură o jumătate de oră trăncănind și arătându-și desenele unul altuia.

- Mi-am început propria afacere în garajul lui taică-meu, îi povesti John. Dar m-a dat afară când i-am dat foc la garaj lăsându-mi arzătorul aprins și ducându-mă să răspund la telefon. A fost un lucru bun, totuși, fiindcă m-a făcut să găsesc acest loc. Dar tu?

- Am închiriat o căsuță cu o cameră mare în spate, dar aici este mult mai bine.

- Și soțul tău? Te ajută?

- Nu, el lucrează la Salford Lake, într-o afacere cu bărci.

- Este norocos că are de lucru, remarcă Johnny. Îl ajută să aibă un venit sigur în fiecare săptămână.

- Da, așa cred și eu, încuviință Casey simțindu-se jenată de succesul lui Reid.

N-avea de gând să-i spună lui Johnny care era situația ei reală. Îl plăcea și se bucura să devină buni prieteni și vecini. Când se vor cunoaște mai bine, îi va spune cu timpul. Se uită la ceas.

- Ar trebui să plec.

- Presupun că te așteaptă soțul să-i pregătești cina. Norocos bărbat.

- N-ai gustat ce gătesc eu, râse Casey.

Johnny își închise atelierul și coborî împreună cu ea scara masivă din stejar. Își scosese halatul și dedesubt purta o

pereche de blugi și un pulover vechi. Din fericire, Casey venise cu vechea ei rablă și Johnny se îndreptă spre o mașină tot atât de veche.

- Locuiești aici, întrebă ea.

- Da, chiar în oraș. Am căpătat un locșor unde să mă culc. Nu-i prea mult spațiu. Se uită la ea plin de speranță. Presupun că n-ai vrea... dar apoi se întrerupse. Nu, du-te la soțul tău. Ne vedem mâine?

- Da, așa cred.

Casey se duse acasă și mâncă singură, aproape dorindu-și să fi acceptat invitația nerostită a lui Johnny. Ar fi putu vorbi și râde cu cineva de vârsta ei, ca în zilele de colegiu. Stând aici, în salonul casei mari și pustii, Casey se simțea mai singură ca niciodată.

Pentru a-și mai ridica moralul, telefonă surorii lui Reid să-i mulțumească pentru flori și aceasta îi ceru s-o viziteze oricând dorește.

- N-aștepta o invitație, îi spuse Elaine. Acum faci parte din familie. Te aștept să vii ori de câte ori te vei simți în stare să-mi suporți progeniturile.

- Mulțumesc, drăguț din partea ta, râse Casey. Fii sigură că așa o să fac.

Dar când puse receptorul jos, Casey își dădu seama că nu se simțea ca un membru al familiei lui Reid. Până când nu-i va aparține lui Reid, cum putea să se simtă ca făcând parte din familie?

Merse la culcare în camera de oaspeți, dar nu dormi foarte bine așa că se ridică din pat devreme, se îmbrăcă și-și pregăti un mic dejun pe care să-l ia în camera despre care Reid îi

spusese că este favorita lui. Soarele dimineții lumina încăperea. Casey deschise ușa de sticlă și ieși pe terasă pentru a mânca acolo. Urma să fie o zi călduroasă, chiar și la această oră a dimineții era suficient de cald ca să fie îmbrăcată cu o bluză fără mâneci peste blugi. Peste lac plutea o ceață ușoară care dispărea treptat când ajungea la țărm și la pajiștea verde, plantată cu stejari, ce ducea spre casă.

Era frumos. Casey se așează acolo o clipă, pentru a se îmbăta în mirosul dimineții, simțind soarele cald pe brațele goale. Își puse mâinile la ceafă, ridicându-și părul și se arcui spre soare ca un adorator păgân.

Din grădină se auzi o exclamație de surpriză și Casey se răsuci brusc, așteptându-se să-l vadă pe grădinar sau pe menajeră. Dar acolo se afla Reid cu privirea ațintită avid asupra ea.

- Reid! Paharul cu suc de portocale zbură cât colo când Casey împinse în grabă masa ca să ajungă la el. Reid! Traversă terasa și sări de pe trepte în brațele lui. Oh, Reid, credeam că nu te mai întorci.

Se agăță de el în timp ce Reid o ținea strâns în brațe, murmurându-i numele și spunându-i:

- Draga mea, draga mea fată. O, Casey, iubito, mi-a fost dor de tine. O săruta și o strângea și mai tare, lipindu-i trupul de al lui, ca pentru a-și întări spusele. A fost un iad să fiu despărțit de tine. Mai ales când...

Dar Casey nu voia să vorbească acum despre asta, și se ridică pe vârfuri să-l sărute cu pasiune auzind această mărturisire. În minte n-avea alt gând în afară de cât de fericită era să-l vadă din nou și să fie ținută în brațe ca acum.

- Mmm, oftă Reid recunoscător când Casey îl lăsă să respire în cele din urmă. Îmi place. O mușcă de ureche și-i sărută gâtul. Ai un gust bun. Ce-ar fi să mă lași să te mănânc la micul dejun?

- N-ai mâncat încă? Doamne, trebuie să fii de flămând. Așază-te aici și-ți voi pregăti ceva. Vrei ouă și șuncă?

- Nu, doar suc, pâine prăjită și cafea. Reid luă paharul căzut și o întrebă ce a făcut ieri.

- M-am dus la atelier să mai aranjez câte ceva. Am vorbit cu Elaine la telefon. Mi-a trimis niște flori frumoase; sunt în salon.

Punând totul pe o tavă Casey o duse pe terasă și ei se așezară la masă. Acum, când primul entuziasm al revederii cu Reid trecuse, era conștientă de situația dintre ei, devenind mai încordată cu fiecare minut.

Dar Reid părea mulțumit să se afle acolo și să-și ia micul dejun.

- Ce-ar fi, sugeră el, să luăm de mâncare și să ieșim o zi? Putem lua o barcă și să facem o excursie în josul râului.

- O barcă de mare putere?

- Nu, un iaht pe care-l păstrez pentru Elaine și copii. Am putea hoinări cu el.

Casey zâmbi încântată.

- Mi-ar plăcea.

- Mă duc să mă schimb, apoi plec să aduc iahtul în timp ce tu împachetezi tot ce este necesar pentru picnic. Nu uita să-ți iei un costum de baie, strigă el din hol.

Cămara și frigiderul erau bine aprovizionate, astfel că n-a fost greu să umple un coș cu cornuri, șuncă, salam și brânze-

turi, fructe și o sticlă de vin. Apoi alergă pe scări și-și puse un șort, ezită un moment înainte de a alege costumul de baie croșetat, adus de Reid în urmă cu cinci luni. Găsi câteva prosoape de baie și cu brațele încărcate, duse totul la micul debarcader din capătul grădinii.

Reid se vedea deja, la timona unui iaht. El acostă cu pricepere lângă debarcader și o ajută să urce pe punte. O așeză pe Casey lângă el, ținând-o de mijloc. El se întoarse și râse, în aparență complet fericit și în largul lui, și inima ei se strânse o clipă, dorindu-și să fie adevărat. Dar dacă Reid putea să-și scoată din minte problema lor, putea și ea, așa că-i zâmbi și se mută și mai aproape de el, simțind imediata strângere a brațului său.

Traversară lacul și intrară pe râu, unde nu mai exista nici un fel de briză, ci doar soarele arzător.

- Va fi o zi absolut perfectă, remarcă fata mulțumită, când se uită la cerul fără nori.

- Așa sper și eu, încuviință Reid. Vorbele lui aveau un subînțeles, dar când Casey îl privi pe furiș, el vorbea deja despre altceva. Când soarele strălucește așa nu-i nici o țară din lume atât de frumoasă ca Anglia, zise el.

- Bănuiesc că ai văzut destule?

- Destule, încuviință el.

- Nu te-ai săturat să călătorești? Să fii departe atâta timp?

- Înainte nu mă săturasem, fiindcă n-aveam la cine să mă întorc. Acum, când te am pe tine este altceva, bineînțeles.

Deși era legal soția lui, ea nu-i aparținea încă, cel puțin fizic. Deci cât de diferit era acum pentru el să vină acasă? Și ce

aștepta de la această venire? Dar era hotărâtă să nu se gândească la asta și pentru a-și schimba șirul gândurilor întrebă:

- Unde mergem?

- Există un râu mic care se varsă în acesta, la două mile depărtare. Acolo unde cele două râuri se întâlnesc există un mic oraș, apoi un peisaj de țară ca și cum te-ai întoarce înapoi cu treizeci de ani; nici un fel de comerț, doar câmpuri și lunci și unul sau două sate micuțe, până când râul devine prea puțin adânc pentru a mai fi navigabil. El îi zâmbi. Este un frigider în cabină; ce părere ai de o bere?

Băură bere și hoinăriră cu iahtul prin soare, până când ajunseră la orașul pe care-l menționase Reid. El îi arătă locul unde un alt râu se unea cu cel pe care se aflau.

- Vezi râul acela? Este cel care trece pe lângă depozitul unde sunt instalate atelierele.

Trecură printr-o ecluză în acel râu și se opriră pentru picnic într-un loc unde o salcie deasă ascundea vederii pe cei ce se aflau sub ea. Casey se duse în cabină să se schimbe în costum de baie și amândoi înotară în apa limpede vreme de o jumătate de oră, apoi se uscară la soare, înainte de a se muta la umbră. Aici mâncară și băură, vorbind puțin ca să nu tulbure atmosfera plină de pace. După aceea ațipiră, Casey cu capul pe umărul lui Reid. Dar se trezi când simți buzele lui sărutându-i fața.

Casey se întoarse spre el firesc, cuprinzându-i gâtul cu brațele, iar el îi sărută gura. La început o sărută ușor, savurându-i dulceața buzelor. Casey își deschise gura pentru el, apoi ezitând, o cercetă și ea pe a lui. Cu respirația accelerată, Reid își retrase capul, cu ochiul întunecat de pasiune.

- Arăți senzațional în costumul acesta, murmură el.

- Tu l-ai ales.

- Mi te-am imaginat în el în momentul când l-am văzut.

În clipa următoare, îi desfăcea bretelele, înlăturându-i sutienul. Îi mângâie pielea fierbinte, trezindu-i un răspuns imediat, dar se chinui câtva timp înainte de a da ascultare simțurilor. Apoi el se aplecă și-i sărută sânii, smulgându-i un geamăt de dorință. Șoldurile ei se mișcau voluptuos sub mângâierile lui Reid. Respirațiile lor precipitate erau întretăiate de suspine de încântare în ritmul în care se mișcau trupurile lor. O copleșiră valuri de plăcere, crescând în intensitate până la extazul final. Casey îi strigă numele, înfigându-și degetele în spatele lui Reid, cu trupul scuturat de paroxismul plăcerii.

Casey respira greu, tremurând în brațele lui Reid. El o mângâie până când respirația și bătăile inimii ei se potoliră.

- Întotdeauna poate fi atât de bine ca acum, iubito. De fiecare dată. Când doi oameni se iubesc cum ne iubim noi, șopti el.

Ajunseră acasă când soarele apunea la sfârșitul uneia din cele mai perfecte zile pe care Casey le trăise. Ea mai voia să facă ordine prin casă, dar Reid o opri.

- Să mergem la culcare, îi sugeră el.

Casey se încordă și inima începu să-i bată mai tare. Era limpede ce dorea Reid.

- Reid, eu.

Dar înainte ca ea să spună ceva, Reid puse stăpânire pe gura ei și o ridică în brațele lui puternice ca s-o ducă în dormitor. Dar când ajunseră pe palier, ea zise:

- Te rog, Reid, trebuie să merg la baie.

El o puse jos, ezitând. Casey intră repede în baie și încuie ușa cu degete care tremurau. Dădu drumul la duș și-și scoase hainele, plănuind să stea acolo cât putea de mult, dar după câteva minute când Reid îi bătu la ușă.

- Ce este? se sperie ea.

- Ieși de acolo! Vreau să vorbesc cu tine.

Vocea lui suna amenințător. Trăgând de timp, ea îi strigă:

- Tocmai fac duș. Nu va dura mult.

- Ai auzit ce am spus, Casey? Vreau să vorbesc cu tine chiar acum.

- Despre ce?

- La naiba, Casey, n-am de gând să strig prin ușa asta blestemată. Ori ieși imediat, ori o sparg.

Ea apucă un prosop de baie și se înfășură în el.

- A... așteaptă, strigă ea. Vin.

Cu mâini care tremurau de teamă, Casey descuie ușa și păși pe palier.

Capitolul 7

- Ce s-a întâmplat? întrebă Casey, încercând să nu-și trădeze teama din voce.

Reid o privi fără nimic din blândețea dinainte. Era doar în blugi, cu pieptul și picioarele goale.

- De ce naiba ți-ai mutat toate lucrurile în camera de oaspeți?

- Oh, m-am gândit că... ar fi mai bine.

- Mai bine pentru cine? Pentru tine? Ca să nu te mai deranjezi să mă respingi în fiecare noapte, nu?

- Nu, eu…

- Nu? Vocea lui Reid era tăioasă. Ai făcut-o pentru mine, nu-i așa? Din bunătatea inimii tale. Ca să nu mai trec prin chinurile iadului stând în pat lângă tine fără să te ating. Știind că mă vei respinge ca și cum aș fi un fel de monstru, când tot ce vreau este să fiu ca oricare alt bărbat care-și iubește nevasta!

Se opri pentru o clipă, prea furios să continue și Casey spuse repede:

- Dar tu nu ești ca alți bărbați, Reid. Alți bărbați nu-și riscă viețile doar pentru... pentru o glorie efemeră ca tine. Alți bărbați nu...

Făcând un pas înainte, Reid o prinse de brațul care gesticula și era evident că abia o auzise.

- Deci ar trebui să-ți mulțumesc, nu? Să-ți mulțumesc că ai pus o barieră și mai mare între noi? O barieră fizică de data aceasta. Cel puțin împărțeam aceeași cameră și același pat, exista o șansă să-ți vină mințile la cap și să înțelegi ce simțim unul pentru celălalt. Dar acum... Se opri dezgustat, prea copleșit de supărare ca să vorbească.

- N-am vrut asta, spuse Casey neajutorată. Voiam doar să fie mai ușor pentru noi.

- Mai ușor? Înțeleg, spuse Reid ironic. Și cât intenționezi să stai acolo?

- Până... până când vei fi de acord să renunți la curse, recunoscu ea, cu vocea ajungând doar o șoaptă.

- Prin urmare, este o altă formă de șantaj. Pentru că primul tău plan n-a mers așa cum sperai, te-ai hotărât să joci mai tare. Să mă supui la un chin și mai mare.

- Nu! strigă Casey. Nu m-am gândit la asta. Îți spun că am făcut-o pentru noi amândoi. Să ușurez lucrurile. Să... să...

- Continuă, spuse Reid prinzându-i închieietura mâinii. Ce vrei să spui? Să faci mai ușor pentru tine? Mă dorești la fel de mult ca și mine. Ți-a plăcut astăzi după-amiază, nu-i așa? Nu ți-a plăcut? repetă el dur, cu vocea ridicându-i-se.

- Da! Oh Doamne, da, recunoscu ea cu un geamăt.

- Atunci, pentru numele lui Dumnezeu de ce... Reid își înghiți vorbele. Nu, spuse el cu tărie. N-am de gând să te rog pentru ceea ce ar trebui să fie un drept al meu.

- Dar eu nu sunt prea mândră ca să te rog, izbucni Casey și căzu în genunchi. Te rog, Reid, renunță. Nu te omorî singur, te rog. Trebuie doar să-mi promiți și putem face dragoste chiar acum. Voi face tot ce vrei, dacă promiți.

Reid o trase cu bruschețe în picioare.

- M-am săturat, Casey. Dacă nu te poți comporta ca un adult, va trebui să te tratez ca pe un copil răsfățat și nesascultător. Și pentru început, nu te las să dormi în altă cameră. Vom continua să dormim împreună ca soț și soție chiar dacă n-o vom face în adevăratul sens al cuvântului. Și tu te vei îmbrăca și dezbrăca în dormitor, în loc să te strecori în baie de fiecare dată.

El îi dădu drumul la încheietura mâinii și trase prosopul de pe ea. Ea își pierdu răsuflarea de groază și încercă să se acopere cu mâna, dar Reid i-o prinse repede.

- Să nu faci asta, îi ordonă el. Niciodată să nu te acoperi în fața mea. În fond, sunt soțul tău, accentuă el cu un sarcasm amar. Am unele drepturi. Și nu mă vei priva de plăcerea de a te privi, chiar dacă îmi refuzi altceva!

- Lasă-mă! Să te ia naiba, lasă-mă! strigă Casey luptându-se să se elibereze, furioasă și umilită.

- Niciodată! spuse Reid cu sălbăticie. N-o să te las niciodată să te închizi în altă cameră. Ești nevasta mea.

Cu o smucitură, Reid o trase în brațele lui, apoi o ridică și o duse în dormitor. Dând la o parte cuvertura o trânti pe pat și o ținu până când încetă să se mai lupte.

Casey nu răspunse și el se întinse în pat lângă ea. O privi o clipă, apoi își înfipse mâna în părul ei ca s-o sărute apăsat pe gură.

- Noapte bună, nevastă, zise el supărat și din nou Casey nu răspunse, dar Reid râse cu asprime și stinse veioza.

Zăcu țeapănă multă vreme, oscilând între furie și disperare. Unul dintre ei va trebui să cedeze, nu puteau continua așa la infinit.

Dar Reid era încăpățânat. El spusese că vor discuta despre asta, dar Casey știa că va aduce tot felul de argumente șI că va continua să participe la curse. Într-un fel, ar fi fost o înfrângere și mai rea.

Însemna că dragostea și îngrijorarea ei pentru el ocupau un loc secundar față de curse. Ceea ce voia el era o soție care să i se supună întotdeauna, care să joace un rol secundar pentru el și să nu aibă o voință proprie. N-avea de gând să accepte așa ceva, se gândi Casey strângând din dinți cu hotărâre. Trebuia să învingă această bătălie pentru binele amândurora.

Nu știa cât stătuse de nemișcată, încordată și conștientă de orice mișcare a lui Reid, dar în cele din urmă adormi, ca să viseze că se plimba goală pe o stradă. Se trezi tresărind și pentru o secundă, se sperie să descopere că era goală. Dar apoi își aminti și se întoarse să se uite la Reid în lumina lunii ce se filtra printre draperii. El nu era acolo. Coborî din pat, se duse pe palier, dar nu era nici

Îl descoperi pe terasă, îmbrăcat doar cu pantalonii de la pijama. Nu fuma și nu avea nici un pahar în mână. Stătea pur și simplu acolo, uitându-se la lună, cu o expresie de îndârjire și lipsă de speranță pe chip. În timp ce-l observa, el ridică o mână să-și dea la o parte banda neagră și-și frecă obosit ochiul cel vătămat. Inima lui Casey se umplu de dragoste și de milă

și vru să-l strige, să vină să-l mângâie, să-l aline. Dar Reid își îndreptă umerii și ea își dădu seama că el nu era genul de bărbat care să accepte mila cuiva, nici chiar a soției sale. Așa că se întoarse înapoi în dormitor, întinzându-se pe pat, aparent adormită când el se întoarse.

Amândoi se treziră devreme în dimineața următoare și își luară micul dejun într-o atmosferă încordată.

- Mă duc la firmă, o informă Reid laconic, Cred că voi sta acolo toată ziua.

- Bine. Eu mă duc la depozit, bineînțeles.

- Bineînțeles, aprobă Reid sardonic. Își goli ceașca de cafea și-și luă servieta. Ne vedem diseară, spuse el.

Casey nu răspunse, stătea cu ceașca de cafea în mână privind în urma lui și gândindu-se că n-ar mai putea suporta o altă noapte ca noaptea trecută. Se ridică în picioare, dorindu-și brusc să fie departe de atmosfera asta încordată. Încuie la repezeală și alergă spre mașina ei, nesimțindu-se în largul ei până nu ajunse la depozit și se așeză la una dintre mașinile din atelierul ei. Îi făcea bine să lucreze din nou, concentrându-se asupra a ceea ce făcea și urmărind puloverul crescând sub mâinile ei pricepute. Lucră din greu toată dimineața, cu ferestrele larg deschise pentru a lăsa să intre soarele cald, dar la ora prânzului veni Johnny Johnson și bătu la ușă, insistând să vină cu el și să se alăture celorlalți, care aveau ateliere acolo, pentru o pauză de prânz. Stătură toți împreună pe iarbă mâncând sendvișuri și bând bere sau coca-cola cumpărate de la un snackbar din apropiere. Johnny o prezentă tuturor și ea se adânci în conversație cu două tinere care aveau un atelier tot acolo.

Casey găsi această pauză de prânz foarte relaxantă și plăcută după traumele provocate de Reid și se întoarse la treabă cu energia reînnoită și mult entuziasm, dar când reveni la atelier, telefonul suna. Era Reid.

El spuse tăios:

- Te caut de ceva timp.

- Îmi pare rău, mi-am luat o pauză de prânz. Vrei... vrei ceva de la mine?

Reid râse ironic și ea își mușcă buzele când realiză ce spusese. Dar Reid răspunse:

- Am sunat-o pe Elaine să-i spun că sunt acasă și ne-a invitat diseară la cină. I-am spus că-i voi telefona ca s-o anunț.

- Oh, înțeleg. Tu vrei să mergi? întrebă Casey.

Replica lui Reid fu nimicitoare.

- Orice este mai bine decât să stăm acasă, comportându-ne ca doi străini politicoși unul cu altul, toată seara.

Trecu un timp până când Casey putu să vorbească.

- Bine, spune-i lui Elaine că vom veni, spuse ea scurt și închise telefonul.

Își regăsi pacea pentru scurt timp, când ieșiră seara. Elaine și Richard o întâmpinară cu căldură, fără să-și dea seama că ceva între ei nu mergea cum trebuie. Copiii erau pregătiți de culcare, dar li se permisese să mai stea să-l vadă pe unchiul pe care-l adorau și pe noua lor mătușă. Timp de douăzeci de minute, se jucară cu toții, până când Reid îi lăsă pe copii să-l prindă și să-l trântească la pământ. Casey stătea lângă ei, râzând, până când îi trecu prin cap ce tată minunat ar fi Reid. Fața îi deveni gânditoare și chiar în acel moment Reid se ridică și o privi, ghicindu-i gândurile. Îi aruncă o privire atât

de rece încât Casey se duse repede la bucătărie unde Elaine punea legumele într-un castron. Femeia se uită la ea și-i zâmbi.

- I-a dus Richard la culcare? Apoi văzu fața lui Casey. Te simți bine? Te supără ceva?

- Oh... nu. Sunt... sunt bine, mulțumesc.

Elaine nu mai insistă.

- Cina este gata. Vrei să le spui bărbaților?

Mâncară în sufragerie, la lumina lumânărilor, Casey și Reid stând unul în fața altuia. Dar tensiunea dintre ei sporise, pentru că acolo erau și alți oameni și ei trebuiau să încerce s-o ascundă. Reid reuși destul de bine, vorbind firesc, dar când Richard îl întrebă despre ultimul lui concurs în America, Reid aruncă o privire întunecată și spuse:

- Cred că ar fi mai bine să vorbim despre altceva; Casey nu suportă un asemenea subiect.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, casey privindu-șI fix farfuria, dar Elaine interveni repede, ca o bună gazdă ce era:

- Eu n-o învinuiesc. Când voi bărbații începeți să vorbiți despre bărci de mare putere nu știți niciodată când să vă opriți. Spune-mi, Casey, joci tenis? Avem în apropiere un club destul de bun de tenis și ai putea să vii și tu.

Și astfel se trecu peste situația jenantă, dar toți erau foarte conștienți de ea. După cină, luară cafeaua în salon și Casey se așeză într-un fotoliu. Reid îi aruncă o privire răutăcioasă și se așeză pe o sofa cu un pahar de brandy în mână. Richard o întrebă cum îi merge lui Mark și după ce îi răspunse el remarcă:

- Păcat de luna voastră de miere, dar mă aștept să te duci cu Reid în America la următoarea lui cursă.

Casey se uită la Reid, bărbia ridicându-i-se sfidător.

- Ai de gând să iei parte la alt concurs?

Reid răspunse fără ezitare:

- Da. La Sacramento, săptămâna viitoare. Nu-ți amintești, dragă? Ți-am spus.

- Da, mi-ai spus, răspunse Casey acceptând provocarea. Și îți amintești că ți-am spus că nu voi merge cu tine.

Atmosfera dintre ei era atât de încărcată, încât Elaine și Richard nu puteau să nu observe. Aceștia se uitară unul la altul, după care Elaine veni și se așeză pe brațul fotoliului lui Casey ca să vorbească, iar Richard se așeză lângă Reid. După un timp, cei doi bărbați se duseră în birou să se uite prin niște hârtii de afaceri și Elaine puse o casetă video cu ultima lor vacanță. Fuseseră filmați copiii, jucându-se pe plajă sau în piscina hotelului și năzdrăvăniile lor o făcură în curând pe Casey să râdă.

Elaine se întoarse spre ea zâmbind.

- Îți plac copiii, nu-i așa?

- Da. Dar încă nu m-am gândit, răspunse Casey.

- Dar tu și Reid intenționați să aveți copii? Ai mei ar fi încântați să aibă verișori cu care să se joace.

Fața lui Casey se întristă.

- Încă n-am discutat despre asta.

- Nici noi cred că n-am discutat înainte. Este de la sine înțeles că ei formează o parte a căsniciei, nu crezi?

Casey nu răspunse. Avea foarte multă nevoie de a discuta cu o altă femeie căreia să-i ceară sfatul, dar n-o putea face cu sora lui Reid.

Elaine o privi lung și schimbă subiectul.

- Cum ți-ai instalat mașinile de tricotat? Câteva prietene mi-au admirat puloverul și m-au întrebat de unde îl am.

Din nou conversația deveni neutră, până când cei doi bărbați se reîntoarseră și Reid luă locul lui Elaine, pe brațul fotoliului lui Casey. El puse intenționat un braț pe spatele lui Casey, și-și așeză mâna pe umărul ei, frecându-i ceafa. Casey stătu nemișcată cam un minut, după care se mișcă și se trase spre marginea fotoliului, ca o pasăre speriată.

Pe fața lui Reid apăru o expresie nemulțumită. Se ridică în picioare.

- Este timpul să plecăm. Mulțumim pentru masă, Elaine.

Se sărutară luându-și rămas bun și se îndreptară cu toții spre mașină. Elaine veni lângă Casey.

- Nu uita să vii să mă vezi de câte ori vrei să vorbești cu cineva?

Casey încuviință și zâmbi, și doar când se îndepărtară cu mașina își dădu seama că vorbele Elainei fuseseră rostite cu subînțeles. Oare bănuia ceva? se întrebă ea și oftă; nici n-ar fi fost greu cu toată acea atmosferă tensionată. Mai ales după ce Reid făcuse acea remarcă despre ea că nu voia să discute despre participarea lui la curse. Asta o rodea și Casey izbucni:

- Trebuia să-i lași pe Elaine și pe Richard să afle că am avut o neînțelegere despre participarea ta la curse?

Reid râse răutăcios.

- Cu greu aș numi-o o neînțelegere. Acum se pare că este o barieră de netrecut.

- Numește-o cum vrei, ripostă Casey. Nu trebuia totuși să le spui. Este ceva intim... între noi.

- Să nu discutăm despre asta acum. N-ai putea aștepta până...

- Nu, nu pot, strigă ea nervoasă. Vreau să știu de ce ai considerat necesar să...

- La naiba! strigă și Reid. Nu știu de ce am spus-o. Presupun că am fost depășit. Stăteam acolo ca doi fericiți

proaspăt însurăței când de fapt ne îndepărtăm tot mai mult unul de celălalt, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie o relație caldă și drăgăstoasă într-o... într-o dușmănie aproape.

- Nu este vina mea. Tu ar trebui doar să...

- Oh nu, bineînțeles că nu poate fi vina ta, șuieră Reid.

- Tu... Fără să se gândească, Casey se repezi și-l zgâlțâi de braț.

Mașina își schimbă brusc direcția și o altă mașină ce venea din direcția opusă îi claxonă.

Reid redresă mașina și frână brusc. Îi apucă brațele cu furie și o scutură violent cu o față neagră de furie.

- Ai fi putu să ne omori pe amândoi! țipă el. Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi? O privi cu respirația tăiată. Sau nu voi mai răspunde de consecințe.

O lăsă brusc, aproape împingând-o, ca și cum i-ar fi repugnat. Apoi, după o altă privire furioasă, porni din nou mașina.

Casey căzu în scaunul ei, înspăimântată nu doar de furia lui Reid, ci și de tăria propriei sale furii care o făcuse să-l zgâlțâie. Își întoarse capul către fereastră și-și acoperi fața cu mâinile, prea speriată ca să plângă.

Imediat ce ajunseră acasă Casey coborî din mașină și fugi înăuntru. El o găsi stând într-un fotoliu din salon. Se uitară unul la altul până când Casey spuse cu încordare:

- N-am să dorm cu tine în noaptea asta, Reid. Nu pot. Îmi pare rău, dar nu pot sta întinsă iarăși lângă tine toată noaptea!

El făcu un pas spre ea, apoi se opri, văzându-i fața trasă și cearcănele de sub ochi.

- Oh, la ce naiba ar folosi? Își ridică o mână obosită la frunte. Bine, du-te în camera de oaspeți. Cel puțin așa vom fi în stare să dormim. Noapte bună, Casey.

- Noapte bună.

Trecu o oră până când Casey se smulse din fotoliu și se duse să încerce să doarmă.

A doua zi dimineață se purtară politicos, amândoi găsind că era unicul mod de supraviețuire. Din fericire, era o zi lucrătoare și fură despărțiți majoritatea zilei. Ziua următoare era sâmbătă, dar amândoi spuseră că au multe de făcut și plecară la treabă în acea zi. Sâmbătă seara se duseră la teatru și uitară de necazuri câteva ore, dar imediat ce se întoarseră acasă, atmosfera deveni din nou apăsătoare.

Urcară și Casey dădu să intre în camera de oaspeți, dar Reid o opri. Ea se dădu înapoi ca și când nu i-ar fi putut suporta atingerea.

Cu o față mai posomorâtă ca niciodată, Reid îi spuse:

- N-am de gând să te forțez. Ar fi trebuit să știi. Voiam doar să-ți spun că mâine dis-de-dimineață voi pleca în America. Dacă vrei să-mi folosești mașina cât sunt plecat, va trebui să mă duci la aeroport, altfel o las în parcarea de acolo.

- Nu, mulțumesc, răspunse Casey. Mă pot descurca cu propria mea mașină. La ce oră pleacă avionul tău?

El râse fără veselie.

- Nu mi-am rezervat încă loc. M-am gândit că ar fi mai bine pentru noi amândoi să plec acum, în loc de săptămâna viitoare. O privi cu tristețe. Și Dumnezeu să mă ajute, dar nu cred că m-aș mai putea stăpâni dacă aș sta aici mai mult.

Când Casey se trezi în dimineața următoare, el plecase. Se duse la lucru săptămâna viitoare mai mult fiindcă nu voia să fie singură; își pierduse cheful de lucru și stătea nemișcată la mașină sau la planșeta de desen, privind în gol. Dar peste două zile primi un vizitator neașteptat. Se auzi o bătaie în ușă și intră Elaine.

- Bună. Sper că nu te deranjează că am venit pe neașteptate. Muream de curiozitate să văd cum lucrezi.

- Bineînțeles că nu, zâmbi Casey cumnatei sale, revenindu-și din surpriză.

- Ești foarte ocupată?

Casey scutură din cap.

- Vrei să-ți arăt cum m-am instalat?

La început, Casey o făcu destul de rezervat, gândindu-se că Elaine era doar politicoasă, dar Elaine se dovedi atât de interesată, încât până la urmă amândouă se adâncirăîntr-o conversație plină de însuflețire și Elaine veni cu câteva idei.

- Poate te-aș putea ajuta puțin cu vânzarea? sugeră aceasta. Bineînțeles, după septembrie, când încep copiii școala, dar mi-ar plăcea să mă ocup și de altceva în afară de casă. Dacă nu te deranjează, bineînțeles.

- Nu, sigur că nu. Aș fi bucuroasă să mă ajute cineva.

- Ai multe comenzi?

- Da, câteva. Încep să se adune și nu prea am chef să lucrez până târziu. Presupun că din cauza verii.

Elaine o privi pieziș.

- Te frământi în privința lui Reid?

Degetele lui Casey se strânseră pe ghemul din mână.

- Sigur că nu. Sunt convinsă că este în stare să-și poarte singur de grijă.

- Așa spun toți bărbații, dar asta nu le oprește pe soții să se îngrijoreze. Am trecut printr-o mare încercare după ce Reid a avut acel accident, anul trecut. Voiam să se retragă, să nu mai participe la curse, dar m-a asigurat că acum lucrurile sunt mult mai sigure.

- Pentru Reid este foarte convenabil să spună că totul este mai sigur.

- Oh, nu l-am crezut pe cuvânt. L-am pus să-mi arate noua lui barcă și elementele de siguranță. Am văzut chiar două ambarcațiuni care s-au ciocnit intenționat, dar piloții au ieșit nevătămați.

Așadar, de asta venise Elaine, se gândi Casey furioasă, să pledeze cauza lui Reid.

- Sunt sigură că Reid va fi încântat că ai venit aici pentru el, începu ea mânioasă, dar prefer să am propria mea părere.

- N-am făcut-o pentru Reid, interveni Elaine, dar recunosc că v-am văzut pe amândoi nu prea fericiți și n-a fost greu să ghicesc că patima lui pentru curse este cauza. Știu cel puțin șase neveste care și-au părăsit soții pentru că nu mai suportau stresul.

Casey se întoarse și se uită la cumnată-sa.

- Adevărat?

- Da, și nu te învinuiesc, Casey. Dar Reid a avut doar un singur accident serios în aproape șaisprezece ani. Fiindcă este bun, chiar foarte bun. Și vrea foarte mult să câștige campionatul din acest an. Pentru sine însuși, pentru țara lui... și pentru tine.

- Pentru mine? Oh, nu, eu...

- Da, pentru tine, insistă Elaine, pentru că te iubește atât de mult. Nimeni n-a câștigat campionatul de trei ori. Cred că ar fi foarte mândru să-ți dedice ție victoria.

- Nu vreau nici un blestemat de campionat! izbucni Casey. Vreau să fie ca oricare alt bărbat și să vină întreg acasă în fiecare seară!

- Atunci n-ar fi trebuit să te măriți cu el, spuse Elaine, făcând-o pe Casey s-o privească uimită. Știai că Reid participă la curse înainte de a te mărita cu el și n-o să se schimbe. Iubește prea mult cursele. N-o să înceteze până nu va fi

pregătit. Mai ales când a muncit atât de mult pentru măsurile de siguranță. Dacă renunță acum înseamnă că n-are încredere în ele, ba chiar că îi este frică. Și n-ar fi corect pentru el fiindcă este cel mai neînfricat om pe care-l cunosc.

- Nu vreau un bărbat neînfricat, spuse Casey cu tărie, eu vreau unul viu.

Fața Elainei se înăspri.

- Casey, trebuie să te obișnuiești cu gândul că Reid este omul care și-ar risca viața pentru sportul pe care-l iubește. L-ai vrea altfel? Ai simți la fel pentru el dacă ți s-ar supune și s-ar apuca de bucătărie? Făcu o pauză, dar Casey nu vru s-o privească. Crezi că lui Reid nu i-a trebuit curaj pentru a se întoarce la curse, după accident? I-a trebuit, dar el este și foarte rațional; s-a chinuit să ia toate precauțiile ca acest lucru să nu se mai întâmple.

Casey scutură din cap.

- N-are sens să mai continuăm, Elaine. Îmi dau seama că ești de partea lui și că...

- Prostii! zise Elaine. Nu sunt de partea nimănui. Dar este simplu de văzut că amândoi sunteți într-o stare intens emoțională. Amândoi arătați răvășiți și nefericiți când ați venit să ne vizitați. Nu știu cu ce l-ai amenințat pe Reid, dar este suficient să te uiți în oglindă să vezi ce ți-ai făcut ție. Și nu-ți dai seama ce-i faci lui Reid? L-ai adus într-un asemenea hal că nu va mai fi în stare să concureze și ar putea să aibă un accident. Asta vrei?

- Nu, bineînțeles că nu, spuse Casey cu vehemență. Dar când fratele meu a avut accidentul, mi-am dat seama că asta i s-ar fi putut întâmpla și lui Reid. Dacă i s-ar întâmpla ceva, n-aș putea suporta.

Elaine clatină din cap cu tristețe.

- Eu pot înțelege, dar n-o să-l schimbi, Casey. Nu în felul acesta. Trebuie să devii la fel de curajoasă ca el. Și dacă o să continui așa... ei bine, cred că trebuie să ai mare grijă să nu-l pierzi.

Ea plecă apoi, lăsând-o pe Casey să privească împietrită în urma ei. Nu se gândise că Reid nu va capitula, sau ce se va întâmpla dacă n-o va face. Stătu jos, încercând pentru prima oară să privească în viitor, dar realizând că nu exista nici un viitor pe calea pe care o urmaseră.

Reid o suna în fiecare seară, deși aveau din ce în ce mai puține să-și spună, dar când telefonă în acea seară, Casey spuse imediat.

- Elaine a venit azi la atelier să mă vadă. Tu ai trimis-o?

Vocea lui Reid deveni precaută.

- Nu. De ce, ce a spus?

- O grămadă de lucruri despre tine, despre cum a vrut să renunți și tu n-ai vrut. Se pare că nu asculți de cei care te iubesc.

- Tu mă iubești, Casey?

Vocea ei se frânse.

- Știi că te iubesc. Dar când te implor să renunți la curse, tu te superi pe mine. Ești supărat pe mine pentru că te iubesc, pentru că vreau să trăiești.

Reid rămase tăcut mult timp, încât Casey crezu o clipă că învinsese, că el o să renunțe. Dar el oftă obosit și zise:

- Ți-a spus Elaine că este nefericită din cauza participării mele la curse, că încă mai vrea să renunț?

Era rândul lui Casey să rămână mută, dorindu-și să mintă.

- Nu, recunoscu ea brusc. Mi-a spus că ai convins-o că nu există nici un pericol.

- Nu n-am convins-o, Casey, interveni Reid repede, i-am dovedit-o. Am făcut pentru ea ceea ce am vrut să fac și pentru

tine - să te duc și să-ți arăt o barcă ce se sfărâmă și cum sistemul de siguranță îl protejează pe pilot. Mă lași să fac asta, Casey? Te rog.

Casey oftă obosită.

- Nu știu. Chiar nu știu. După accidentul tău și al lui Mark nu văd cum aș mai avea liniște vreodată.

- Vei avea, iubito, îți promit, declară Reid cu o notă de speranță în voce. Uite, nu te mai neliniști acum. Voi veni în curând acasă și vom vorbi atunci.

- Când vii acasă?

- Peste două zile. Trebuie să-mi supraveghez barca să fie pusă în siguranță, în avionul care o aduce în Anglia.

- Cursa s-a terminat?

- Da.

Casey ezită și apoi, fără să se gândească făcu un pas șovăitor spre rezolvarea problemei lor:

- Ai câștigat?

- Nu. Am ajuns al patrulea. Cred că nu m-am concentrat suficient.

- Nu... nu te-ai rănit?

Vocea lui era caldă, liniștitoare.

- Nu, nimeni n-a fost rănit. S-a răsturnat o barcă, dar conducătorul ei n-a avut nimic.

- Înțeleg. Ea ezită și rosti cu efort cuvintele care pentru ea trădau iubirea pe care i-o purta. Bine, Reid. Când... când o să vii acasă... vom vorbi despre asta.

Închise telefonul înainte de a auzi triumful din vocea lui.

Capitolul 8

Când Reid urcă treptele și intră în casă, două zile mai târziu, spre seară, Casey era în bucătărie pregătind de mâncare și el veni drept acolo, s-o ia în brațe și s-o sărute cu dragoste. Casey îi răspunse, dar în comportamentul ei era o oarecare rezervă.

- Am făină pe mâini; o să-ți murdăresc hainele.

- Cui îi pasă? râse Reid, prea plin de speranță ca să observe. Ce pregătești?

- Plăcintă cu carne. Am găsit rețeta într-una din cărțile de bucate pe care am primit-o drept cadou la nuntă și m-am gândit s-o încerc.

- Splendid. Reid o prinse de mijloc și o îmbrățișă strâns. Ce părere ai de o băutură pentru bucătarul șef?

El plecă s-o aducă și Casey privi cu tristețe după el, înainte de a-și continuatreabă. Părea atât de sigur pe el, atât de sigur că era pe cale să învingă, încât arăta ca un bărbat diferit de cel care plecase, atât de supărat și deprimat.

După ce-i aduse băutura, Reid urcă să despacheteze, apoi veni să stea cu ea, sporovăind despre călătoria în America și vrând să afle tot ce făcuse ea. Dacă remarcase rezerva ei refuza s-o admită comportându-se ca și cum între ei nu se întâmplase niciodată nimic. Plăcinta cu carne se dovedi bună, ceea ce fu o ușurare pentru Casey care nu mai pregătise în acest fel niciodată și Reid nu mai contenea cu laudele. Părea fericit, așa cum fusese când se logodiseră. Dar ea nu se simțea la fel.

Casey își împinse farfuria la o parte, cu mâncarea abia atinsă.

- Nu ți-e foame?

- Nu. Când gătești singură nu-ți mai vine să mănânci.

După cină, se duseră în salon și Reid îi arătă cadourile pe care i le adusese din Statele Unite: parfumuri, fețe de masă, o ramă de fotografii mai neobișnuită pe care o găsise într-un magazin de antichități și o bluză frumoasă de mătase. Ea ar fi trebuit să fie încântată de daruri, dar abia zâmbi, și-i mulțumi politicos, fără a fi în stare să se bucure din toată inima. Priviră la televizor și la unsprezece și jumătate se urcară la culcare, Reid nefăcând nici o încercare s-o oprească, atunci când se duse în camera de oaspeți.

Ziua următoare era vineri și când Casey veni acasă de la atelier descoperi că Reid aranjase totul. Se vedea că era încântat de ceva, dar era prea experimentat să se dea de gol. Dar nu-ți trebuia prea mult ca să ghicești și Casey nu se arătă suprinsă când, după ce mâncară, Reid propuse o plimbare până la cârciuma locală și pe drum îi spuse că aranjase s-o ia la Norfolk duminică dimineața, pentru a vedea o demonstrație a măsurilor de siguranță de ultima oră.

- Și este aproape de casa voastră așa că m-am gândit că am putea merge acolo după aceea, să vedem cum îi merge lui Mark, adăugă el ca o completare.

Casey nu răspunse și Reid adăugă cu convingere:

- Ai spus că ai vrea să vorbim despre asta, draga mea, așa că am aranjat să vezi exact ceea ce am încercat să-ți explic.

- Bine, încuviință ea impasibilă, dezinteresată de entuziasmul lui.

Dar Reid n-avea de gând să se lase descurajat de lipsa ei de entuziasm și încercă să-i schimbe dispoziția. O făcu să râdă din nou și, în aparență, totul era ca atunci când erau fericiți. Sâmbătă, el o luă la cumpărături la Londra și la un spectacol seara, astfel că n-avu timp deloc să se gândească.

Plecară a doua zi dimineața la ora opt, oprindu-se pe drum la o cafea și ajunseră la zece și jumătate la fabrica din Norfolk unde fuseseră concepute elementele de siguranță. Oamenii de aici îl întâmpinară pe Reid ca pe un vechi prieten, dar și cu mult respect și admirație. Reid o prezentă tuturor și deși aceștia erau prietenoși, Casey se simțea foarte încordată. Cu toate că nu li se spusese nimic, ei ghiciră de ce Reid o adusese pe Casey și făcură tot ce le stătea în putință să-l ajute mai mult pe el decât pe ea.

Îi explicară totul cu de-amănuntul, iar Casey asculta plictisită cum îi demonstrau soliditatea elementelor de siguranță, aruncând peste ele greutăți care nu reușeau să le deformeze. Ba chiar luară o barcă și o răsturnară în apă pentru a arăta că în nici un caz pilotul nu s-ar fi înecat, chiar dacă ar fi fost inconștient. Când terminară, se uitară toți la ea, așteptând să recunoască faptul că se înșelase, dar Casey de abia zâmbi și le mulțumi plictisită, întorcându-se la mașină.

- Te deranjează dacă conduc eu? îl întrebă ea.

- Nu, bineînțeles că nu.

Reid îi vorbi abia când ajunseră la drum întins și nu mai putea să-și astâmpere nerăbdarea.

- Ei, ce părere ai?

- Cred că oamenii de acolo vor să continui să concurezi la fel de mult ca tine, răspunse ea.

Ceva din entuziasmul de pe fața lui Reid dispăru.

- ȘI ce-i cu asta?

- Din acest motiv șI pentru că ei au conceput elementele de siguranță, au pledat în favoarea ta.

- Înseamnă că n-ai crezut nici un cuvânt din ce ți-au spus? Că totul a fost o pierdere de timp?

- Nu, nu la asta m-am referit. Străduindu-se să rămână calmă, Casey spuse: În teorie totul pare în ordine.

- Și în practică, spuse Reid, înclinându-se spre ea. Crede-mă, draga mea. Au fost încercate și testate de zeci de ori. Aproape toate ambarcațiunile de Formula Unu au fost echipate cu ele și nimeni din cei ce le-au folosit nu s-a accidentat grav.

- Bine, mi-ai mai spus-o, interveni Casey cu bruschețe. Și acum că le-am văzut sunt de acord să accept că sunt foarte bune, dar...

- Casey! Pentru numele lui Dumnezeu, oprește mașina, spuse Reid cu tărie.

Uimită, ea îl ascultă.

- Ce s-a întâmplat?

Roșu la față, Reid își desfăcu centura de siguranță și-i luă mâinile.

- Draga mea, înseamnă că te-ai convins în cele din urmă? Că putem...

- Nu! i-o tăie Casey. Am spus că doar în teorie. Eu nu...

Făcu o pauză mușcându-și buzele. Reid c aștepta încordat ca ea să continue.

- Când este viitoarea ta cursă? întrebă Casey oftând.

- Următoare cursă?

- Da.

- Cam peste zece zile.

- O să vin s-o urmăresc... să văd cu ochii mei.

Cu un zâmbet gânditor, Reid îi sărută mâinile.

- Bine, este un drum mai lung decât am sperat, dar pe lângă ce am îndurat în aceste ultime săptămâni, este un pas înainte.

Casey nu era prea sigură, dar spuse:

- Unde are loc următoarea ta cursă? Când va trebui să plecăm?

Reid râse, părând mai fericit decât fusese de săptămâni întregi.

- Nu trebuie să plecăm. Următoarea cursă este aici, în Anglia. La Victoria Docks la Londra. Mi-e teamă că nu poți merge în străinătate, căci am putea...

- Nu! Nu, nu vreau o altă... vacanță.

Reid îi ciufuli părul privindu-i fața neliniștită.

- Biata mea dragă, nu prea ești fericită, nu-i așa? Dar vei fi în curând. Jur că vei fi.

Aplecându-se, îi prinse capul s-o sărute. Era un sărut lung, profund, de genul celui care te face să uiți de toate, Casey reuși să-și revină din sărut, mișcată, dar nu atâtată. Reuși să-i zâmbească, dar imediat porni motorul.

Petrecură câteva ore cu familia ei și-l găsi pe Mark țopăind în cârje și foarte nerăbdător să se întoarcă la curse. Dorea foarte mult să discute cu Reid doar despre asta. Ar fi trebuit să fie plăcut, dar după două ore, Casey simți că-i venea să urle și ieși brusc din cameră.

Un timp, fu aproape o ușurare să se afle acasă, dar când veni ora să meargă la culcare, Reid se opri pe palier s-o ia în brațe și s-o sărute de noapte bună. Era un sărut plin de pasiune, iar mâinile lui o mângâiau posesiv.

- Nu, te rog! Se smulse ea.

- Dar, iubito, nu putem dormi împreună? Nu ți-aș face nimic din ceea ce n-ai dori, dar ne putem îmbrățișa și săruta și... și cel puțin ne-am arăta unul altuia că ne iubim.

- Nu! spuse Casey din nou, cu vehemență. Îmi pare rău, dar eu... eu nu pot.

Gura lui Reid se strâmbă într-un zâmbet sarcastic.

- Înțeleg. Ai de gând să continui așa până la sfârșit. Este o atitudine stupidă și copilărească, spuse el scurt și, întorcându-se pe călcâie, intră în camera lui.

El chiar nu înțelegea. Credea că ea începea să fie convinsă și într-un fel, Casey era. Dar numai pentru că o îndemna logica. În inima ei știa că-i va fi întotdeauna teamă pentru el.

Plin de optimism, Reid, nu era conștient de bariera interioară pe care și-o impusese Casey pentru a se proteja. Ea reușea cu disperare să-și ascundă sentimentele atât de bine, încât acea săptămână fu una dintre cele mai fericite pe care o petrecură împreună, nu ca amanți, ci ca îndrăgostiți. Sigur, în mintea sa, că avea doar o săptămână de așteptat, Reid reușea să-și controleze nerăbdarea în majoritatea timpului, dar uneori îi venea să înnebunească de dorință.

Se duse la Londra cu o zi înainte pentru a se pregăti și-i dădu instrucțiuni amănunțite cum să ajungă acolo și unde să meargă.

- Vei veni? întrebă el neliniștit, când era pe punctul de plecare. Îți vei ține promisiunea?

- Da, încuviință Casey, dar nu exista nici o căldură în sărutul pe care i-l dădu la despărțire.

Nu mâncă în acea zi, simțind cum i se strânge stomacul din cauza tensiunii. La ora cinci, în dimineața următoare, nemaiputând sta în pat, se ridică și-și puse un strat gros de fard să ascundă cearcănele negre de sub ochi, se îmbrăcă în jeanși roz pal și o jachetă asortată, încecând să arate cât mai bine pentru ca Reid să fie mândru de ea.

Casey nu era obișnuită să conducă pe străzile aglomerate ale Londrei, dar Reid îi trasase drumul cu mare grijă pe o hartă și ajunse la docuri cu o oră înainte, parcând în spațiul pe care i-l rezervase Reid. Nu știa la ce să se aștepte, în orice caz, nu la această porțiune de apă îngrădită pe ale cărei maluri se aflau locuri pentru spectatori. Totul părea o arenă romană gigantică și ea se întrebă pentru ce venea atâta lume - pentru accidente spectaculose și sânge sau pentru a asista la o demonstrație a dexterității?

Casey își cumpără un brandy de la o tarabă cu băuturi, stând în soare până când încetă să mai tremure. Doar atunci urmă instrucțiunile lui Reid și se duse să-l găsească lângă golf. El părea foarte neliniștit, temându-se că nu va veni, dar când o văzu, fața i se lumină.

- Ce s-a întâmplat? Eram îngrijorat.

- A fost multă aglomerație în trafic, minți Casey.

El purta un tricou pe al cărui spate scria „LOMAX POWER-BOATS“. Tocmai voia s-o ducă de acolo când năvăli un grup de fani, toți cerându-i autografe și punându-i întrebări. Apăru o oficialitate care-i alungă pe fani și Reid reuși s-o ducă la locul unde era barca și s-o prezinte colegilor de echipă. Ea îi cunoscuse pe unii dintre ei la fabrica lui, dar astăzi el avea un alt statut, toți comportându-se cu el de parcă ar fi fost un zeu. Barca stătea ca un animal tolănit pe apă, așteptând ca Reid s-o aducă la viață. Motorul era unul dintre cele mai mari pe care Casey le văzuse vreodată.

- Sunt câțiva dintre clienții mei aici, îi zise Reid. Ți-am rezervat un loc lângă ei. Vrei să te duc acolo?

Casey scutură din cap.

- Nu, aș sta aici dacă nu te încurc.

- Tu nu mă încurci niciodată, o asigură el cu un sărut. Cineva îl strigă și el ridică o mână. Trebuie să fiu gata. Îmi urezi noroc?

- Oh, da, îl îmbrățișă ea strâns nemaivrând să-i dea drumul.

- O să fie bine. O să vezi, iubito. Crede-mă.

Ea încuviință cu o față lividă și-l urmări cum își pune jacheta de salvare și o cască. Apoi luă loc în barcă, își puse legăturile de siguranță și motorul prinse viață, pornind spre apa mai adâncă.

Tocmai voia să se ducă spre locul ei când o tânără se apropie de ea.

- Bună, spuse ea cu un puternic accent nord-american. Ești soția lui Reid?

- Da.

- Ne întrebam cu toții când o să te aducă la o cursă. Nu-ți place să călătorești?

- Care toți? întrebă Casey, evitând întrebarea.

- Toate soțiile sau iubitele. Am ajuns să ne cunoaștem între noi însoțindu-i de-a lungul circuitului Grand Prix.

- Oh, înțeleg.

Casey vru să plece, dar tânăra o întrebă, curioasă:

- Este prima cursă la care participi?

- Da.

- De ce nu vii să stai cu mine? Mă cheamă Jan Greenburg.

- Mulțumesc, încuviință Casey. Pe mine mă cheamă Casey. Soțul tău ia parte?

Fața luminoasă a lui Jan se întunecă.

- Nu, a avut un accident la sfârșitul anului trecut și este încă spitalizat.

- Un accident? o privi Casey îngrozită.

- Da, dar a avut noroc. Cel puțin n-a murit. Patru piloți de Formula Unu au murit în cinci curse Grand Prix cu două sezoane în urmă. Unul dintre ei s-a înecat și de aceea ei poartă acum căști deschise; trebuie opt secunde ca să se umple cu apă și pilotul se înează înainte de a ajunge cineva la el.

Stomacul lui Casey se strânse de groază și ea se uită spre circuitul unde douăzeci de bărci de mare putere, viu colorate, făceau turul de onoare, iar lumea îi aclama.

- Nu-mi place să-l părăsesc pe Jeff în spital, dar sunt secretara echipei noastre și așa ne mai descurcăm cu banii.

- So... soțul tău a fost grav rănit?

Americanca se lansă într-o înșiruire a rănilor lui.

- Laringele lui este fixat cu sârmă și nu poate vorbi decât în șoaptă. Are degetele de la ambele mâini zdrobite...

Zgomotul motoarelor le opri o clipă în timp ce așteptau aliniate startul. Apoi porniră toate odată, lăsând în urmă nori de spumă.

Pentru o clipă nu se mai auzi vocea lui Jan, iar Casey putu auzi apoi:

- ...nervul din brațul drept zdrobit... foarte dureros... pulsație continuă...

Vocea lui Jan iar fu acoperită, în timp ce Casey privea fix. Două bărci se atinseră și una dintre ele se răsuci violent.

- ...piciorul i s-a strâmbat...

Casey se ridică în picioare și-și mușcă mâna când văzu barca zdrobindu-se de zidul docului. Era o barcă albastră. Barca lui Reid nu era albastră, era albă. Nu era barca lui Reid. Barca nu se scufundă și imediat barca de salvare era lângă ea, ținându-se în afara celorlalte nouăsprezece bărci care rulau cu viteză maximă.

Dar Casey văzuse și auzise mai mult decât putea suporta. Simți o strângere dureroasă în stomac, se ridică și o luă la fugă. Fugi până când găsi o toaletă pentru femei unde intră și vomită convulsiv. Se prijini de peretele subțire al cabinei cu fruntea plină de broboane de sudoare. Când reuși să părăsească toaleta și se duse să-și spele fața, femeia de serviciu o privi cu simpatie.

- Ești însărcinată, drăguțo? întrebă ea.

- Nu. Casey își privi mâina pe care și-o mușcase și din care curgea sânge. Nu, nu sunt însărcinată.

Își înfășură mâna într-o batistă, se duse la mașină și conduse încet spre casă, simțindu-se complet năucă.

* * *

La Victoria Dock, Reid ajunse primul și după ce făcu turul de onoare, veni fericit s-o caute din ochi pe Casey.

- Unde e soția mea? întrebă el imediat ce coborî din barcă.

Oamenii păreau jenați, apoi cel mai bătrân răspunse:

- Îmi pare rău, Reid, dar pe la jumătatea cursei am văzut-o plecând cu mașina.

Entuziasmul și fericirea dispărură de pe fața lui Reid. Începu să-și scoată jacheta de salvare și casca.

- Dar, Reid, ce faci cu ceremonia de premiere? exclamă unul dintre oameni.

Cu fața întunecată, Reid răspunse furios.

- La dracu' cu ea! Am lucruri mai importante de făcut.

* * *

Imediat ce ajunse acasă, Casey urcă în camera de oaspeți și începu să-și facă bagajul, îndesând lucrurile la întâmplare, prea năucită ca să poată gândi. Știa că înainte de plecare trebuia să-i scrie o scrisoare lui Reid, să-l convingă cumva că încercase, încercase cu adevărat, dar că nu mai putea continua.

În timp ce împacheta, jumătate din creier era ocupată cu conținutul scrisorii către Reid, iar cealaltă jumătate își amintea cum se zdrobise acea barcă, ce putea fi a lui Reid. O cuprinse din nou greața și alergă la baie, dar stomacul era gol acum și nu erau decât spasme și durere.

Tocmai ieșise din baie și se apucase din nou de împachetat când Reid ajunse acolo. El condusese repede și alergă pe scări fără să mai închidă ușile în urma lui.

- Ce naiba crezi că faci! țipă el pășind amenințător spre ea.

- Reid, trebuie să plec. Eu...

- Nu pleci nicăieri!

Îi luă hainele din geamantan și le azvârli cât colo, împreună cu valiza.

- Oh, Reid, am încercat. Dar n-am putut să mă uit, n-am putut rămâne!

Casey își acoperi fața cu mâinile.

- Lașo! Fugeai de mine. Dacă nu m-aș fi grăbit, ai fi fost plecată. Fără un cuvânt. M-ai fi părăsit.

- Nu, voiam să-ți las o scrisoare. Eu...

- O scrisoare! Cu gura strâmbă de furie, Reid îi prinse încheieturile mâinilor și i le trase de pe față. N-am crezut niciodată că vei merge atât de departe ca să încerci să-mi forțezi mâna. Dar se pare că am învățat o grămadă de lucruri despre tine în ultimul timp. Cu dinții strânși, continuă furios. Credeam că începi să devii rațională, că o să ajungem undeva. Credeam că diseară... diseară... Vocea i se frânse și-și lăsa capul în jos, aproape zdrobindu-i încheieturile în încercarea de a se controla.

Inima i se strânse când văzu chinul de pe fața lui și Casey strigă:

- Oh, Reid, te rog! Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău! Dar trebuie să înțelegi că nu pot rămâne. N-ar fi cinstit să rămân.

- Forțezi și mai mult nota ca să mă faci să renunț la curse. Este mai mult decât un șantaj, mai...

- Nu! țipă Casey, încercând să-i domolească mânia. Nu. Acum te-am văzut. Știu cât de mult îți place. Nu-ți mai cer să renunți. Pentru că știu că nu poți. Dar ai dreptate, sunt o lașă. Nu pot suporta chinul de a te urmări sau a ști că te duci la curse și-ai putea fi rănit. De aceea te părăsesc, nu poți înțelege?

- Nu. Eu sunt aici. Sunt viu. Ar fi trebuit să rămâi.

- Am văzut o barcă azdrobindu-se.

Reid făcu un gest de nepăsare cu mâna.

- N-a fost nimic. S-a distrus motorul, asta a fost tot. Nimeni n-a pățit nimic.

Dar Casey trecu pe lângă el și se îndreptă către ușă, știind că discuția era inutilă.

- Unde te duci?

- Nu știu, oriunde.

- Nu, nu pleci. O apucă și o trase înapoi. La ce folos să vorbim? Există o singură cale de a rezolva asta și trebuia s-o fi făcut cu mult timp în urmă.

Ridicând-o, Reid o cără pe umăr spre pat și o trânti acolo.

Dar Casey nu încercă să se lupte, zăcu acolo în timp ce el îi smulse jacheta și apoi bluza, nasturii zburând fiindcă era prea furios ca să-i mai descheie. Ea stătea nemișcată, mușcându-și buzele, iar mâinile lui fierbinți îi pipăiau sânii.

- Asta vrei? îi strigă Reid. Vrei să te iau cu forța? Asta ai așteptat?

Mâinile lui se plimbau lacome peste ea, dar pentru prima oară Casey reuși să-și controleze trupul și să nu răspundă.

Ridicându-și mâna spre tricou, Reid începu să-l scoată, dar se opri când, în cele din urmă, își dădu seama de nemișcarea ei. Se uită la ea când Casey spuse cu adâncă tristețe:

- Nu, nu trebuie să mă forțezi. Ai fi putut să mă ai oricând. Sunt întotdeauna dispusă - nu mă pot stăpâni. Pentru mine a fost un chin la fel de mare ca și pentru tine. Vreau să fiu iubită de tine... vreau atât de mult! Vocea ei ezită, dar continuă: Dar a trebuit să mă gândesc la cât de mare ar fi tortura dacă ai muri și eu ar trebui să trăiesc fără tine.

Reid se ridică încet și trecu un timp până când să poată vorbi.

- O clipă am vrut să fac dragoste cu tine, iar în următoarea, am vrut să te rănesc, să te pedepsesc pentru purtarea ta.

Dar Casey se dăduse jos din pat și se îmbrăca.

- Nu, rosti el, din nou furios. Nu te las să pleci.

- Dar trebuie, insistă Casey. Această... situație nu face bine nici unuia dintre noi. Trebuie să fim despărțiți o vreme să... să ne liniștim și să gândim clar. Poate că atunci când vom vorbi din nou, vom stabili ce avem de făcut.

- Atunci o să plec eu, spuse Reid. Tu trebuie să stai aici.

- Nu, este casa ta. Te rog, eu voi pleca. Poți... poți spune oamenilor că am plecat să-mi văd părinții, dacă întreabă cineva.

- Casey, nu face asta, te rog.

Reid făcu o ultimă încercare s-o oprească, luând-o în brațe. Dar Casey se desprinse din îmbrățișarea lui.

- Nu. Nu vezi că faci ca totul să fie și mai greu? Îmi pare rău, Reid, îmi pare rău că n-am fost soția pe care ți-ai dorit-o.

Ea se întoarse și fugi din încăpere, lăsându-l pe Reid să privească nefericit în urma ei.

* * *

Casey nu se duse acasă la părinții; găsi o pensiune în orașul unde era situat atelierul. Când socoti că Reid nu era acasă, se duse și-și luă hainele, lăsându-i un bilet în care-i spunea unde stătea. Petrecea majoritatea timpului la atelier și Reid îi telefonă acolo, dar ea îi spuse cu fermitate să n-o sune decât dacă era ceva urgent.

- Este urgent, replică el cu tărie. Ești soția mea și te vreau înapoi.

- Reid, încerci să mă grăbești și nu va merge. Trebuie să-mi dai timp.

- Timp pentru ce?

Casey știa în inima ei că Reid avea dreptate; nu mai avea nevoie de timp. În mintea ei, îl părăsise; se terminase și n-ar fi trebuit niciodată să se fi măritat cu el. Cel care avea nevoie de timp era Reid - ca să se obișnuiască cu ideea, să realizeze și el că se terminase.

Un alt val de căldură lovi sudul Angliei; în Anglia, orice vreme toridă care durează mai mult de o săptămână devine automat un val de căldură. Era sufocant și în depozitul unde se aflau atelierele, dar Casey ura să se ducă unde locuia și stătea acolo până seara târziu, când îngrijitorul încuia. Johnny, cu atelierul lui alăturat, suferea și mai tare când lucra cu

arzătorul la vitraliile lui. Le era așa cald încât cumpărară împreună un frigider la mâna a doua, ca să poată bea măcar ceva rece.

Atelierul din cealaltă parte se afla în renovare și muncitorii făceau mult zgomot, mai ales când și-au dat sema că pe palier se afla o blondă tânără și arătoasă. Dar Casey nu le dădea nici o atenție, prea copleșită de propriile ei necazuri.

Într-o dimineață, la două săptămâni după ce-l părăsise pe Reid, Casey sosi la depozit, și găsi câțiva dintre muncitori urcând niște mașinării cu ajutorul unor frânghii, în loc de a le căra pe scări, pentru că atelierul era pe colț și avea geamuri pe ambii pereți.

Ignorând fluierăturile și remarcile sugestive, Casey urcă în atelietul ei, așa cum făcea în fiecare dimineață, apoi se aplecă pe fereastră ca să privească râul până în capătul lacului, simțind că acesta este o linie care încă o lega de Reid.

Se așeză la lucru, făcând totul automat și lipsită de interes, dar realizând pulovere frumoase fiindcă era conștiincioasă din fire. Era foarte cald, soarele bătându-i în fereastră, după-amiaza, când căldura ajungea la apogeu. Johnny întrerupea lucrul și cobora să doarmă și să facă plajă pe iarbă, urcând iarăși când era mai rece în atelier. Casey îl putea auzi fluierând, cum făcea de fiecare dată când se concentra, cu mult după ora când ceilalți erau plecați acasă. La șase șI jumătate îi bătu în perete și el veni să bea împreună ceva și stătură la taclale o bună jumătate de oră, până când hotărâră să strângă și să plece acasă.

- Mă miră că îngrijitorul nu și-a făcut rondul, remarcă ea.

- Probabil că își face rondul la cârciumă, să bea și el ceva.

Johnny plecă și Casey se duse să închidă fereastra și să se uite spre lac, dar rămase cu gura căscată, văzând că de la fereastra lui Johnny ieșea fum. Fugi spre ușă tocmai când el intra tușind, cu mâna la gură.

Ea îl prinse de braț.

- Haide, să ieșim afară.

Dar el o opri.

- Nu se poate, reuși el să spună printre accesele de tuse. Nu putem coborî scările. Îi aruncă o privire speriată. Oh, Doamne, cred că trebuie să fi lăsat arzătorul mergând.

Casey îl privi îngrozită.

- Pompierii!

Alergă la telefon și mulțumi Domnului că funcționa. Sună și explică repede unde erau și că nu puteau ieși afară. Apoi alergă la fereastră.

- Am putea sări în râu, la nevoie?

- Suntem foarte sus și n-a plouat de multă vreme, așa că apa este probabil puțin adâncă. Dacă sărim, putem muri.

- O frânghie, atunci. Dacă am avea o frânghie, ne-am putea da jos pe scripetele folosit la ridicarea mașinilor.

- Dar n-avem frânghie, răspunse Johnny, disperat.

Era foarte cald și amândoi realizară brusc că acea căldură nu venea de la soare, ci de la peretele depozitului cu materiale al lui Casey.

- Ușa de alături! exclamă Casey, teama forțându-i creierul să lucreze. Acolo sunt frânghiile de care s-au servit muncitorii azi-dimineață. Dacă sunt încă acolo...

Johnny dădu din cap, plin de speranță.

- Mă duc să văd.

- Pune-ți ceva peste gură.

Udară o bucată de pulover cu Coca Cola și Johnny ieși trântind ușa, ca să nu intre fumul înăuntru. Era o ușă solidă și Casey nu putea auzi nimic prin ea. Dacă Johnny nu se întorcea... Fără să se gândească prea mult, Casey se duse iarăși la telefon, inima spunându-i că Reid ar fi făcut la fel ca ea.

El răspunse imediat, dar trecu un timp până când ea își regăsi vocea.

- Casey, tu ești? întrebă el.

- Da. Reid, este un incendiu la depozit. Sunt... sunt blocată aici. Cu Johnny. El încearcă să caute o frânghie. Vreau doar să știi că... în caz că... te iubesc foarte mult.

- Vin imediat, spuse el și închise telefonul.

Casey stătu ținând telefonul în mână, gândindu-se la ce se putea întâmpla, dar apoi se întoarse Johnny cu fața și hainele înnegrite, dar cărând triumfător o frânghie.

- Oh, ce bine! îl îmbrățișă Casey și târî frânghia la fereastră.

Auzi ca prin ceață zgomotul mașinilor de pompieri când se aplecă în afară. Râul părea la o distanță îngrozitor de mare.

- Poți să înfășori frânghia prin scripete? îl strigă ea pe Johnny.

El veni până la fereastră să vadă, dar se trase înapoi cu fața albită de spaimă sub negreala fumului.

- Îmi pare rău, Casey, nu suport înălțimile. Amețesc.

- Bine, nu-i nimic. O s-o fac eu. Tu ține celălalt capăt al frânghiei.

Ea deschise larg fereastra și o pâclă de fum îi veni în față, făcând-o să tușească. Acum la fereastra lui Johnny erau flăcări și se auzeau mici explozii de sticlă spartă. Câțiva oameni o văzuseră și strigau la pompieri.

Casey ieși pe cornișa îngustă de sub fereastră și păși cu grijă spre scripete, apoi se lăsă ușor în jos și înfășură frânghia prin mecanism, rugându-se să fie suficient de solidă pentru a-i suporta greutatea.

- Gata, am trecut frânghia, strigă ea la Johnny.

- OK, leag-o în jurul mijlocului și eu o să te las în jos.

- Dar tu o să poți coborî?

- Sigur. Dă-i drumul. Aici se face foarte cald.

Casey își legă frânghia în grabă.

- O să mă descurc. Am mai făcut asta odată, într-o vacanță.

- Gata? Ea încuviință din cap și Johnny spuse. Îmi pare rău că ți-am distrus afacerea, și apucă capătul celălalt de frânghie când ea începu să coboare.

La jumătatea drumului, lui Casey îi trecu prin cap că va ajunge drept în râu, dar apoi auzi zgomotul unui motor printre strigătele de încurajare ale oamenilor adunați jos, care o urmăreau și văzu o barcă de mare putere țâșnind în susul râului spre ea. O ambarcațiune deschisă care avea pictat pe o parte Lomax Marine.

Reid ajunse în dreptul ei când ea se legăna deasupra apei și duse barca sub ea pentru a o putea prinde. Îi dezlegă frânghia și o strânse tare, foarte tare în brațe, îngropându-și capul la gâtul ei. Dar apoi oamenii de pe mal încetară uralele și începură să strige și unul dintre cei doi oameni pe care Reid îi adusese cu el exclamă:

- Celălalt tip nu coboară!

Întorcându-se, Casey se uită din nou la clădirea depozitului și-l văzu pe Johnny care scosese un picior afară pe fereastră, dar se dădea înapoi... și de acolo ieșea acum o vâlvătaie de fum!

- Oh, nu! Are rău de înălțime. N-o să reușească. Johnny, hai! țipă ea. Poți s-o faci!

Johnny încercă din nou, dar de data aceasta stătea pe cornișa de sub fereastră, incapabil să se miște.

- A încremenit! exclamă Reid. Mă voi urca la el.

Pentru o clipă, ochii lui Casey se măriră de teamă, dar nu făcu nici o încercare să-l oprească pe Reid. El îi zâmbi, apoi apucă frânghia și începu să urce.

Oamenii de pe țărm începură să strige și să încurajeze din nou. Apăruseră chiar și fotoreporteri - se vedea după flash-urile aparatelor. Casey urmărea îngrozită cum Reid se urca spre fumul amestecat cu flăcări acum, care ieșea pe fereastra ei. Era mult mai greu de urcat pe scripete decât de coborât, dar Reid reuși și ajunse la Johnny, legându-i frânghia peste piept și convingându-l să se descleștеze de rama ferestrei. Apoi el coborî.

- Oh, repede, repede, se ruga Casey, văzând cum cresc flăcările.

Părea că trecuse o veșnicie până când Johnny ajunse în siguranță în barcă, apoi Reid coborî pe frânghie imediat după el și sări lângă Johnny care-și ținea ochii strâns închiși de frică.

- Uitați-vă, țipă cineva și de-abia avură timp să se dea la o parte când frânghia aprinsă se desprinse și căzu în apă.

Casey privi scena, apoi clădirea care era acum înghițită de flăcări. Începu să tremure și Reid dădu ordin timonieurlui să-i ducă spre locul unde se aflau pompierii.

- Mai este cineva înăuntru? întrebă un pompier care veni alergând spre ei.

- Îngrijitorul; nu știu unde este! exclamă Casey.

- Este bine. Nu era înăuntru.

În apropiere era o ambulanță și Johnny fu urcat în ea, pentru a fi dus la spital pentru arsurile de pe mână și pentru șoc. Omul de pe ambulanță vru s-o ia și pe ea, dar Casey se uită la Reid și scutură din cap.

- Nu, eu sunt bine. M-aș duce mai curând acasă.

Reid duse barca spre lac și apoi la debarcaderul de lângă casa lui și insistă s-o ducă în brațe în casă și s-o urce apoi în baia de lângă dormitor. Acolo o dezbrăcă cu blândețe și o îmbăie cu propriile lui mâini, spălând fumul și mirosul de foc de pe pielea ei fină. Găsi o pijama a lui și o îmbrăcă, apoi o duse în pat, privind-o lung și cu tandrețe. Apoi se duse să facă și el baie.

Când se întoarse în dormitor, cu un prosop de baie în jurul șoldurilor, Casey era trează, așteptându-l.

Așezându-se pe marginea patului, Reid îi luă mâna și-i sărută degetele.

- Ar trebui să încerci să dormi.

- Nu, mai întâi trebuie să-ți mulțumesc. Pentru ce ai făcut pentru Johnny. Și pentru... pentru că ai venit.

- Oh, draga mea! Cum este posibil să crezi că n-aș fi venit? Îi strânse mâna și mai tare. Dar când mă gândesc la tine blocată acolo... Asta m-a făcut să văd lucrurile mai clar. Poate că de asta am avut nevoie - să simt cum este când cineva pe care-l iubești este în pericol. Dacă simți măcar pe jumătate ce-am simțit eu atunci când concurez, atunci n-am dreptul să te

supun la un asemenea chin. Niciodată nu mi-a păsat de mine, dar dacă ție ți s-ar fi întâmplat ceva... Dar am fost un măgar egoist, nu-i așa? Vrând ce-i mai bun pe lume din două părți. Dar ultima mea cursă a fost chiar ultima; nu voi mai participa la curse. Nu trebuie să-ți mai fie frică, dragostea mea. Tu ești tot ce contează pentru mine.

- Oh, Reid! În ochii lui Casey apărură lacrimi și-și lipi obrazul de mâna lui. Cred că este cel mai minunat lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Dar poate că am învățat și eu ceva, adăugă ea răgușită. Dacă n-ai fi fost atât de viteaz, n-ai fi urcat niciodată pe acea frânghie și Johnny ar fi murit. Știu că nu te pot schimba, Reid, și acum știu că nici nu vreau. Nu te vreau acasă amărându-ți sufletul pentru sportul pe care-l iubești. Nu... nu știu dacă voi fi vreodată suficient de curajoasă ca să te pot urmări, dar vreau să-mi promiți că vei continua să concurezi până când vei fi pregătit să renunți, zâmbi ea. Oh, și trebuie să-mi promiți că învingi în continuare, bineînțeles.

Reid o privi neîncrezător.

- Vorbești serios? Ea dădu din cap și el o îmbrățișă fericit. Și te vei muta mâine înapoi?

Ea părea gânditoare.

- Nu cred c-o să mă mai duc la lucru.

- Mi-e teamă că nu-i posibil câtva timp. Dar nu-i nimic, asta ne va da ocazia să avem acea lună de miere de care am fost lipsiți, până când vei primi banii de la asigurări.

Casey se lăsă înapoi pe perne.

- Mi-ar plăcea acest lucru.

El îi mângâie părul.

- Ar fi bine să dormi. Ai trecut prin clipe grele.

Reid se ridică în picioare, dar Casey spuse:

- Trebuie să pleci?

În ochii lui Reid apăru o licărire.

- Înțeleg bine ceea ce spui?

Dând la o parte cuvertura, Casey spuse răgușită:

- De ce nu vii să verifici?

Reid își aruncă prosopul și se întinse în pat lângă ea, privind-o lung.

- Am avut dreptate, spuse el încordat, o să ai parte de clipe grele.

Ea începu să-i descheie nasturii de la pijama.

- Ai spus că nu porți niciodată pijama, remarcă ea.

- Nu port. Elaine m-a pus s-o iau pentru luna de miere, pentru cazul... în care ar fi un incendiu, zâmbi el poznaș.

Râseră amândoi, până când Reid rosti:

- Vino aici, soția mea.

- Oh, da, încuviință Casey cu ardoare, venind fericită în brațele lui, în sfârșit.

Sfârșit